ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

காருடபுராணமென்று வழங்குகிற

ஸ்ரீ கருடபுராணவசனம்.

இதில் ஆங்காங்கு ஜரிகைப்படி.

அரும்படங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இஃது கவித்தலம்

ஸ்ரீமான்-துரைசாமி மூப்பனார் அவர்களால்

மொழிபெயர்த்தச்சிபற்றிய பிரதிக்கிணங்க,

சுத்தப்  பதிப்பு.

பி. நா. சிதம்பரமுதலியார்

பிரதர்ஸ் அவர்களது

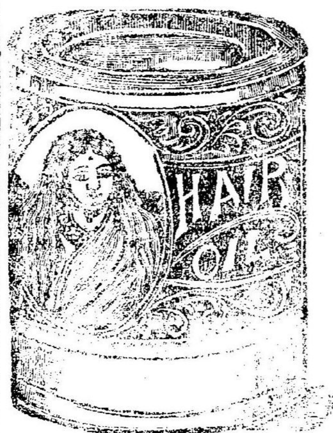
சென்னை:

வித்தியாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை] 1926. [அணா—8.

புனுகு சுகந்த எண்ணெய்.



இந்த எண்ணெயிலிருக்கும் பரிமளமானது மனோரஞ்சித மலரைப்போல பலவித வாசனையைக்கொடுக்கும். சில வாசனை எண்ணெய்கள் கூந்தலில் தடவிக் கொண்ட சற்றுநேரத்திலேயே மாறிவிடுவதுண்டு. இந்த எண்ணெயை கூந்தலுக்கு தடவிக்கொண்டு உங்கள் வழக்கப்படி எத்தனைநாள் பொறுத்து தலைமுழுகினாலும் இதன் பரிமளத்தைப்பார்க்கலாம்.

ஒரு டப்பியின் விலை ரூபா—1.

ரிங்வோரங்கியூர் என்னும்

படை சங்காரன்.



ஐயா, உம்முடைய தேகத்தில் எந்த பாகத்திலாவது மேகப்படைகள் மேககாரகப்படைகள் அல்லது பெண்களுடைய தேகத்தில் எவ்வித படைகள் இருந்தாலும் எமது (படைசங்காரன்) என்னும் ஔஷதத்தில் போதுமானது எடுத்து படையுள்ளயிடத்தில் தடவி நன்றாய்த்தேய்த்து மூன்றுமணிநேரம் பொருத்து சோப்பு அல்லது சீக்காய் போட்டு தேய்த்து அலம்பிவிடவும். இதுபோல் இரண்டு அல்லது மூன்றுவேளை மேற்சொன்னபடிசெய்தால் நல்ல குணத்தைக் காணலாம். இந்த மருந்தினால் அனேகர் சுகமடைந்து நற்சாட்சி பத்திரங்களும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு புட்டியின் விலை ரூபா—1.

எமது கேட்லாக் வேண்டுமானால் அரையணா ஸ்டாம்பு அனுப்பினால் அனுப்பப்படும்.

இப்படிக்கு,

பி. நா. லோகநாதமுதலியார் அண்டு கோ,

'நாராயணவிலாஸ்'

பிரம்பூர் பாரெக்ஸ் போஸ்டு, மதராஸ்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

கவித்தலம்.

கல்விச்சாலைத்தமிழ்ப்புலவர்

மு. வை. ஐயாத்துரை ஐயரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பூமகளும்புவிமகளும்புகழ்மகளுமகலாதபுணர்ச்சிநோக்கி
நாமகளுநோற்றவரினனிபுரியப்பெற்றதுரைசாமிநாமன்
தூமகளுநறுந்துளவத்தொடையனுஞ்சேரகலத்தானாயவன்பன்
பாமகளுங்களிசிறப்பப்பைந்தமிழிற்காருடத்தைப்பகர்ந்தான்பாரீர்.

உலகளிக்குந்திருமார்பனுவந்துவணப்புள்ளரசுக்குரைத்தநூலை
பலகலையுநன்குணர்ந்தசவுனகாதியர்கேட்பப்பகர்ந்தான்சூதன்
அலகில்புகழ்க்கவித்தலத்திலவதரித்ததுரைசாமியருளிற்றந்தான்
நிலவலயத்தோருவப்பக்கருடபுராணந்தமிழினிகழ்த்திமன்னே.

சென்னை.

சர்வகலாசாலைத்தமிழ்த்தலைமைப்புலவர்

கோமளபுரம்

இராஜகோபாலப்பிள்ளையவர்கள்

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னாரிதழிப்புரிசடையோன்புண்டரிகவானவன்முதலா
அன்னாதிமூலமலராமேயிவனென்றறையுண்மை
இந்நானிலமீமிசையாருமினிதினுணர்ந்துய்வானிபமுன்
பன்னுவழைப்பவந்தவன்கண்படைகொள்வதுவண்கவித்தலமே.

கன்னற்கமுகவேலிநனிகதழும்பண்ணைக்கருமேதி
உன்னக்குழவிமுலைவழித்தாலொழுகுதீம்பாலொண்டிவலை
நன்னர்க்கதிர்வெண்டாளமெனநாகுநன்குமிதருளாமே
முன்னிமருண்மாவின்னவளமொய்க்குங்கோகவித்தலமே.

இறந்துபாடுபிறந்தையெனுமிடர்வெம்பவத்தினலைபாமே
சிறந்துபாடுதிருமறையாற்சிவனவ்விரிஞ்சிதேவரெலாம்
துறந்துபாடுதூயர்பலர்துவன்றிவழிபாடிற்றியுளம்
மறந்துபாடுபடாதேத்துவளமாநாடொண்கவித்தலமே.

இந்தத்தொன்மாநகர்க்கேந்தலினியகருணையன்புடைமை
உந்தற்கரியவாய்மைபொறையுணர்வாதியநற்குணமொருங்கு
வந்துற்றொருருமானிடப்படிவம்வாய்ந்தாங்கமைந்தபெருந்தகையான்
சிந்தைத்தூயனெனவென்னைசெயலுந்தூயன்றெரிக்கினம்மா.

இறுதிவேலைத்தனிமுதல்வாயினிதுபுக்குக்குக்கியிடை
அறுதியாகவோர்புடையினடங்கிமற்றுமுமிழமைபத்
துறுதிமேயவ்வெச்சில்படுமும்பர்ச்சிறிதும்பேணுமே [பான்.
பெறுதின்பேறிஃதெனத்திருமாற் பேணிப்பாராய்வாழ்பேரியல்

பொய்மைநிலைக்கும்புறச்சமயப்பொருவெம்முரட்கார்மதக்களிறு
வெம்மைதணந்துவீறழுங்கியிரியல்போகவெகுண்டடர்த்து
மெய்மைதெரித்தவிறற்சியமுக்கோர்பகவாவேந்தென்னும்
எம்மையுடையானாணையின்கீழியையவொழுகும்பெற்றியான்.

தெனாதுகுமரிவடாதுவரை திருவேங்கடமென்சிலம்பூடு
தனாதுபுகழ்மைநிறுவியுயர்தமிழ்மாப்புணரிவாய்மடுத்தோன்
பினாதுமின்பென்றறுபொருளைப்பெட்பிற்கரப்போர்முகங்கவிழ
மனாதுமனாதென்றிரவலர்க்குவாய்ந்துபுரவுசெயும்வள்ளல்.

என்னுஞ்சீமாந்துரைசாமியேந்தலிருநீர்நிலவரைப்பில்
மன்னுமுயிர்சென்மறுமைக்குவகுக்குங்கருமமற்றில்லை
இன்னபுரிகமன்றவெனவியம்புகருடபுராணமுறை [பாக்கே.
தென்னன்சொல்லிற்செய்தளித்தான்றெளிசொல்வசனந்தெரி

ஸ்ரீ கருடபுராணசங்கிரகம்.

அகிலமங்களகுணசொரூபனாகிய ஸ்ரீசர்வேசன் கருட பகவானுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்புராணம்பின்னர்ச் சூதமாமுனிவரால் நைமிசாரணியவாசிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது, ஸ்ரீகருடபகவான்கேட்டமையால்ஸ்ரீ கருடபுராணமெனப்பெயராயிற்று, ஜீவனிறக்கும் விதத்தையும், இறந்தவுடனே வாயுசரீரம்பெற்று யமதூதர்களோடுயமலோகஞ்சார்ந்து, கணப்பொழுதில்மீண்டு, சவத்தினருகேவந்து, இடும்பையடைதலையும், கிருத்தியம் செய்யவேண்டியவிதத்தையும், பத்துநாட்பிண்டங்களால் ஜீவன் சரீரம்பெறுதலையும், பதின்மூன்றாம்நாள் யமதூதர்பிண்டசரீரம்பெற்ற ஜீவனைப்பாசத்தால் பிணித்து நாளொன்றுக்கு இருநூற்று நாற்பத்தேழுகாதவழி தூரம் ஓராண்டுவரையிலும்நடத்திசெல்லுதலையும், பூலோகத்துக்கும் யமபுரிக்கும் இடையிலுள்ளஎண்பத்துநான்காயிரகாதவழியில் அசிபத்திரவனம் அதாவது சூரிபோன்ற இலைகளுடையவனமும், உருக்கிவிட்ட செம்புபோலக்காந்தும் இடமும், அதிக உஷ்ணமும் குளிருமுள்ள இடங்களும், இருளுமுள்ளஇடமும், சிலாவருடமுடையஇடமும் இருத்தலையும், சீயாலும் இரத்தத்தாலும் நிறைந்து பாவிகளுக்கும் அப்பாவிகளைஊறுசெய்யப் பலவகைஜெந்துக்களும் ஸ்தானமாய் வைதரணிநதி கிடத்தலையும் யாமியம்-சௌரி-கந்தருவநகரம்-குரூரம்-கிரௌஞ்சம்-விசித்திரம்-பக்வாபதம்-துக்கம் - நாநாக்கிரந்தம்-சுதப்தம்- சீதாப்ரம் என்ற பட்டணங்களில் யமதூதர் கட்டளையால் ஜீவன் சிறிதுபொழுதுதங்கி மாசிகபிண்டங்களையுண்ணுதலையும், மேற்சொன்னவற்றில் விசித்திரமென்கிற நகரம்சார்ந்து, ஊனஷாண் மாசிகபிண்டத்தையுண்டு ஏழுமாசிகபிண்டத்தையுண்ணுங்காலை சில பிசாசங்கள்வந்து அப்பிண்டத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளுதலையும், ஜீவன் யமபுரிக்கருகில் சாரலும், பிண்டசரீரம் நீங்கி அங்குஷ்டப் பிரமாணமாய் ஒரு வன்னியமரத்தில் சற்றுதங்கிக்கருமத்தாலாகியசரீரம்பெற்று யமன் முன்பு

போதலையும், யமபுரியின் தன்மையையும்யமனுடைய அரண்மனையும், யமன்வீற்றிருக்கின்றமண்டபமும், சித்ரகுப்தனரண்மனையும், மகாரோகங்களின் கிருகங்களும் நரகங்களின் பெயருமாகிய இவற்றின் பெற்றிமையையும், பாபம்செய்தஜீவர் உலக்கையால்மொத்துண்டும், ஆயுதங்களால்சிதைக்கப்பட்டும்,சுரிகையால் சீவப்பட்டும், செக்கால் அரைக்கப்பட்டும், நெருப்பில்வாட்டப்பட்டும்,செம்பினால்செய்யப்பட்டுத்தப்தமாயிருக்கின்ற ஆண்பாவை பெண்பாவைகளோடுசேர்க்கப்பட்டும், கரும்பைப்போல ஆலையில்கொடுக்கப்பட்டும், நரகங்களில்தள்ளிஅழுத்தப்பட்டும் துன்பப்படுதலாயும், இன்னபாவம் செய்தவனின்ஜென்மமடைகின்றனன்என்பதையும், இன்னபாவம் செய்தவன் நரகமனுபவித்து இன்ன குறிப்போடு பிறப்பான் என்பதையும், இன்ன தீவினையால் கொடிதாகிய பிரேதஜென்மம் வருமென்பதையும் நித்திய சிராத்தமும்-வருடசிராத்தமும் செய்யவேண்டிய விதியையும், கருமம் செய்யாவிடின் மரித்த சீவன் துன்பப்பட்டு பிரேதஜென்மமடைந்து, குலநாசஞ்செய்தலையும்,கருமஞ்செய்யப்பட்டால் சீவனினிதாய்ச்சென்றுஇன்புற்றுச்சுவர்க்கவாசஞ்செய்து, குலத்தோரை ஆசீர்வதித்தலையும், நல்வினைசெய்த சீவனுத்தமஉலகுஅடைதலையும், சீவன்நல்லுலகடைய ஏதுவாகியபூதானம்-சொர்னதானம் - கோதானம்-பருத்தித்தானம்-சய்யாதானம் இரும்புத்தானம் திலதானம்-தீபதானம்-உப்புத்தானம்-கடதானம் பததானம்-விருஷோற்சர்க்கம் நாராயணபலிமுதலியவைசெய்யவேண்டிய விதியையும், பிறத்தலுக்கு மிறத்தலுக்குமாசௌசமுள்ள விதத்தையும், துன்மரணமடைந்தவனுக்கும், இன்னகாலத்தில் இவ்விதகருமஞ்செய்யவேண்டுமென்பதையும், சந்நியாசமும், பிரயோபவேசமும், சக்கமனமுமாகிய இவற்றின் மேன்மையையும், பின்னும் ஜீவனுக்கு உறுதியாகியவற்றையும் வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தமாயவற்றையும், இப்புராணம்புகலாநின்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.



கருடபகவான்.



ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு.

ஸ்ரீ கருடபுராண வசனம்

நான்முகம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

திருவடிகள்.

கைம்மழுமூவிலையெஃகங்கதிர்நிலாச்செஞ்சடைகார்க்களன்கரந்து
மைம்மலிக்கார்க்குழலியஞ்சனாதேவிமணிவயிறுவந்தோன்றல்
தெம்மலிமுப்புரமெரித்தசெயவெற்றன்றும்பருமேசெப்பிவாழ்த்தும்.
விம்முறுநீளிலங்கையிற்பல்புரமெரித்தவிறலோன்றாள்விரும்பிவாழ்வா

பெரியதிருவடிகள்.

வரியதிருவடிபுரையும்விழியுடையவிந்தையணிவயிறுவந்து
கரியதிருவடிவுடையமறைமுதலியிவரும்வாகனமதாயோன்
உரியதிருவடியவன்றாளன்கணவன்கீர்த்தியெனவுரைத்தேதனெஞ்சே
பெரியதிருவடியையினிப்பேணுதியேற்பிறவாதபேறுற்றாயே.

ஸ்ரீ மத்வேதாந்தாசாரியர்.

திருமான்மெய்ப்பரனேனோர்திறனிலாவுயிர்களெனச்செப்பவேதம்
ஒருவாமனுரைசெயவுமஃதுணராதிழுதையர்செய்குருவாதந்துய்
பெருவாதமுன்படமாறிபற்றிவயம்பெறுநங்கள்பிரானைப்பில்லாக்
கருமாதவன்சமயர்கழுமவருதூப்புலம்மாற்கருதிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீ மத்பாஷியகாரர்.

முதுமறைநீணெறியோடுமுரணியகன்மொய்ச்சமயமுரணீத்தேக [க
மதுவிரிமைத்துழாயலங்கன் மணிவண்ணன்சமயநெறிமலிந்திட்டோங்
எதுமொருளுநேமுணராருஞ்செம்பொருளினிதினுணர்த்துய்யயாணர்
புதுவெயில்சூழ்மணிமாடப்பூதபுரிபுங்கவன்றாள்போற்றிசெய்வாம்[ப்

ஸ்ரீ மத்பராங்குசர்.

விண்ணவர்க்குஞ்செவிபூறநறவூறவிரிதமிழ்மாமறைவிரித்து,மண்ணவர்க்குவகுத்தவர்மான் மலிபொருநற்றிருக்குருகூர் வந்தவள்ளல், எண்ணவர்க்குத்தன்றமிழ்ப்பெண்ணைக்குறாமிழுக்குறவானிமையோர்க்கருந்திக், கண்ணவர்க்குமெட்டாததகதிபெறயாமவன்கழல்கள்கருதிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமத் தெய்வநாயகியார்.

நய்யாதநான்மறைகணவிற்றுமொருசெழுமுதனன்னிறத்துவைகி[கப்
மெய்யாததவம்புரிந்தோர்விதுவணிவோன்விரிமலரோன்விண்ணோரா
பெய்யாதுபுரிந்தவரைப்புரந்தளிக்குங்கடைக்கணருள்பொழிந்துபுண்
செய்யாளையயிந்திரபுரத்திலமர்செய்யாளைச்சிந்தித்துய்வாம். [கண்

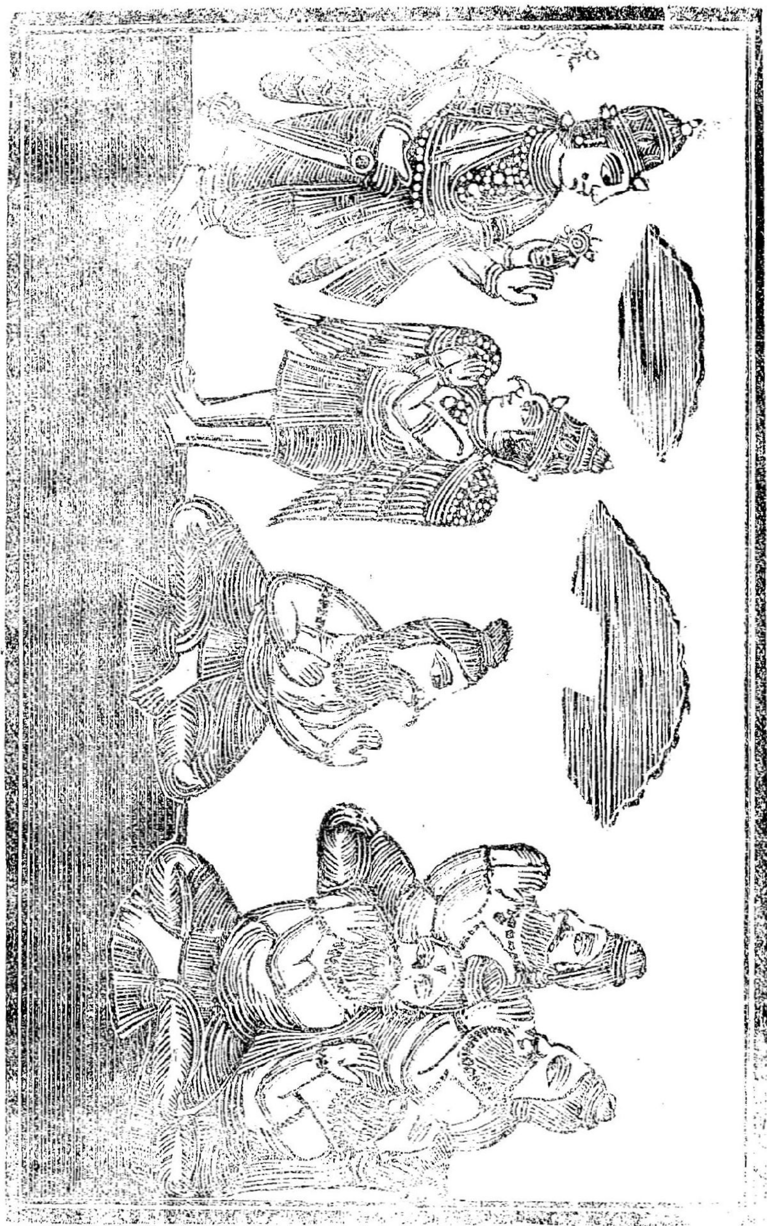
ஸ்ரீமத் தெய்வநாயகப்பெருமான்.

நயந்தரிக்கும்படைக்குமளிக்குந்தொழில்பூணற்குணகுக்கடலாய்நல்கு, வியந்தரிக்குமுக்கணெண்கணாயிரங்கணுடையார்க்கும்விபுதர்க்குந்தன், சயந்தரிக்குந்திகிரிசிரப்பொரிக்கிமயந்திரபுரத்துத்தலத்தின்மேய, வயந்தரிக்குந்தெய்வநாயகப்பெருமான்மானடியைவழுத்தல்செய்வாம்.

பெரியார் அருளிச்செயல்.

மாணிலாமுறுவற்சிறுநுதற்பெருந்தோண் மாதரார்வனமுலைப்பயனே, பேணினேனதனைபிழையெனக்கருதிபேதையேன்பிறவிநோயறுப்பான், எணிலேனிருந்தேனெண்ணினேனெண்ணியிளையவர்கலவியின்றிறத்தை நாணினேன்வந்துன்றிருவடியடைந்தேனைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.

ஏதம்வந்தணுகாவண்ணநாமெண்ணியெழுமினோதொழுதுமென்றிமையோர், நாதன்வந்திறைஞ்சுநைமிசாரணியத்தெந்தையைச்சிந்தையுள்வைத்து, காதலேமிகுந்தகலியன்வாயொலிசெய்மாலைதான்கற்றுவல்லார்கள், ஓதநீர்வையமாண்டுவெண்குடைக்கீழும்பருமாகுவர்தாமே.



ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு. கருடபகவான். குமாரமுனிவர். சௌனகாதிரிஷிகள்.

முதலாம் அத்தியாயம்.

திருவரையும் திருமார்பனுகிய திருமாலினது உந்தி
யில் தோன்றிய நான்முகக்கடவுள்படைத்த இடம் அக
ன்ற இப்புவியின் கண்ணே தவம்புரிவதற்குத் தகுந்த
தானமாய், புராணங்களென்னும் பைங்கூழ்விளையும்
நல்லசெய்ந்நிலனுய், அடவிகளுக்கெல்லாம் அரசெ
னற்பாலதாய், விளங்காநின்ற * நைமிசாரணியத்தில்
வசிக்கின்றவர்களும், வேதவேதாந்தங்களை ஐயந்திரிபற
உணர்ந்தவர்களும், பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களை
நேரகண்டவர்களும், சௌரூபத்தியானம் செய்கின்றவர்க
ளும், ஸ்ரீ அரிகதா சங்கீர்த்தன சீலர்களும் ஆகிய சௌ
னகாதி மகருஷிகளைச் சேவிக்க விரும்பிப்புராணம் புகல்
வோரில் தலைமைபெற்றவராகிய சூதமாமுனிவர் அந்த
நைமிசவனம் வந்து அச்சௌனகாதி அருந்தவர்களை
க்கண்டு தண்டஞ் சமர்ப்பித்து, அம்மாமுனிவர்கள் உவ
ந்து ஈய்ந்த ஆசனத்தில் விநயத்தோடு வீற்றிருந்தனர்.

பின்னர் ஆங்கிருந்த ருஷிகளெல்லாம் சூதபுராணி
கரைப்பார்த்து அஞ்சலிசெய்து சூதமாமுனிவரே? தே
வரீர் முகமாய் வைணவசைவ புராணங்களைக்கேட்டுமிக
க்களித்தோம், பிரம்மனைக்குறித்தவை இராசதபுராணமா
கலானும், சிவனைக் குறித்தவை தாமத புராணமாகலா
னும், முதற்கடவுளைக் குறித்தவை சாத்துவிக புராண
மாகலானும், அவ்விஷ்ணு புராணமே தத்துவம் சொ
ல்லுமாகலானும், விஷ்ணுபுராணம் ஒன்றனை இன்னும்
கேட்க விரும்புகின்றோம், தேவரீரோ பகவதமிசராகிய
வேதவியாச பகவானுடைய மாணுக்கராயினீர், அல்
லதூஉம் அப்பகவான் யாவற்றையும் ஓதுவித்தருளத்
தெளிந்தீராயினீர், நீர் அறியாது ஒன்றும் இலது தர்ம
மார்த்த காமமோட்சங்களைக் கொடுப்பதாகிய ஒருசாத்து
விக புராணத்தை எங்கட்குச் சொல்லும்படி கருணைக்
கோரில்லையாய் எழுந்தருளியிரா நின்ற தேவரீரைப் பிரா

* நைமிசாரணியம்- நூற்றெட்டுத் திருப்பதியில் ஒன்று.

ர்த்திக்கின்றோம் ஓ! சூதமாமுனிவரே? உலகில் ஜீவர்க ளுக்குச்சனனமும் மரணமும் எக்காரணத்தால் உண்டா கின்றன? எந்தச்செய்கையால் வருகின்றன? எக்காரண த்தால் தீராப்பிணிவரும்? எப்போதுபிரேத ஜன்மம் வரும்? எதனுல் அச்சன்மம் நீங்கும்? எதனுல் முத்திகி டைக்கும்? இவற்றையெல்லாம் எங்கட்குத்தெளிவுறச் சாற்றவேண்டும் என்றுவேண்டினர்.

உடனே சூதமாமுனிவர் வியாசபகவானுடைய சீர் பாதங்களைத் திருவுளத்தில் தியானித்துச் சிரமேற்கரங் குவித்துச் சர்வசகத்காரணனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தொழுதுசௌனகாதி முனிவர்களைநோக்கி அந்தணர் களே! யாவற்றையும் முற்றும் உணர்ந்த நீர் நன்குவின வினீர், உங்களுடைய வினவிற்கு விடையாகவொரு நல்லக தைசொல்லுகின்றேன், மனதை ஒரு வழிபடுத்திக்கேட் பீராக, ஓ! ரிஷிகளே? அயனரனாதி தேவர்கட்கு தேவ னும், சர்வாந்தர்மியாயும், சிருஷ்டிதிதி சங்காரங்களை லீலையாகச்செய்கின்றவனும், புருஷோத்தமனும், பரம பதவாசியும் ஆகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை முன்னொருகா லத்தில் ஸ்ரீகருடபகவான் பணிந்து, நீர் இப்போது வினவியதுபோலவே உலக நன்மையின் பொருட்டு வினவி விடைபெற்றனன். அவற்றைச் சொல்லுகின் றேன் கேண்மின்: அக்கருடபகவான் பரமனைநோக்கி ஏஜகந்நாதா! பரந்தாமா! எள்ளினுள் எண்ணெய்போல எங்கும் நிறைந்தவனே! அயனரனாதியரும் இன்னத ன்மையனென்று அறியாத ஸ்ரீ ஹரியே! ஜீவர் உலகில் யாதுகாரணத்தால் பிறந்து இறந்துசுவர்க்க நரகங்களை அடைகின்றனர்? எந்தப்பத்தால்*பிரேதசன்மம்அடை கின்றனர்? எந்தப்புண்ணியத்தால் அதை நீக்குகின்ற னர்? எக்கருமத்தால் நிரதிசய இன்பவீடாகிய நினது உலகை எய்துவர்? முன்செய்த பாவங்களை மரணகால த்தில் எதனுல் நீக்கி நல்லுலகு பெறுவர்? பாபங்களெ ல்லாம் எக்கருமத்தால் நிவர்த்தியாகும்? ஓ! மாதவா

மனே? மரிக்குங்காலத்தில் யாவரை நினைத்தால் நற்கதி கிடைக்கும். இவற்றையெல்லாம் அடியேனுக்குச் சாற்றி யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பிரபுவும் நாரத்தில் அயனம் செய்கின்றவனும், சாரசமுகம் கொள்கின்றவனும், எல்லாருடைய மனத்திலும் உறைந்து யாவற்றையும் பார்க்கின்றவனும், சகல செயல்களுக்கும் காரணமாகியவனும், ஆகிய அந்த அரிபகவான் கருணைபுரிந்து கருடனைப்பார்த்து, மகா பராக்கிரமசாலியாகிய கருடா? நன்குகேட்டனை. நீ கேட்டவையெல்லாம் உலகில் இரகசியமா யுள்ளன. அவற்றைக் கூறுகின்றோம் கேண்மின். பலநாள் வாழ்ந்தாலும் ஒருநாளில் இறப்பது சத்தியம் என்பதை ஒரு சேதனனுயினும் நினைக்கின்றான் இலன். பிறந்தவனுற்றபின்பு இறத்தல் உண்மையென்று நினைக்கின்றவன் கோடியில் ஒருவன் உளனோ? இலனோ? உயிர்கவரும் கூற்றுவன் ஒருவனுளன் என்றும், இறுதிக்காலத்தில் அவன்கையில் அகப்படவேண்டும் என்றும், அடுத்தடுத்து நினைத்துத் திடுக்கிடுகின்றவன் யாவனோ அவன் ஒருவனே நேற்று போயிற்று, இன்று போயிற்று என்றும், வாணாள் வீணாய்க் கழிகின்றதே, நமன்வந்துவிடுவனே ஐயோ என்னசெய்வேன் என்று அஞ்சி நல்லறஞ் செய்வான். ஒருவன் தனக்கு உரிய கர்மங்களைச் செய்வானேல் அக்கருமங்களே அவனைக் காப்பாற்றும் இன்னமரபில் பிறந்தவனுக்கு இன்ன கர்மங்கள்தாம் உளவென்று வேதசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. கலுழனே! அவற்றையுணர்ந்து தான்பிறந்த குலத்திற்கு ஏற்பனவாகிய கர்மங்களைத்தவிர்த்து மேலிலும் கீழிலும் செல்லாமல் உரியகர்மங்களையே யாவர் புரிகின்றனரோ அவரே அவ்விடத்திலும் மேன்மை பெறுவர்.

பிராமண-க்ஷத்திரிய-வைசிய-சூத்திரர் என்று நான்கு வருணத்தார் உளர் அவர்களில் பிராமணருக்குத் தானங் கொடுத்தலும், வாங்கலும், யாகஞ் செய்தலும், செய்ய

உரியவர்கட்குச்செய்வித்தலும், வேதமோதலும், ஓதவுரியவர்களுக்கு ஓதுவித்தலும், ஆகிய ஆறுகர்மங்கள் உளவாம். க்ஷத்திரியருக்கும் வைசியருக்கும் தானம்கொடுத்தலும், யாகம் செய்தலும், வேதம் ஓதலும் ஆகிய மூன்றுகருமங்கள் உறியவாம். சூத்திரருக்கு முதல் வருணத்தோர் ஏவுந்தொழில்களைப்பணிந்து செய்தலே உரியதாகும். ஓ! கருடா? அவரவர் மரபிற்குரிய ஒழுக்கத்தில் நிற்றலே அவரவருக்குப் பெரிய தவமாகும். அந்தவத்தில் வழாது ஒழுகுவார் யாவரோ அவரே போகமும் யோகமும் ஒருங்கெய்தி நெடுநாள் வாழ்ந்து இறுதியில் நல்லுலகு அடைவர். ஆகையால் யாவரும் தத்தமக்கு உரிய ஒழுக்கத்தில் நிற்பதுவே சிறப்பாகும், யாவராயினும் எப்பொருளையும் விழையலாகாது. எத்தன்மைத்தாய யாதவத்தையும் அந்த இச்சை கெடுத்துவிடும் அவாவையொழித்தவரே பேரறிஞராகுவர் என்றருளிப்பின்னும் அருளிச்செய்கின்றனர்.

முதலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூதமகா முனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர் வாசுதேவன்பறவைக்கரசே? உலகில் எண்பத்துநான்குலட்சம் யோனிப்பேதங்கள் உண்டு. அவை அண்டசம்-உற்சவம்-சராயுசம்-சுவேதம் என்ற நான்கு பிரகாரமாய் உள அந்த நான்குவகுப்பில் முட்டையினின்றும் இருபத்தொருலட்சம் பறவை முதலியவைகளும், பூமியினின்று இருபத்தொருலட்சம் [illegible] முதலியவைகளும் கருப்பப்பையினின்றும் இருபத்தொருலட்சம் மனிதர் முதலானவர்களும் வேர்வையினின்றும் இருபத்தொருலட்சம் கொசுகு முதலியவைகளும் தோன்றுவனவாகும்.

கலுழனே! ஜன்மங்களில் மானிட ஜன்மம் கிடைப்பது அரிதினும் அரிது அச்சன்மமே புண்ணிய சன்மமாகும். ஒரு பொருளைப் பார்க்கக் கண்ணும், கேட்கச் செவியும், இனிமையையுணர நாவும், நாற்றமறிய நாசியும் காமவின்பத்துக்கு மெய்யும், நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணர உணர்வும் உளவாயினபடியால், மானிடசன்மமே சிறப்புடையதாகும் அம்மானிட சன்மத்தில் பிராமணர்-க்ஷத்திரியர்-வைசியர்-சூத்திரர் என்று நான்கு சாதியாருளர். ஆடைவொலிக்கும் வண்ணரும்-தோல்தைப்போரும் நாட்டிய மாடுவோரும்-ஓடம்விடுவோரும்-கம்மாளரும் * நுளையரும் - வேடரும்-ஆகிய இவர்கள் சூத்திரசாதியாரினும் தாழ்ந்தசாதியாராவார். உணவும் உறக்கமும் - அச்சமும் - புணர்ப்புமாகிய இவைகள், எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் இயற்கையாய் உள்ளனவாகும், ஞானமாத்திரம் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவன்று சிலதேசங்களில் மானிடர் ஒரே காலுடையவராயும் இரண்டு கால்களுடையவராயும் அனேக கால்களுடையவராயும் இருக்கின்றனர். கிருஷ்ண சாரமென்ற மான் எந்தப்பூமியி லிருக்கின்றதோ, அப்பூமியே புண்ணியபூமியாகும். அப்பூமியில் தேவர்களையும்-மகருஷிகளையும் - பிதிரர்களையும், பூசிப்போருக்கு அதிக நன்மை உண்டாகும். அப்புண்ணியபூமியில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்போதும் சந்நிதிகொண்டிருக்கின்றார்கள்.

கலுழனே? பூதப்பிரேத பைசாச சாதியுள் தேகம் பெற்ற சீவர் சிரேஷ்டர் அச்சீவருள் பசுபட்சி சன்மமடைந்து, சிறிது அறிவினுல் சீவிப்போர் சிரேஷ்டர் அவருள் மனிதர் சிரேஷ்டர். அம்மானிடருள் பிராமணர் மிகச்சிரேஷ்டர் அப்பிராமணருள் வேதசாஸ்திரம் உணர்ந்தவர் சிரேஷ்டர். அவருள் அப்படியோ, இப்படியோ என்று ஐயப்படாது உபசார வழக்கை

* நுளையர் - செம்படவர்கள்.

நீக்கி வேதார்த்தங்களை உள்ளபடி உணர்ந்தவர் சிரேஷ்டர். உணர்ந்தவழியிலேயே நிற்பவர் உணர்ந்தவரினும் சிரேஷ்டர். அவருள் பிரம்மஞான மடைந்தவரே மிகச்சிரேஷ்டராவர். ஓ! கருடா? அநேககோடி சன்மங்களாலே பெறப்படுவனவாகிய சுவர்க்க மோட்சங்களை அடைவதற்கு மானுடசன்மமே காரணமாகியது அச்சன்மத்தை அடைந்து நல்வினைசெய்து நல்லுலகுபெருமல் நரகம்புகத் தீவினையேபுரிந்து அச்சன்மத்தை வியர்த்தம் ஆக்குவோரே உலகில் பலருளர். புண்ணியத்தால் அடைந்த அம்மானிட சன்மத்தால் பேறுபெருதோர் தமக்குத்தாமே வஞ்சனை புரிவோராவர். மண்ணசை-பெண்ணசை - பொருளாசை ஆகிய இவற்றிலேயே தலைப்பட்டுத் தன்மங்களை அறியாது உழல்பவன் யாவனே? அவன் மிருகங்களோடு ஒப்பாவனேயன்றி நன்மக்களோடு சேரான். அவனினும் தீயன் ஒருவனுமிலன். ஆசைப்பெருக்கத்தினுலே பிணிக்கப்பட்ட மனமுடையான் இவ்வளவு அவ்வளவு என்பது இல்லாமல், யாவும் நிரம்பக்கிடைத்தாலும் இன்னும் வேண்டும் வேண்டுமென்றே அலைவானே அல்லாமல் கிடைத்தமட்டில் போதுமென்று திருப்தியடையான். நூறுபொன் பெற்றுனேல் அவன் திருப்தி அடையாது ஆயிரம்பொன்னை இச்சிக்கின்றுன். ஆயிரம்பொன் அடைந்தவன் லட்சம்பொன்னை இச்சிக்கின்றுன். லட்சம்பொன் அடைந்தவன் கோடிப்பொன்னை விரும்புகின்றுன் கோடிப்பொன் அடைந்தவன் ஒருதேசத்தை விரும்புகின்றுன். தேசமடைந்து அரசனுயினவன் புவிமுழுதுக்கும் சக்கிரவர்த்தியாக விரும்புகின்றுன் சக்கிரவர்த்தி தேவனுக விழைகின்றுன் தேவர்களோ இந்திரனுக விரும்புகின்றுர்கள். அவ்விதம் இச்சை மேலும் மேலும் பெருகுமேயன்றி ஒருவருக்கும் அது ஒழியாது அந்த இச்சையை ஒழிக்காதவன் கண்டவரையெல்லாங் காங்குவித்து இரந்து

அவர்களால் இகழப்பட்டு நரகத்துக்கே ஆளாவான் கொடுங் கேடுயாவும் ஒருங்கெய்துவதற்கு அவாவே காரணம் என்று அதனை வேரறுத்த மகான்கள் யாவராலும் போற்றப்பட்டு, அந்திய காலத்தில் சுவர்க்கலோகம் அடைவார்கள். புலன் சென்ற வழி மனத்தைவிடாது அடக்கிச் சுதந்தரனாய் யாவன் யிருக்கிறானோ, அவனே எல்லா நலங்களுக்கும் உரியனாவன். சுதந்தரமில்லான். பாலிய பருவத்தில் தந்தைதாயாரது சொற்கேட்பவன். யௌவன பருவத்தில் மோக்ஷ ஸ்ரீக்கு மூதேவியாகிய தன் தேவியினது கட்டளையிடுதலைப் பணிந்து, தலைமேற்கொள்வன். வார்த்தவிய பருவத்தில் புத்திரர் பௌத்திரர் சினந்து கிழப்பிணமே வாய்புதைத்து வெறுமனே கிடப்பாய் என்று அதட்டிச் சொல்லுகின்ற மொழியைக்கேட்டுப் பொருமிக்கிடப்பன். ஊதையால் கற்றுணர்ந்த ஞானமில்லான் பெண்களைப்போலவே யென்றுஞ் சுதந்தரமில்லாதவனே யாவன்.

கலுழனே! கலைமான் புல்லாங்குழலின் இசையைக் கேட்டு இருப்பிடம் விட்டுப்போராது இருந்து, வேடனால் பிடிக்கப்படுதலால் அக்கலைமான் காதால் கெடுவதாகும். யானை புணர்ச்சியை விழைந்து பெண் யானையைத் தொடர்ந்து சென்று, யானைப் பாகர்கள் தோண்டிய குழியில் விழுதலால் அவ்வானை பரிச இன்பத்தால் கெடுவதாகும். விட்டிற்பூச்சி விளக்கைக்கண்டு நல்லகனியென்று நினைத்து வீழ்ந்து அவ்விளக்கில் சாகின்றமையால் அப்பூச்சி கண்ணால் கெடுவதாகும். வண்டு உண்ணக்கருதி இருலில் தேனைச்சேர்த்து அதில் இருக்கும்போது நறுந்தேன் கொள்பவன் தீயால் கொளுத்துகின்றமையால் அவ்வண்டு நாவால் கெடுவதாகும். மீன் தூண்டிலின் முனையில் கோத்த இறைச்சியின் நாற்றத்தை விரும்பி உயிர் நீத்தலால் அம்மீன் நாசியால் கெடுவதாகும். ஓ! கருடனே? அங்ஙனம் ஓர்

இந்திரியத்தாலேயே அவைகள் நாசம் அடையுமேல் பஞ்சேந்திரிய வாஞ்சைகளையும் உடைய மனிதன் அருங்கேடுற ஐயமுளதோ? இல்வாழ்க்கையில் சுகதுக்கங்களில் எதுமிகுதியானாலும், பெண்டு பிள்ளைகளாகிய வன்கயிற்றால் கட்டுண்டமனிதன் என்றும் நற்கதியடையான். பாலியனாயினும், யுவாவாயினும், விருத்தனாயினும் நாள் கழிதலை எண்ணும் மிருத்யு ஒருவன் உள என்று உணர்ந்து நடப்பான் இவன், உலகில் பிறந்து பிறந்தே இறக்கின்றான், கேளாதே வந்துபிறப்பதுபோலவே பெண்டுபிள்ளை மனைகளைவிட்டு யாவரும் பார்த்திருக்க சொல்லியது சொல்லாமலேபோகின்றான், தாய்-தந்தையர்-பெண்டு பிள்ளைகள் ஒருவரும் துணையின்றித் தானொருவனாகவே எப்படி வந்தானோ? அப்படி அவன் மாத்திரம் ஒரு தனியே போகின்றான், ஒருவன் மரித்தவுடனே அவன் தேகத்தைக் காஷ்டம்போலப் புவியில்கிடத்தி உறவினர் எல்லாரும் ஆ!ஆவென்று அகற்றுகின்றனர், அவர் அழுகின்றமையால் இறந்தவன் அடையும் பயன்யாது உளது? பொய்ப்பத்திர மெழுதுதல் - பொய்க்குறிகூறுதல் - வழிபறித்தல்-கொலைபுரிதல்-முதலிய தீத்தொழில்களைப் புரிந்து ஒருவன் பொருள்சம்பாதிக்க அப்பொருளை அவனைச் சார்ந்த எல்லாரும் அநுபவிப்பார், பொய்யோலை எழுதுதல் முதலிய அத்தீயவினைகளைச்செய்கலால் வரும் கொடியபாபத்தில் அப்பொருளை அநுபவிக்கிறவர்களுக்கும் பங்குண்டோவெனில், ஒரு சிறிதும் அவர்களுக்கு இல்லை அப்பாபச்செயலைசெய்து பிறர்பொருளைக் கவர்ந்தவன் யாவனோ? அவன் ஒருவனே பாவமுழுதுக்கும் பாத்தியனாகி தீவாய்நரகம் எய்துவன், அங்ஙனம் தீத்தொழில்புரிந்து ஈட்டியபொருள் இறந்தபின் அவனோடு செல்லுமோவென்றால் ஒரு சிறிதுஞ் சொல்லாமல் அவனைவிட்டு மனைக்கண்ணே இருப்பதாகும், உறவினர்முதலியோரோ சவத்தோடு மயானம்வரையிலே செ

ன்று உடனேமீளுவர். இறக்குமுன்னமே அவன்செய்த
பாபபுண்ணியங்களே அவனுடன்செல்வனவாகும், எந்
தப் பொருளானது எமக்குத்தொண்டனாகிய ஒரு பிராம
ணன் கையில் கொடுக்கப்படவில்லையோ அப்பொருள்
உடையவனது பொருளன்று உலோபனிடத்திலிருப்ப
தாகிப் பெரும்பொருள், ஐயோ நாம் பிராமணர் கையில்
கொடுக்கப்படவில்லையே திருவணை முதலிய யாத்திரை
களிலும் செலவுசெய்யப்படவில்லையே புழுமலக்கூடா
கிய தேகம் அநித்தியமாயிற்றே! நம்மையுடையான்
அதனை யரியானிலனே! அவனிறந்தபின்பு நம்மையா
வன் கவர்ந்து கொள்வனோ! ஒருங்கு கவர்ந்து அவன்
எந்த விலைமகள்கையில் கொடுப்பனோவென்று கதறுவ
தாகும், பூர்வசன்மத்தில் தானதர்மங்கள் செய்தவனே
மறுசன்மத்தில் மகாபாக்கியவானாகின்றமையால் அச்
சன்மத்திலும் அப்படியே செய்தால் மறுசன்மத்தில்
அதிகதனவானாவான், யாவன் அத்தானதருமங்களைப்
பத்தி சிரத்தையோடு செய்கின்றானோ, அவனே தர்மார்
த்த காமமோக்ஷங்களைப்பெறுவன், பத்திசிரத்தையின்றி
அவற்றைச் செய்தவன் செய்யாதவனே யாவன் தர்ம
தானங்களைச் செய்கின்றமையாலே எண்ணியவற்றை
யெல்லாம் எண்ணியபடிப் பெறலாகும், அரும்பேறலா
கியமோக்ஷமுங்கிடைக்கும், பத்தியோடுசெய்யுந் தருமம்
தினையினுஞ் சிறிதாயினும் மலையினும் பெரிதாகும், ஒரு
பொருளுமில்லாத ருஷிகளெல்லாம் தம்மனச் செய்கை
யாலேயே விதி சிவேந்திராதியருக்கும் அரிய நிரதிசய
இன்பவீடாகிய எம்முலகு பெறுகின்றனர், ஆதலால்
மனத்தாய்மையும் பத்தியும் இல்லாமல் தானம்-தருமம்
தவம்-முதலியவற்றைச் செய்தால், அவை சிறிதும்
பயன்படா முத்திசாதனங்களாகிய பத்தியேனும் பிரபத்
தியேனுட்செய்தலும், பத்தியோடு தருமதானங்களைச்
செய்தலுமே உத்தமமாம் என்றோதியருளினர்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் மாமுனிவர்களே? பின்னர்ப் பெரிய திருவடி ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது ஏநாதா! மனிதர்களுக்கு மகாகொடிதாகிய பிரேதஜன்மம் எதனால் வாராமல் ஒழியும். அதனை அருளிச்செயவேண்டும் என்றுபிரார்த்தித்தலும், சர்வாந்தரியாமியாகியபகவான் ஓ! கருடா மனிதர் இறந்தவுடனே செய்யவேண்டிய கருமங்களைச் சிறிதுநவில்கின்றோம், கேண்மோ! பிரேதசன்மத்தை நிவர்த்திக்க விரும்பிய யாவரும் இறக்குமுன்னமே தமதுகரத்தாலே விருஷோச்சர்க்கம்செய்தல் வேண்டும், ஸ்திரீ சூத்திரராயினும் தவிராது அதனைச் செய்தல் வேண்டும், ஐந்துவயதுக்கு மேற்பட்ட வயதுடையாரில், ஆண், பெண், யார்மரித்தாலும் அவருக்குப் பிரேதசன்மம் வாராமையின் பொருட்டுக் கருமம் செய்கின்றவன் விருஷோர்ச்சர்க்கஞ்செய்யவேண்டும். பிரேதசன்மம் அடையாமைக்கு விருஷோர்ச்சர்க்கம் செய்ய வேண்டியதன்றி வேறொன்றுமிலது உயிரோடிருக்குங் காலையாயினு மிறந்தபின்பாயினும், யாவனுக்கு விருஷோற்சர்க்கம் செய்யப்பட்டதோ, அவனுக்குப் பிரேதசன்மம் வருவதிலது. இந்த விருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமலே வேறு எவ்விததானஞ்கொடுத்தாலும், விரதங்கள் செய்தாலும், யாகம் இயற்றினாலும், அப்பிரேதசன்மம் பிடியாமல் ஒழியாது என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

பெரிய திருவடி சர்வேசனை வணங்கி, ஓ! தேவதேவே விருஷோற்சர்க்கம் இறக்காதமுன்னர் எக்காலத்தில் செய்யவேண்டியது? இறந்தபின்னர் எச்சமயத்தில் செய்யவேண்டியது? அதற்கு இன்னும் பலன் யாது? அவைற்றைக் கூறியருளவேண்டுமென, அய்யை ஜகதீசன் கருணையால், அப்பெரிய திருவடிக்கு ஈவி

யனும் ஆகிய கருணையங்கடவுள், கலுழனே? இறந்த வனைக்குறித்து விருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமல் சிராத்த முதலிய யாவும் செய்தாலும் சிறிதும் அவனுக்குப் பயனில்லை. மரித்த பதினொன்றாம்நாள் எவனுக்கு விருஷோற்சர்க்கம் செய்யப்படவில்லையோ, அவனுக்குப் பிரேதசன்மம உறுதியாகும் விருஷோற்சநம் செய்யப் பட்டால் இறந்தவன் பிரேதசன்மம் அடையாது பெரியோர்கள்சேரும் உலோகம்சேருவன், முத்திக்ஷேத்திரங் களில் மாய்ந்தவன் எமனால் பீடிக்கப்படாமல் நல்லுலகு சேர்வன், விருஷோச்சநம் யாவனுக்குச் செய்யப் பட்டதோ அவனும் அவ்வுலகுசேர்வன். புத்திரனாயி னும், மனைவியாயினும், பெண்வயிற்றுப் பிள்ளையாயி னும், பெண்ணாயினும், விருஷோச்சநம் செய்யலாம். புத்திரன் இருப்பானாகில் வேறுயாரும் செய்யலாகாது என்றருளினர். வேதவுருவனாகிய பறவைக்கரசன், ஓ! வாசுதேவா? புத்திரன் முதலிய ஒருவரும் இல்லாதவ னும், இல்லாதவளும் இறப்பின் அவர்களுக்கு உத்தர கிரியை யாவர் செய்யவேண்டியது. அருளுகவென லும், எம்பெருமான் ஓ! கருடா? பிள்ளையில்லாதவன் நரகமன்றி நல்லுலகு அடையான் ஆதலின் எவ்வித அரிதாகிய கருமம் செய்தேனும் ஆண்மகப் பெறுதல் வேண்டும் ஒருவன் தனக்கு நல்வினை ஒன்றும் செய்து கொள்ளாமல் இறந்தாலும் அப்படி மரித்தவனுக்கு அவனுடைய புத்திரர் கிரித்தியம் செய்யாவிட்டாலும், அவன் இராப்பகல் பசிதாகத்தோடு, ஐயோ! ஐயோ!! என்று இரைந்து உலகெங்கும் நெடுங்கால மலைந்து பின்பு புழுமுதலிய சன்மமெடுத்து மீண்டு மனிதருள் கடையோன் வயிற்றில் பிறந்து பிறந்துமரிப்பன். ஆகலால் ரோகத்தால் பீடிக்கப் படுவதற்கு முன்னரும், வயோதிகம் வருவதற்கு முன்னரும், செயல் ஒடுங்கு தற்கு முன்னரும் ஆயுசு குறைவதற்கு முன்னரும் தெரிந்தவன் தான் அந்தியகாலத்தில் நல்லுலகு அடைய

வேண்டியதற்கு நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவன் அப்படிச் செய்யாமல் பின்னிட்டுச் செய்வோமென்று ஆலோசிப்பது தீப்பற்றி இல்லம் எரியுங்காலை அதனை அவிப்பதற்குக் கூபம் தோண்ட எத்தனிப்பதை ஒப்பாகு மென்றருளினர்.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

சூதர். அருந்தவர்களே! வேதவுருவனாகிய கருடன் சர்வலோக நாதனை வணங்க, பரந்தாமா! தானதருமங்களை ஒருவன் மனத்தூய்மையோடு தன் கையாலே செய்யின் பயன் யாது? அவனுக்காக அவன் புத்திரன் முதலியோர் செய்யின் பலன் என்னை? செய்யும் முறைபிறழ்ந்துசெய்யின் பலன் என்னை? இவற்றை மொழிந்தருளுக எனலும், பாம்பணைப்பரமன் கலுழனே? மனத்தூய்மை யில்லாமலும், உறுதியில்லாமலும் செய்யப்படும் நூறுகோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனுளதோ, அவ்வளவு பலன் சித்த பரிசுத்தத்தோடு சாஸ்திரத்தில் விதித்தவண்ணம் ஒருகோதானஞ் செய்யின் அதற்குள்ளதாகும் ஒருவன்மாய்த்த பின்பு அவனைக்குறித்துச்செய்யும் லட்சம்கோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனோ அவ்வளவு பலன் அவன் இறக்குங்காலத்தில் ஆயிரங்கோதானம் செய்யின் உளதாகும். கலுழனே? அங்ஙனமாகலால் மரணகாலத்திலேயே கோதானம் முதலிய யாவற்றும் செய்தல் மிகநன்றென்று தெளிக. நல்லதானமும், நல்ல பாத்திரமும், நல்ல க்ஷேத்திரமும், கொடுப்போனுடைய தூயமனமும் ஒருங்குறின் ஒன்று கோடியதாகும். கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களிடத்தில் கொடுக்கப்படும் தானம் நாள்தோறும் விருத்தி

பலனாம். வாங்குவோர் உத்தமரானால் கொடுப்போனு
க்கதிக புண்ணியமுளது. விஷத்தைப்போக்கும் மந்தி
ரமும் குளிரைப்போக்கும் அக்கினியும் தம் சத்தியினின்
றுகுறைவுபடாத வாறுபோலத் தானம் வாங்கும் அவ்
வுத்தமரும் அவருடைய நற்கருமத்தால் குற்றமிலரா
வர். உத்தமபலனை யடையவேண்டுமென்று விரும்பு
வோன் கோதானமுதலியவற்றை வேதசாஸ்திரங்களை
யுணர்ந்த உத்தம பிராமணனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்
டும். அவ்வேதசாஸ்திரங்களை ஓதாமலும், ஒழுக்கத்
தில் நில்லாமலும் பிராமணன் என்ற பெயரைமாத்தி
ரம் உடையவனுக்குக் கொடுத்தால் அக்கோதானமே
கொடுத்தவனுக்கு நரகம்கொடுக்கும். அன்றியும் தகு
தியில்லான் வாங்குவானேல் அவன் இருபத்தொரு
தலைமுறையுள்ளவர்களோடு நிரயம்புகுவன். ஒருகோ
வை ஒருவனுக்கே கொடுத்தல்வேண்டும் எக்காலத்தி
லும் ஓராவினைப் பலருக்குக்கொடுக்கலாகாது. அப்ப
டிக்கொடுத்துத் தானம் வாங்கினோர் விற்றுத் தொகை
யைப் பங்குசெய்துக்கொண்டாலும், ஒருவர் ஒருமாதம்,
மற்றொருவர் ஒருமாதம் அநுபவித்துக்கொள்ளுகிற
தென்று விதித்துக்கொண்டாலும், தானங் கொடுத்த
வன் அவனுடைய எழுதலைமுறையோடு நெடுங்காலம்
நரகவாசஞ்செய்வன். சாதுக்கள் கரத்தில்பொருள்முத
லியவற்றை பத்திசிரத்தையோடு கொடுப்போன், அச்
சன்மத்திலேயோ, மறுசன்மத்திலேயோ, பயனை ஐய
மின்றி அடைதலால் அவை பெட்டியில்வைத்துப்பூட்
டியபொருளேயென்று நினைக்கத்தக்கது அதிகதன
முடையோன் இறந்தபின்னர் அவனுடைய மக்கள்
அப்பனுக்கென்று பத்தி சிரத்தையோடு செய்யும் கிரு
த்தியங்களால் அவன் அடையும்நல்லுலகினும்மேலா
கிய உலகைப்புத்திரனில்லாதவனும் தரித்திரனும்சொ
ற்பதனத்தை ஆர்த்தியோடு தமது கரத்தால் செய்வா
ராயின் ஐயமின்றி யடைவர்.

கருடா? அயலூருக்குப் போவோன் கட்டமுது கையிற்கொண்டு செல்வானேல் வழியில்வருத்தமின்றி இனிதாய்ச் செல்வா னல்லனோ? அங்ஙனம் உயிரோ டிருக்குங்கால் அன்னதான முதலியவற்றைத் தனதுகையால் செய்தவன் இறந்துசெல்லும்போது பசிதாகத்தால் வருந்தாது நல்லுலகடைவன். கையில் கட்டமுது இன்றி வழிச்செல்வோன் பசிதாகத்தால்வருந்துவதுபோலத் தான தருமங்களைத் தானேசெய்யாதவன் இறந்துசெல்லும்போது அதிகமும் துன்பப்படுவன். புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் புண்ணிய காலத்தில் செய்த நல்வினை நெய்யினால் அங்கி ஓங்குதல்போல வளர்வதாகும் புண்ணியக்ஷேத்திரமில்லாத எவ்விடத்திலேனும் புண்ணியகாலமில்லாத எக்காலத்திலேனும் விருஷோச்சநம்செய்து, நற்சீலனல்லாப் பார்ப்பானுக்குத் தானம்கொடுப்பினும் அவ்விருஷோச்சநத்தின் மகிமையால் உத்தமக்ஷேத்திரத்தில் உத்தமகாலத்தில் உத்தம பிராமணனுக்குக் கொடுப்பின் எய்பலனே, அப்பலன் தவிராது கைகூடும் மானிடன் நற்கதியடைவதற்கு முதற்காரணம் விருஷோச்சநமே யென்றுணர்க. கருடனே? தேகம் அநித்திய மாதலால் நல்வினைகளை நாளைச் செய்வோமென்று நினையாமல் நாளும் ஒல்லும் வகையாலே செய்தல்வேண்டும் புத்திரனுடையோன் தன்கையால் ஒரு தருமமுஞ் செய்யாமல் இறப்பானேல் நற்கதியடையான் புத்திரனில்லாதவன் நல்வினைகளைச்செய்து மரித்தானேல் நற்கதியை அடைவன் மகம் இயற்றுதலினும், கோதானமுதலிய மகாதானம் செய்தலினும் விருஷோச்சநம் செய்தல் மிக உத்தமமாம். கார்த்திகைமாதத்தின் பௌர்ணமியிலாயினும், உத்தராயணத்தில் சுக்கிலபட்சத்திலாயினும், கிருஷ்ண பட்சத்திலாயினும், துவாதசியிலாயினும், மற்றெந்தப் புண்ணிய தினத்திலாயினும், தாயமனத்தோடு உத்தமக்ஷேத்திரத்தில் நல்ல நட்சத்திரத்தில்

நல்ல இலக்கினம் வேதசாஸ்திரங்களையுணர்ந்து ஒழுக்கமுடைய தெய்வப்பிராமணர்களை வருந்தியழைத்து சபம், ஓமம் முதலியவைசெய்து தன்னைப்பரிசுத்த ஞக்கிக்கொண்டு நவக்கிரகபூசைசெய்து மாதுர் தேவதைகளை அருச்சித்துப் பூர்ணுகுதிசெய்து மகாவிஷ்ணுவைக்குறித்துச் சிராத்தம் செய்து மந்திரநீரால் இடபக்கன்றை மஞ்சனமாட்டி வஸ்திரம் சந்தனம், புஷ்பம், ஆபரணம்ஆகிய இவற்ருல் அலங்கரித்து நான்கு ஆண்கன்றுகளோடு அக்காளைக்கன்றை அக்கினியை வலம்வரச்செய்து வடக்குநோக்கி நின்று அவ்விடபக் கன்றைப் பார்த்து, தருமமே இடபமாயினை பிரமனுலே ஆதியிலே படைக்கப்பட்டனை என்றுசொல்லி இறந்தவனுக்குச் செய்யின் அவனைக்குறித்தும், செய்பவன் தனக்கேசெய்து கொள்வானுயின் தன்னைக் குறித்தும், அதன் வாலில் புனல்விடுத்து அந்நீரைக் கரத்தாலே ஏந்திச் சிரசில் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு ஆண்கன்றுகளோடு அவ்விடபக்கன்றை விடுதல் வேண்டும்.

கருழனே ? விருஷோச்சநம் இறந்தவனைக்குறித்துச் செய்யப்பட்டதானுல், உடனே ஏகாதிஷ்டசிராத்தம் புரிதல்வேண்டும் இறவாதிருப்போன் தனக்குத்தானேசெய்துக் கொள்வானேல் தனக்கு அதுகுணமானவற்றைப் பிராமணர்களுக்கு ஈதல் வேண்டும். விருஷோச்சநம் செய்யாவிடின் பிரேதசன்மம்பற்றுதொழியாதலால் அவ்விருஷோச்சநம் செய்யாமலே மற்றநல்வினைகளைத்தானே தனக்குச்செய்து கொள்ளினும் மரித்தபின்பு புத்திரர் முதலியோர் பல நல்வினைகளை மாத்திரஞ் செய்யினும் அவைகளால் பயனிலதென்றுணர்க. மரித்த பதினொன்றும் நாளிலேனும், பன்னிரண்டாம் நாளிலேனும் சோடசசிராத்தம் சபிண்டிகரணத்திற்கு முன்னமேசெய்து சதபிராமணர்களை எழுந்தருளச்செய்து சமாராதனஞ்செய்து பலதானம் கொடுத்தல்வேண்டும். பருத்தியின்மேல் செம்பின் வட்டிலில்

சாளக்கிராமம்வைத்து வஸ்திரமுதலியவற்ருல் அலங்காரமும், ஆராதனமும் செய்து, சத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும். வைதரணி என்னும் நதியை இனிது கடக்கும் பொருட்டுக் கரும்பினுல் ஓடஞ்செய்து பட்டினுல் அதனைச்சுற்றி நெய்வார்த்த வெண்கலப் பாத்திரத்தை அதனுள் வைத்து ஸ்ரீமந் நாராயணனை அர்ச்சித்து அவ்வோடத்தைப் பிராமணனுக்குத் தானங் கொடுத்தல் வேண்டும்: கலுழனே? எள்ளும் - இரும்பும் - பொன்னும் - பருத்தியும் - உப்பும்- சப்ததானியங்களும் தவிராது பிராமணருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். செய்வோன் எளியவனுயின் அவற்றில் ஒன்று கொடுப்பினும் அமைவதாகும். சத்தியை யநுசரித்துப் பொருள் கொடுத்துத் திலதானமும், சய்யாதானமும் செய்தல்வேண்டும். இவ்விரண்டு தானங்களுக்கும் தட்சணை மிகுதியாய்க்கொடுத்து பிராமணரை உகந்தருளச்செய்தல் வேண்டும். சய்யாதானம் வாங்கும்பிராமணனை அச்சேக்கையி லிருக்கச்செய்து தானம் செய்தல் மிகவிசேடமாம் புத்திரனில்லாமல் மரித்தவனுக்குப் பௌத்திரன் முதலியோர் யாரேனும் இவ்விதம் செய்யின் நற்கதியுளதாகும் தன் சத்தியை யநுசரித்து நித்தியதானம் செய்கின்றவன் யாவனே அவன் இறுதியில் நற்கதி யடைவான். சரீரம் திடமாயிருக்குங் காலத்தில் திருவணை யாத்திரையும் கங்காயாத்திரையும் செய்தல் வேண்டும். தாய் தந்தையர் இறந்தபின்பு ஆண்டுகள்தோறும் அவர்களுக்குச் சிராத்தம் புரிதல்வேண்டும். மாதாபிதா குருக்களுக்குத் தன்னுல் இயன்ற புண்ணியம் செய்து கொடுத்தல் வேண்டும். கலுழனே? மரித்தவரைக் குறித்துக் கிருத்தியம் செய்யும்போது பிராமணர்களுக்கு யாவன் பூரிகொடுக்கிருனே அவன்வேண்டிய நல்லவையாவும் பெறுவன் பிரேத சன்மம் அடையான். சந்நியாசிகள்-யோகிகள் முதலியோர்கள் எந்தலோகமடைவார்களோ அப்புண்ணியலோகம் அவனு

டையதாகும், மரித்தபின்பு செய்யவேண்டிய வற்றை ஒருவாறாய் நினக்கு நவின்றோம் என்றருளினர்.

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

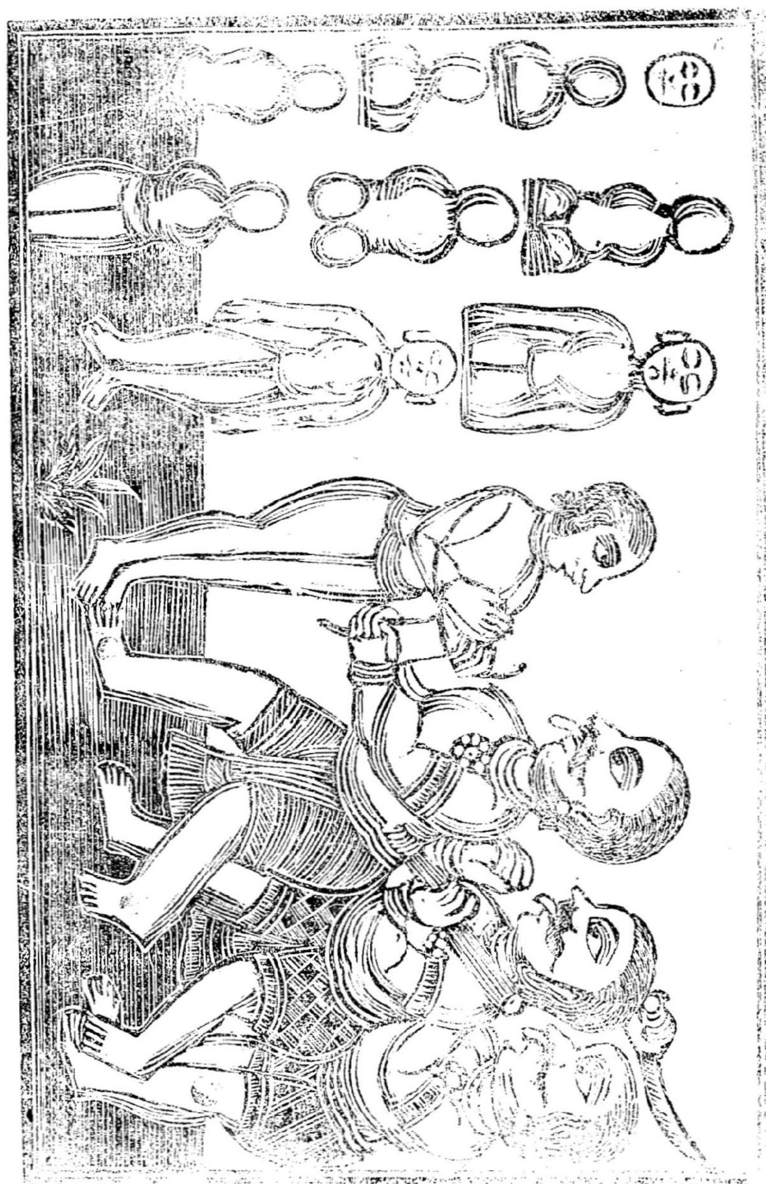
ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீவியாசர் மாணாக்கர் நைமிசாரணிய வாசிகளை நோக்கி ஓ குணமாண்டோரே! கருடபகவான் திருமகள் கேள்வனைப்பணிந்து சர்வலோக சரணியா! யமலோகம் எவ்வளவு தூரத்தி லிருக்கின்றது? அதன் தன்மை யாது? அவற்றைப்புகன்றருள வேண்டுமெனலும், நங் கருணையங்கடல் கலுழனே! கேட்டி? மனுஷலோகத்திற்கும் யமபுரிக்கும் இடையில் எண்பத்தாறாயிர காதவழியுளது. அப்புவியில் வாழ்கின்ற கூற்றுவன் சீவகாலமுடிந்த சீவனைப்பிடித்து வருமாறு யாரும் அஞ்சத்தக்க உருவமுடையவர்களும், கனலையும் - காயும் - சினமுடையவர்களும், பாசம் முசலம்-உடையவர்களும், காரொனக்கருத்த ஆடைதரித்தவர்களும் ஆகிய மூன்று தூதர்களையாண்டும் ஏவுகின்றான். அம்மூவரும் சென்று ஆயுசுமுடிந்த சீவனைப்பிடித்து, காற்றுருவமாகியதேகத்தில் அடைத்துக்கொண்டுபோய் யமபுரிக்கு நாயகனாகிய காலனுக்கு முன்னே நிறுத்தி ஓ! கருமராஜரே? நின் கட்டளையின்படி வாழ்நாளற்றவனை நினதுசந்நிதி முன்னாக் கொண்டு வந்தோம். இனி யாங்கள் செய்ய வேண்டியது என்னை? கட்டளையிடுவீராயின் பணிந்து செய்கின்றோமென்பர். மகிடவாகன் அத்தூதரைப் பார்த்து ஓ! கிங்கரே! நன்று அச்சீவனை மீண்டுங்கொண்டுபோய் அவன் மனையின் மாட்டே விடுத்துப்பன்னிரண்டாம் நாள் கழிந்தபின்னர்க் கிரமமாய் அவனை [illegible]

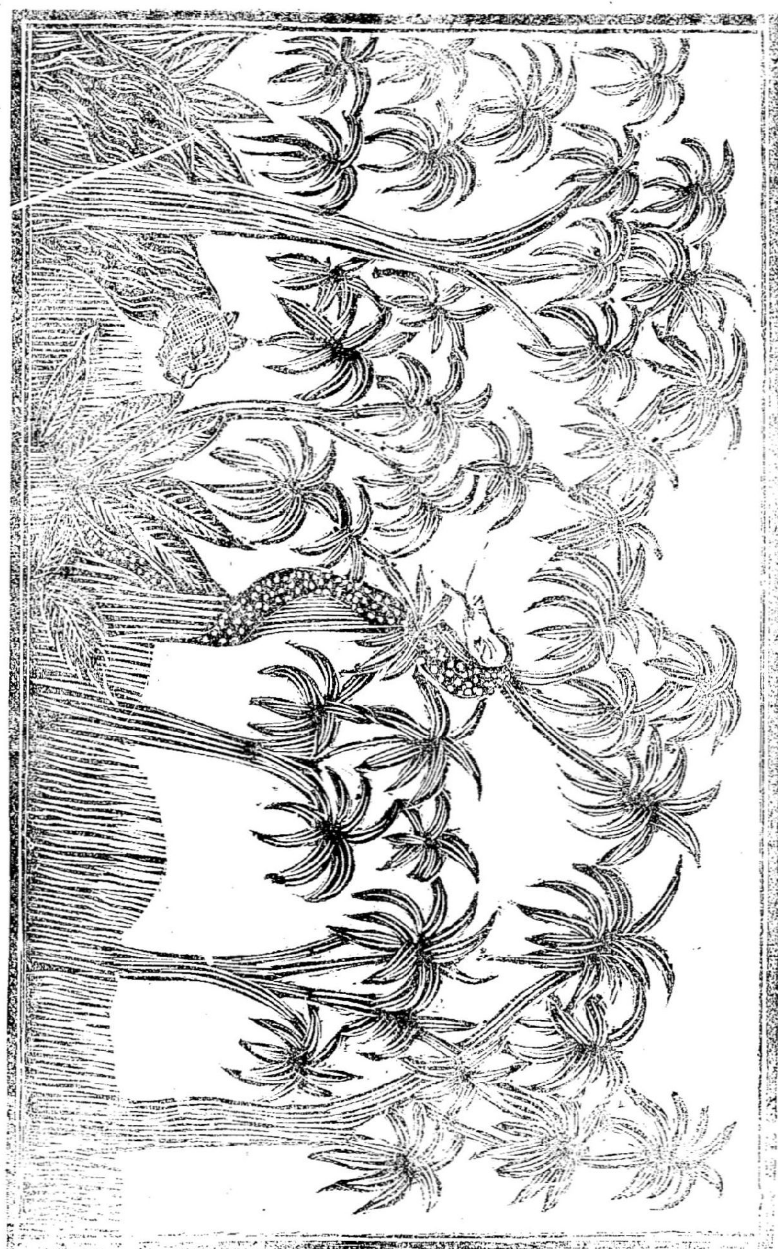


சித்திரகுப்தன்.   எமதருமராஜன்.   எமகிங்கரர்கள்.

கேட்டு நொடிக்கு முன்னரே அச்சீவனைக் கொண்டு எண்பத்தாறாயிர காதவழி கடந்துவந்து சேருவர், இறந்தவுடனே சீவன் யமபுரிசென்று மீண்டுவருகின்றமையால், சரீரத்தை உடனே தகனம் செய்யாமல்சிறிது பொழுது கழிந்தபின்னரேசெய்தல்வேண்டும். யமதூதர்கள் அடைந்த வாயுதேகமுடைய அச்சீவன் சிதைக்குப் பத்துமுழத்துக்குமேலே நின்று தீப்பற்றிக்கொழுந்துவிட்டெரிகின்ற தனதுமெய்யைப்பார்த்து ஐயோ! ஐயோ! என்று ஓலமிடுவன். அச்சீவன் புண்ணியஞ் செய்தவனாயின் இவ்வுடல் கழிந்ததே நன்றென்றுவப்பன். கலுழனே? தலைவேகுங்காறும் சீவனுக்கு அச்சரீரத்தில் ஆசையொழியாது சிரசுமுதலிய தேகமெல்லாம் வெந்து சாம்பலாயினவுடனே சீவனுக்குப் பிண்டத்தால் தேகமுண்டாகும். புத்திரன் முதல்நாளில் போடும் பிண்டத்தால் சிரசும், இரண்டாநாட் பிண்டத்தால் கழுத்துந் தோளும் மூன்றாநாட் பிண்டத்தால் மார்பும், நான்காநாட் பிண்டத்தால் வயிறும், ஐந்தாநாட் பிண்டத்தால் உந்தியும், ஆறாநாட் பிண்டத்தால் புட்டமும், ஏழாநாட்பிண்டத்தால் குய்யமும், எட்டாநாட் பிண்டத்தால் தொடையும், ஒன்பதாநாட்பிண்டத்தால் காலுமுண்டாகி, பத்தாநாட் பிண்டத்தால் சரீரமுழுதும் பூரணமாகும் சீவன் இறக்கு முன்னமே மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்தமனைக்கண்வந்து உள்ளே செல்லாமலே பசிதாகத்தால் ஆ! ஆ! என்று கதறி, போவார் வருவோர்களை பார்த்துக்கொண்டு அவ்வீட்டின் வாயிலிலே நிற்பன். பின்பு அச்சீவன் பதினொன்றாநாளிலும் பன்னிரண்டா நாளிலும் புத்திரனால் பிராமணமுகமாய்க் கொடுக்கப்படுவனவற்றையுண்டு, பதின்மூன்றாநாள் யமபடர்கள் பாசத்தால் பிணித்திழுக்க வீட்டைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு கதறியவண்ணமே யமலோகம் சேருவன். கருடனே? அக்கிங்கரர்களோடு நாள்ளொன்றுக்கு இருநூற்றுநாற



பத்தேழுகாதவழி இரவிலும் பகலிலும் நடப்பன் அவன் செல்லும்வழியில் அசிபத்திரவனமென்னும் ஈர்வாள்போன்ற இலைகளையுடைய ஓர் கானகம் இருக்கின்றது. ஓ! கருடா? மரங்கள் நெருங்கிய வனத்திற் செல்வதே யார்க்கும் அரிதாகுமன்றோ? சூரியிலைகளாகிய வனத்தில் எங்ஙனஞ்செல்வது? அல்லதூஉம் அக்காட்டினூடு நடக்குங்கால் பசிதாகத்தாலும் மிகவருந்துவன். மார்க்கத்தில் சீவன் படுந்துன்பையாவர் சொல்லவல்லார்? அதுநிற்க, வைவசுவதபட்டணம் உயர்ந்த மாளிகைகளால் நெருங்கியதாயும் யார்க்கும் அச்சந்தரும கோரரூபமுடைய அநேக பிராணிகளுக்கு இருப்பிடமானதாயும், துக்கத்தையே கொடுப்பதாயு மிருக்கின்றது, பாபஞ்செய்தோர் அநேகர் அவணிருந்து அண்டமுகடுகிழிய எப்போதும ஆ! ஆ! என்று ஓலமிடுகின்றனர். வெப்பத்தால் உளதாகிய தேயத்தோர் புனலுளதுபோல ஆங்குக்காட்டும் பருக ஒரு சிறுதிவலையுங் கிடைக்காது, மேகங்களெல்லாம் அருந்த அருகமற்ற இரத்தம் முதலியவற்றையே பெய்யா நிற்கும். இறந்த சீவன் பதின்மூன்றும்நாள் புறப்பட்டு யமபுரிக்கு செல்கின்றானென்று மேலே புகன்றோமே குரங்கைக் கயிற்றால் கட்டி ஈர்த்துச் செல்வதுபோலக் கிங்கரர் பத்தாநாட்பிண்டத்தால் தேக : பெற்ற சீவனைப் பாசத்தாற் பிணித்து இழுத்துக்கொண்டு செல்லுங்கால் அச்சீவன் தனது புத்திரனை நினைத்து ஐயோ அருமைமகனே! கஷ்டப்படுகின்றேனே! என்செய்கோ! என்செய்கோ! சர்வேசன் ஒருவனுளன். நல்வினை தீவினையுள. சுவர்க்க நரகமுள. அவற்றிற்குச் செல்ல நன்னெறி தீநெறியுள என்று இதஞ்சொன்னவர்களோடு ஸ்ரீயப்பதியென்றும் ஒருவனுளனோ மற்றவையுமுளவோ பிராந்தியால் பிதற்றுகின்றீர் என்று வன்கண்மைபேசிச் சாதுக்களையேசி பரிகாசம்புரிந்தேனே அவற்றின்பலனை இப்போது அநுபவிக்கிறேன். மலையொரு மத்திகையால்



அசிபத்திரவனம்.

கிங்கரர் இரக்கமின்றிப் புடைக்கின்றனரே! அந்தோ பெரியோர்களுக்கு ஓர் உதவியுஞ்செய்தேனல்லேன்யாக முதலியதுஞ் செய்தேனல்லேன். செய்வோர்க்கு உதவினேனல்லேன். தீர்த்தயாத்திரை செய்தேனல்லேன். செய்வோரைப்புகழ்ந்தேனல்லேன். மாதவம் புரிந்தேனல்லேன். புரிவோரைப் போற்றினே னல்லேன். நீரில்லா இடத்தில் தண்ணீர்ப்பந்தல் உண்டாக்கினேனல்லேன். ஒருகுளந்தோண்டினேனல்லேன். ஒரு கிணறு கட்டினே னல்லேன். கோக்கள் மேய்வதற்குப் பசும்புல் வளரப் பயிரிட்டுப் பூமியை வைத்திருந்தேனல்லேன். மட்டில் நித்தியதானஞ்செய்தேனல்லேன். வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றேனல்லேன். கற்போருக்குக் கல்விச்சாலை உண்டாக்கினே னல்லேன் ஸ்ரீமத்ராமாயண பாரத பாகவதங்களை கையாலெழுதியேனும், எழுதச் செய்தேனும், விலைக்கு வாங்கியேனும் படிக்கவிரும்புவோர்க்குக் கொடுத்தேனல்லேன். அவற்றைப் படனஞ் செய்தேனல்லேன். ஒருபெரியவர் முகமாய்க் கேட்டேனல்லேன். படிக்கவைத்துச் சர்வசனங்களையும் கேட்பித்தேனல்லேன். ஸ்ரீ அரிதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமிருந்தேனல்லேன். இன்னன நல்வினை ஒன்றனையும் கனவிலும் நினைத்தேனல்லேன். தீவினைகளிலோ ஒன்றும் ஒழியாமல்யாவுஞ்செய்தேன். இப்போது என் செய்வேன் என்றழுது செல்வன் என்று பின்னும் அருளுகின்றனர்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

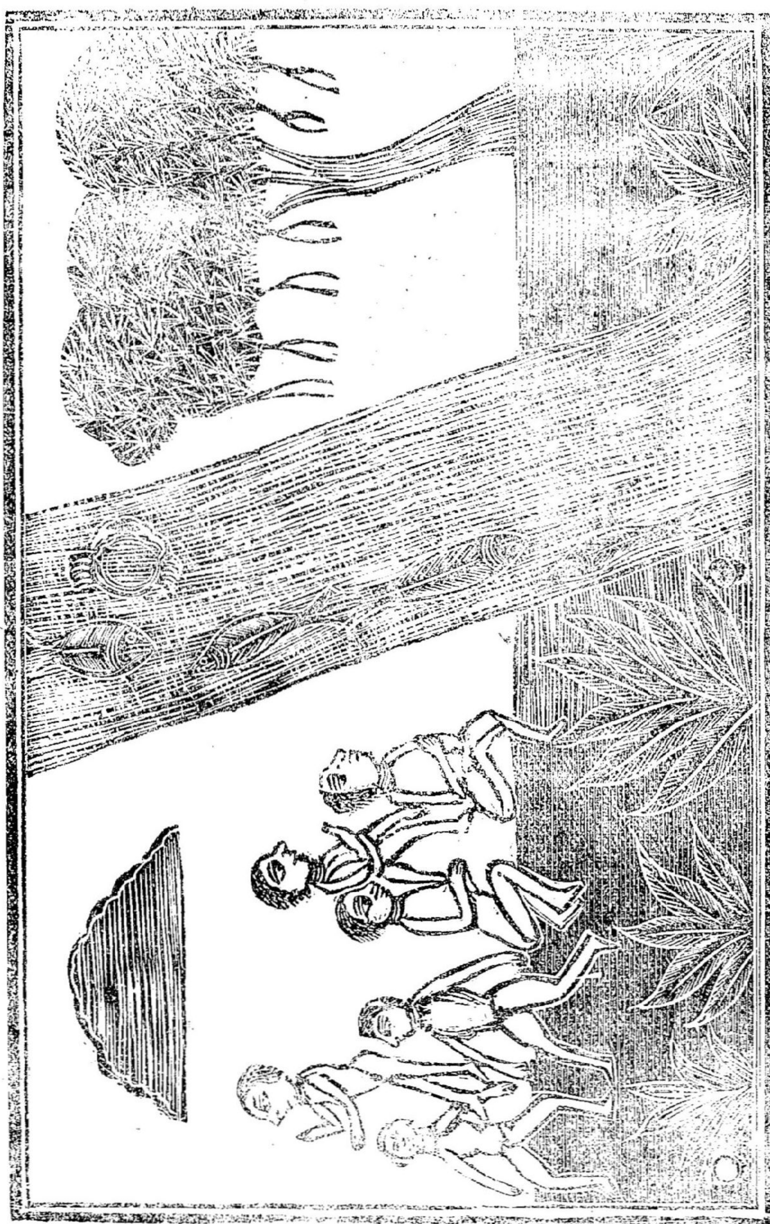
ஆறாம் அத்தியாயம்.

சூதர் சௌனகாதி ருஷிகளைக் கண்ணுற்றுத் திருமாலடியார்களே; பின்னர்ச் சர்வேசன் பட்சிராஜனே?

யமதூதர்களால் கட்டுண்டு உதைபுண்டுசெல்லும் சேத நன்மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்த இன்பை நினைத்து துன்புற்றுப் பசிதாகத்தால் வருந்தி மெலிந்து தீனசுப த்தோடு ஐயோ! நம்முடைய மனைவி மக்கள் எங்கே? உற்றோர் மற்றோர் எங்கே? ஏவலாளர் எங்கே? எல்லா ரும் நம்மைத்தனியே விட்டனரே! பொய்யோலையெழு தல் முதலிய தீத்தொழில்புரிந்து * கவர்ந்தபொருள் இப்போது நமதுகையிலிருக்கின்றதோ? அப்பொருளை அநுபவிக்கிற நம்முடைய மனைவி மக்கள் சுற்றத்தா ரில் யாரேனும் ஒருவர்தனியேனும் நம்மோடு வந்த னரா நம்மைத்தனியே விடுத்து அவர்கள் மனைக்கணி ருந்து சுகமநுபவிக்க யாம் எதுக்குப் பிறர்பொருளை வேண்டினோம்? நாய்செய்த வஞ்சனையைச் சிறிதும் அறியாமல் நம்மை நம்பிச் சீவாதாரமாகிய பொருளை இழந்தோருடைய வயிறுபோல நம்வயிறு எரிகின்றதே என்செய்வோமென்று தான் முன்னமேசெய்த தீவினை களை எண்ணி ஓலமிடுவன். அப்போது யமபடர் அவ னுடைய கன்னத்திலடித்து ஆடா! மூடா இப்போ துதான் புத்திவந்ததோ மனைவி மக்களை கதியென்று அறம் செய்யாது பாபம் செய்துவாழ்ந்தனையே? அவர் கள் நினக்கு இப்போது செய்யும் உதவியாதடா நீ செ ய்த புண்ணியபாவமே நினக்கு இன்பையும் துன்பை யும் கொடுக்கின்றன. பிறர்பொருளை அபகரித்தல் முத லிய அதருமஞ்செய்யாது தருமஞ்செய்தவனாயின் நின க்கேன் இக்கேடுவருகின்றது? எங்கள் கையிலகப்பட்டு என் விழிக்கிறாய் என்று கோடையிடிபோல் † உரற்றி மீண்டும் பாசத்தால் விசித்துப்புடை புடை என்றுமுச லத்தாற் புடைப்பர். கருடா? தீத்தொழில் புரிந்தோர் அடைகின்ற கதியை நோக்காய், பின்னர் அச்சேத

* கவர்தல் - கொள்ளையிடல், திருடல், வாருதல்.

† உரற்றல்-பேரொலிசெய்தல்.

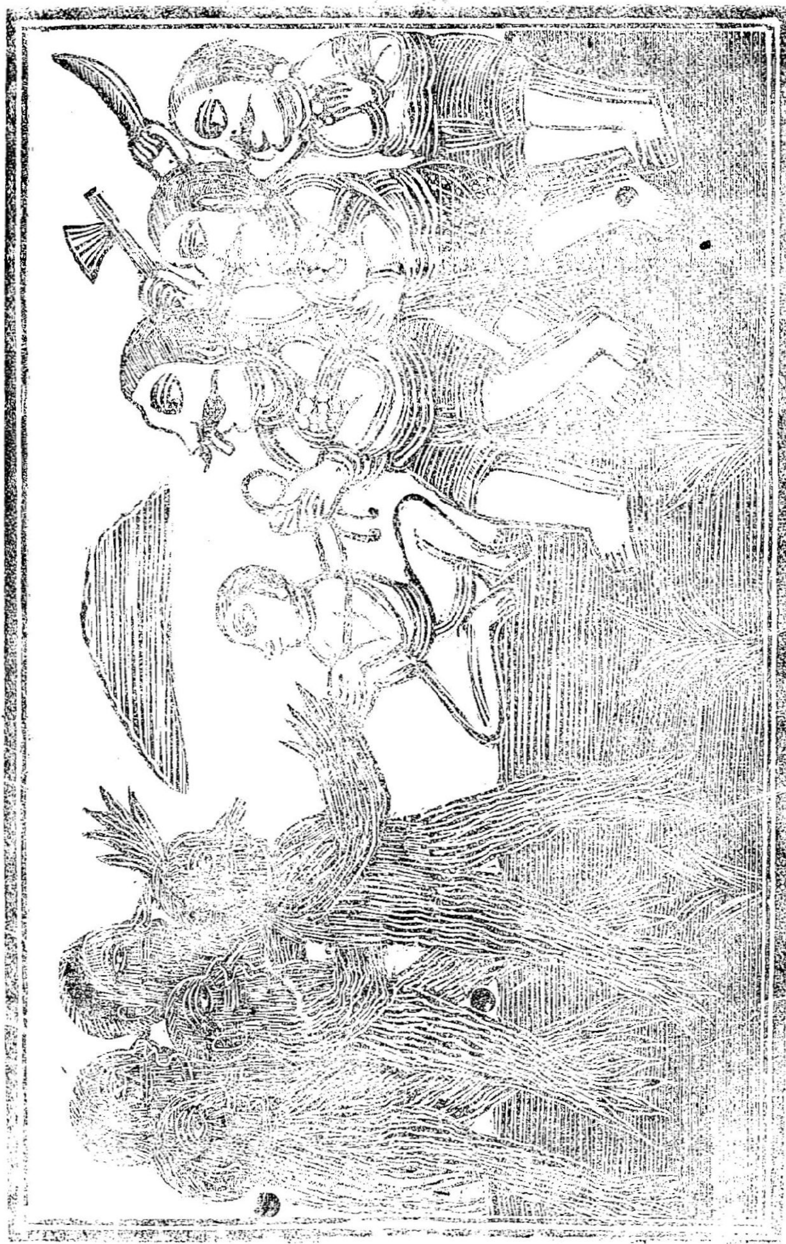


பிரேதக்கூட்டம்.   புண்ணியாக்திமைாநதி.   வடவிருட்சம்.

ன் சிறிதுதூரம் வாயுமார்க்கத்திலும், சிறிது தூரம் புவிவழியிலும் யமதூதர்களோடு சென்று ஓரிடத்திற்றங்கி இறந்த இருபத்தெட்டா நாளில் புத்திரனால்செய்யப்படும் ஊனமாசிக சிராத்தபிண்டத்தை உண்டு முப்பதாநாள் யாமியமென்ற நகரம் சேர்வன். அப்பட்டணத்தில் பிரேதக் கூட்டங்கள் மிகுதியாய் இருக்கின்றன புண்ணியபத்திரை என்ற நதியும், வடவிருட்சமொன்றும் இருக்கின்றன. சிறிது சிரமபரிகாரத்தின்பொருட்டு யமகிங்கரரது உத்தரவால் அய்யாமியமென்ற நகரத்தில் தங்கி இரண்டா மாசிக பிண்டத்தை அருந்தி இரவிலும் பகலிலும் தூதர்களாலே இழுக்கப்பட்டு யார்க்கும் அச்சம் தருவதாகிய அரணியத்தினூடுசென்று, வழிநடக்கும் வருத்தத்தால் ஓவென்று ஓலமிட்டுத் தூதர்கள் செய்யுங் கொடுமையால் துன்பமுற்றுச் செல்லும்மார்க்கத்தில் திரைபக்ஷிகமாசிகபிண்டத்தை அயின்று சங்கமனென்றும் காலதாக்ஷகனென்றும் பெயருடைய ஓரரசனுக்கும் சௌரி என்ற நகரம் சார்ந்து அப்பட்டணத்தில் மூன்றாமாசிகபிண்டத்தையுண்டு அப்புறம்சென்று, கந்தருவநகரமென்னும் பட்டினஞ்சார்ந்து அப்புரியில் நான்காமாசிகபிண்டத்தையுண்டு அப்புறம் நடந்து மார்க்கத்திலேபொறுக்கவொண்ணாக்குளிரினால் அதிகமும் வருந்துவன். ஆங்கு யமதூதர்கள் அநேகர் கூடி, வருந்தும் அச்சீவன் மேகம்போலக் கற்களைப்பெய்வர் சீவன் அக்கல்மழையினால் வருத்தமுற்றுக் குரூரமென்ற நாமமுடையவேந்தன் புரக்கும் குரூரபுரமென்னும் பட்டினம் புகுந்து, அவ்விடத்தில் ஐந்தாமாசிக பிண்டத்தையுண்டு அப்பால் நடந்து கிரௌஞ்சமென்னும் புரிக்கண்சென்று, அந்நகரத்தில் ஆறாமாசிக பிண்டத்தை அயின்று, அரை முகூர்த்தகாலம் அவணிருந்து சிறிது சிரமபரிகாரமடைந்து, பின்புமெழுந்து யாவரும் அஞ்சும்படி யாமியமார்க்கத்தில் செல்வன் வழியில் செல்லும்போது



முன்னே நான்வாழ்ந்ததை நினைத்து வாயாற் புலப்பு வன். யமபடர் சினந்து அவ்வாயில் புடைப்பர். அடுத் தடுத்து யமகிங்கரர்களால் சீவன் துன்பப்பட்டு வருந் திச் செல்லும்போது மார்க்கத்தில் ஓடம்விடுவோர்கள் ஆயிரம், பதினாயிரம்பேர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் அஞ் சத்தக்க ரூபர்களாய் அச்சீவன்முன் ஓடிவந்து தீயெழ விழித்து ஏ சீவனே! வைதரணி கோதானம் நின்னைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டதாயின், அவ்வைதரணி நதி யை நீ இனிது கடக்க உதவி செய்வோம். இல்லா விடின் அந்நதியில் நின்னைத்தள்ளிப் பாதாளம்வரை யிலும் அழுத்தித் துன்பப்படுத்துவோம் ஓ சீவனே! அவ்வைதரணி என்ற நதி நூறுயோசனை அகலமுள் ளதாயிருக்கின்றது. நீரின்றிச் சீழ் இரத்தங்களாலேயே நிறைந்திருக்கின்றது, அல்லதூஉம் நிதைபுரியும் துஷ் டப்பிராணிகளுக்குத் தானமாயிருக்கின்றது. நாற்றம் அறியும் நாசியில்லாப் பிராணியும் அந்நதியின் துர்க் கந்தத்தைப் பொறுப்பது அரிது. ஏ சீவனே! நினது கையாலே நீ கோதானம் செய்தவனாயின் ஒருகோத் து நின்னை இந்நதிக் கப்புறம் சேர்த்துவிடும் நீ செய் யாதவனாயின் ஆன்வரமாட்டாது நீ இவ்வாற்றிலே வீழ்ந்து நெடுங்காலம் மூழ்கிக்கிடத்தல் வேண்டும் என் பர். ஓ! வைனதேயனே? வைதரணிநதியை இனிதாய்க் கடக்கும்பொருட்டு யாவரும் தவிராது கோதானம் செய்தல்வேண்டும் சீவன் அவ்வைதரணி கோதானம் செய்தவனாயினும், அவனைக்குறித்துப் புத்திரரால் செ ய்யப்பட்டதாயினும், அச்சீவன் அந்நதியைக் கட ந்து நமனுக்கு இளையவனாகிய விசித்திரனென்போன் பரிபாலனம்செய்யும் விசித்திரமென்ற பட்டணத்தைச் சார்ந்து, ஊனஷாண்மாசிகபிண்டத்தை உண்டுசென்று, ஏழாமாசிக பிண்டத்தை உண்ணுங்காலை சில பிசாசுகள் வந்து அச்சீவனைப் பார்த்து அடா மூடா நீ புவியில் வாழ்ந்தபோது நின்மாட்டு வந்து நின்னை யாசித்



நவர்களை ஒன்றும் கொடேனென்று துரத்தினயே இப்போது பிண்டத்தைக் கொடுவென்று பலவந்தமாய்ப் பிடுங்கிக்கொள்ளும். புள்ளரசே? ஒருபொருளுமில்லா வறிஞனாயினும், தன்னை இரந்தவர்க்கு இல்லை என்று சொல்லாது இயன்றமட்டில் ஏதேனும் கொடுத்தலே வேண்டும். கொடுக்காவிடின் புத்திரன் கொடுக்கும் பிண்டம் பிசாசுக்கையதாகும். பின்னர் அச்சீவன் வருந்தி அப்பேய் பிடுங்கியபோது தன துகையிற் சிதறிய பிண்டசேஷத்தை உண்டு ஐயோ! கேட்டவர்களுக்கு யாசகங் கொடாமல் மறுத்த பாபத்தின் பயனோ இது? வழி நடந்து வந்தேன், வயிறு பசிக்கின்றேன் என்றவருக்கு அரைவயிறு அன்னமேனும் கொடுத்தேனோ சாக்காடென்பது ஒன்று நிச்சயமாய் உளது என்று நினைத்தேனோ என்று துக்கப்படுவன். அப்போது யமதூதர் சீவனைக் கண்ணுற்று மூழ்மகனே? மானிட சன்மத்தைச் சீவனுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் தருவதாகிய கற்பக விருக்ஷமென்று சொல்லத்தக்கது. மானிட சன்மம்பெற்ற சீவனுக்கு அரிதாயாதுளது? வேண்டிய நல்வினைகளையெல்லாம் அச்சன்மத்தால் புவியில் கொள்ளையடிக்கலாமே! அதனை அறியாது கேடுற்றனையே மானிடசன்மத்தால் புவியில்செய்த நல்வினை தீவினைகளின்பயனை மற்ற உலகங்களில் அனுபவிக்கலாமேயல்லது அவ்வுலகங்களில் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது உத்தம உலகடைந்து இன்பம் அனுபவித்தலும், அதம உலகடைந்து துன்பம் அனுபவித்தலும், மண்ணுலகில் சிவிகை ஊர்தலும், அச்சிவிகை சுமத்தலும், அப்பூவுலகில்செய்த புண்ணிய பாபங்களின் பயனேயே என்றுணர்க. அவற்றை இப்போதுஉணர்ந்து என் செய்குவை என்பர். கருடனே? உதக கும்பதானம் செய்யப்பட்டதாயின் சீவன் அவ்வுலகைப்பருகிச் சிறிதுவிடாய் தவிர்ந்து ஏழாமாதத்தில் அப்புறம் நடப்பன். ஏ! பட்சிராஜனே? சீவன் பாதிவழி சென்றுழலை

யால் அம்மாதத்தில் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தல் வேண்டும். பின்பு அச்சீவன் பக்வாபதம் என்னும் பட்டணத்தைச்சார்த்து எட்டாமாசிக சிராத்த பிண்டத்தை உண்டு அதனினின்று நடந்து துக்கதம் என்னும் நகரணைந்து மகாதுக்கமடைந்து ஒன்பதாமாசிக பிண்டத்தை ஆங்கு அயின்று, அதனை நீங்கி நாநாக்கிரந்தமென்னும் பட்டினம் நண்ணி பத்தாமாசிக பிண்டத்தை உண்பன் விருஷோற்சநம் செய்யாமையால் அநேக சீவர் பிரேதசன்மத்தோடு கூட்டங்கூட்டமாய் அப்பட்டினத்தில் எப்போதும் ஓவென்று கதறிக்கொண்டிருப்பர். அவர்களைப்பார்த்து அச்சீவனும் கதறி அப்பால் நடந்து சுதப்தமென்னும் புரியைச்சார்ந்து, பதினொன்று மாசிக பிண்டத்தை அவ்விடத்தில் அயின்று, சீதாப்ரம் என்னும் நகரணைந்து, ஆங்குச் சீதத்தால் வருந்தி பன்னிரண்டா மாசிக பிண்டத்தை புண்டு, அதனினின்று புறப்பட்டுச் சென்று துக்கத்தோடு நான்கு திக்கையும் பமதூதர்களையும் பார்த்துச் இங்காரோ? என் மனைவிமக்கள் ஒருவரையுங் காணேன் ஏழையேன் என்செய்வேன் என்பன் காலதூதர் சீவனைநோக்கி மூழமகனே? மனைவிமக்கள் ஈங்குமுளரோ: அவர்மேலாசை இன்னும் ஒழியவில்லையோ! நீ செய்த புண்ணியபாபங்களின் பயனையே ஈங்குக் காண்பாயென்று அறைகுவர். சீவன் அதனைக் கேட்டு ஐயோ! முன்னே நவின்றமை மட்டாகையாலன்றோ இந்தத் துன்பத்துக்குள்ளானேனென்று மனம்புழுங்கி நடந்து, வைவசுவதபட்டினம் சேருமுன்னரே ஊனுப்திகபிண்டத்தை அருந்தி அப்பட்டினம் சார்வன். அவ்யமபுரி நூற்று நாற்பத்து நான்கு கர்தவழி அகலமுள்ளதாய், கந்தருவாப்சரசுகளோடுகூடியதாய் எண்பத்து நான்காயிரம் பிராணிகள் ஒருங்குற்றதாய் விளங்கா நிற்கும் சீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைத் தெரிந்து நமக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யச் சிரவணர் என்போர் பன்

னிருவர் அந்நகரில் இருக்கின்றனர். சீவரெல்லாம் அப் பன்னிருவரையும் ஆராதித்தல் வேண்டும். அச்சிரவ ணரை ஆராதித்த சீவன் இறுதிக்காலத்தில் யமபுரி சேரும்போது அவன்செய்த பாபங்களெல்லாவற்றை யும் எடுத்துச் சொல்லாமல் புண்ணியங்களையே அச் சிரவணர் வெளிப்படுத்துவர். ஆதலால் சிரவணரை ஆராதித்தல் மிக நன்மையென்று உணர்க என்றருளி னர்.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் சௌனகாதியரைப்பார்த்து, மகரு ஷிகளே கேளீர்: பின்னர் இருக்கு-எசுர்-சாம வேதங்கள் அவயவங்களாகிய கருடன், பரமகாருண்ணியனாகிய எம்பெருமானது திருவடிகளைத்தொழுது, எந்தையே! முன்னமே புகன்றருளிய சிரவணர் பன்னிருவரும் யா ருடைய புத்திரர்? வைவசுவத பட்டினத்தில் அன்ன வர் இருப்பக் காரணம் யாது? மானிடர் செய்யும் பாப புண்ணியங்களை அச்சிரவணர் எப்படி யறிகின்றனர்? அவற்றை அடியேனுக்கு நவின்றருளுக வென்று வே ண்டலும், ஆதிபகவன், நன்றென்று மகிழ்ந்து, புள் ளரசே! கேண்மோ? இறுதியுற்றஞான்று தன்னந்தனி யனாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஆயனமாகுதி தேவரோடு யா ரும் யாவும் தன்னுள்ளே ஒடுங்க நெடும் புனலில் பள் ளிகொண்டருளினர். அவ்விஷ்ணுவின் உந்தியினின் று நான்முகன் தோன்றி அவ் ஹரியைக் குறித்து நெ டுங்காலம் மாதவம் புரிந்து வேதத்தையும், படைப்பும் தொழிலையும் உணர்ந்து, யாவரையும் யாவற்றையும் படைத்தனன் படைத்தவுடனே உருத்திரன்முதலியதே

வரெல்லாம் அவரவர் தொழிலில் தலைப்பட்டனர் யாவரினும் வலியனாகிய தருமராஜனும் சையமினி என்னும் நகரமடைந்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ஜீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களை யறியத்தொடங்கினன். தொடங்கிய அவனுக்குச் சேதனர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியம் தெரியாமையால் அவன் வருந்தியமனத்தோடு சதுர்முகனைக் கண்டுவணங்கி ஓ! மகாதேவனே! அடியேன் சையமினி நகரமடைந்து ஜீவர்களதுபுண்ணியபாபங்களை யுணர்ந்து சிக்ஷை ரக்ஷை செய்ய எத்தனித்தேன். அச்சீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்கள் இன்னவென எனக்குத் தெரியவில்லை, அவற்றையறிந்தல்லவோ ஜீவரைக்கண்டித்தலும் காத்தலும் செய்தல் வேண்டும். ஆதலால் அவற்றை யான் உணரும்படி அடியேனுக்கு அருள்புரிக என்றனன். பதுமாசனன் அதனைக் கேட்டுத் தருப்பை யெடுத்தெறிந்து தேககாந்தியுடையாரும், நீண்ட கண்ணுடையாரும், மனக்கண்ணாலே யாவற்றையும் அறிகின்றவருமாகிய பன்னிரண்டு புத்திரரைப்படைத்து, நமனைப்பார்த்து ஓ! தருமா? ஜீவரெல்லாம் நினைப்பதையும், பேசுவதையும், நடத்துவதையும் ஒக்க இருக்கின்றவர்போல இப்பன்னிருவரும் உணர்ந்து நன்கு வெளிப்படுத்துவர். அவரால் நீயுணர்ந்து, சிக்ஷை ரக்ஷை செய்திடுமென்று விடுத்தனன். காலன் பிரமனைத் தொழுது, அச்சிரவணரோடு தென்புலன் சார்ந்து சேதனர்களது புண்ணிய பாபங்களை அறிந்துதக்கவாறு புரிவனாயினன். பட்சிராஜனே? இறுதியடைந்தவுடனே அங்குஷ்ட பரிமிதமான வாயுரூபமாகிய ஜீவனைத் தூதர் யமபுரிகொண்டு செல்வர். தருமார்த்த காம மோட்சங்கள் என்றவற்றில் தருமஞ்செய்த உத்தமரெல்லாரும் தருமமார்க்கமாக அந்நகரம் செல்வர் பொருள் முதலியவற்றைப் பெரியோர்களுக்குக் கொடுத்தவர் விமானங்களின்மீது செல்வர். பெரியோர்கள் விரும்பியவற்றை அவர்களுக்குக் கொடுத்த

வர். கொய்யுளை குதிரைமேலேறிச்செல்வர். மோட்ச இச்சைகொண்டு வேதசாஸ்திரங்களை யறிந்து பத்தி புரிந்தவர் அமிசங்கள் பொருந்திய விமானத்தின்பேரில்செல்வர். இந்நான்கு விதத்திலும் சம்பந்தப்படாத பாவிகள் காலால் நடந்து செல்வர் அவ்வழியில் மாத்தின் இலைகளெல்லாம் உடைவாளை ஒத்தனவாயிருக்கும் மணல்களெல்லாம் வறுத்துக்கொட்டிய பால்போலக்கிடக்கும். அம்மார்க்கத்தில் நடக்கும்போது அதிக வருத்தமுண்டாகும் ஜீவன் சிரவணரைப் பூசித்தவனாயின் அச்சிரவணர் அச்சீவனுடைய பாபத்தைச் சொல்லாமல் புண்ணியத்தை மாத்திரம் யமனுக்குச் சொல்வர் சிரவணரை ஆராதிக்கும் ஜீவனைப் பாபம் என்றும் அணுகாது சிரவணபூசைசெய்தவுடனே, பன்னிரண்டு கலசங்களில் புனலோடு அன்னம்பெய்து நிறைத்து அக்கலசங்களை அந்தச் சிரவணரை உத்தேசித்துப் பிராமணருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். அப்படிக்கொடுத்த ஜீவனுக்குச் சிரவணர் யமலோகத்தில் சகல நன்மையும் செய்வர். கலுழனே? சிரவணர்களுடைய தோற்ற முதலியவற்றைச் சொல்லும் இப்புண்ணிய சரிதையைப் பத்தியோடு கேட்போன் பாபத்தினின்று நீங்கிப் புனிதனாவன் என்றருளினர்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், சௌனகாதி மகருஷிகளே? முதற்கடவுள், கருடபகவானைக்கண்ணுற்றனவனதேயனே! ஜீவன் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைச் சித்திரகுப்தன் சிரவணரால் உணர்ந்து, யமனுடைய உத்தரவின்படி தக்கது செய்கின்றனன். சீவன்வாக்கால்செய்தபாபபுண்ணியங்களை வாக்காலும், சரீரத்தால் செய்தவற்றைச்

சரீரத்தாலும், மனத்தால் செய்தவற்றை மனத்தாலும் அனுபவிப்பன், பெரியோரைப்புகழ்தல், வேதசாஸ்திரங்களைப் படித்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவன் யாண்டும் வாக்கால் வெற்றிபெறுவன். பெரியோரை இகழ்தல், நீசபாஷையை உச்சரித்தல்முதலிய பாபங்களைச் செய்தவன் வாயால் கீடம்சொரிவன். புண்ணிய தீர்த்தமாடல், பாகவதற்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்தல்முதலியநல்வினை புரிந்தோன் நல்லிணக்கமுடைய சரீரம் பெறுவன். பரஸ்திரீகமனம்செய்தல், பிறவுயிரைவருத்துதல் முதலியவற்றைப் புரிந்தவன் குரூபமான தேகமடைவன். ஆதிபகவானுடைய நித்திய திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தைத் தியானித்தல் யாவருக்கும் இதத்தையே நினைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவன் என்றும் உவப்புடைய மனமுடையோனுவன். எப்போதும் யாவருக்கும் அகிதத்தையே நினைத்தவன் வருந்தும்மனமுடையோனுவன் ஏ! கருடா? யமபுரியின்தன்மையையும் அப்புரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள இன்பதுன்பங்களையும் நினக்குச் சொன்னேன் இறந்தவனைக்குறித்து அன்னதானம் முதலியவைகள் செய்தல்வேண்டும் அத்தானபலனால், இறந்துசெல்லும் ஜீவன் மார்க்கத்தில் வருந்தாதுசெல்வன். தீபதானம்செய்யின்ஜீவன் இருள் மார்க்கத்தில்வழிதெரிந்து இனிதாய்ச்செல்வன் கார்த்திகைமாதத்தில் சுக்கிலபட்சத்தில் சதுர்த்தசியில் தீபதானம்செய்யின் அதனாலும், விருஷோற்சர்க்கம்செய்யின் அதனாலும் ஜீவன் நல்லுலகடைவன் பதினொன்றுநாள் செய்யும் பிண்டத்தால் சிரசு உரோமமுதலியவற்றோடு நன்கு அமைவதாகும். தண்ணீர்க்குடப்தானம் செய்யின் யமதூதர்கள் திருப்தியடைந்து ஜீவனை வருத்தார். சையாதானம்செய்யின் ஜீவன், விமானத்தின் மேலேறி நல்லுலகு சேர்வன் இறந்தவன் பசிதாகத்தோடு யமனுக்கு முன்னே மிகவருந்தி நிற்பனுகையால் பதினொன்று நாளிலேனும் பன்னிரண்டாநா

ளிலேனும் அவனைக் குறித்துத்தானதருமங்கள் செய்தல்வேண்டும் என்றருளினர்.

பெரிய திருவடி பக்தவற்சலனைத்தொழுது, ஏ! ஆதிபரமா! பததானம் செய்யவேண்டுமென்று புகன்றருளக்கேட்டேன் பததானமாவது என்னை? அதனை எவ்விதம் கொடுத்தல்வேண்டும்? நவின்றருளுகவெனலும், கண்ணன், கலுழனே! குடையும்-மரவடியும்-தண்டமும்-வஸ்திரமும்-மோதிரமும்-உதககும்பமும் - ஆசனப்பலகையும் அன்னமும் பூசாதிரவியமும்-பூணூலும் - தாமிரச்செம்பும்-அரிசியும் ஆகிய இவற்றைச் சத்பிராமணருக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும். குடைதானம் செய்யின் சீவன் யமபுரிக்குச் செல்லுங்கால் குளிர்ந்த நிழல்மார்க்கத்திலே செல்வன். மரவடி தானம் செய்யின் பரிமேல் இவர்ந்து செல்வன். அங்ஙனமே செய்யும் தானங்களில் யமதூதர்கள் சந்தோஷித்துச் சீவனை வருத்தாமல் ஆதரவோடு அழைத்துப்போவர் என்றருளினர். ஓ! நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்ப்பறவைக்கரசன், சர்வலோக சரணியனைச் சரணஞ்செய்து கருணாநிதியே! நரகங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன? அவற்றின்பெற்றிமையாது? அடியேனுக்குக் கூறியருளவேண்டும் எனலும், பாம்பணைப்பரமன் கலுழனே! பாவம் செய்வோர் புகும் தீவாய் நரகம் ஆயிரம் பதினாயிரமல்ல எண்பத்து நான்கு லட்சமிருக்கின்றன. அவற்றில் தாமிச்சிரம்-சௌகசம்-கிரௌஞ்சம்-மகா பைரவம் - சால்மலி-ரௌரவம்-குட்மவம்-பூதி-மிருதகம்-கால சூத்திரகம்-சங்காதம்-லோக துந்தம்-சம்விஷம் - சம்பிரதானம்-மகாநரகம்-கோகலம்-சஞ்சீவனம்-மகாபதம் - ஆவித்தியம்-அந்த தாமிசிரம் - கும்பீபாகம் - அசிபத்திரவனம் ஆகிய இருபத்தொரு நரகங்களும் மிக்ககொடியனவாகும். மரித்தவனைக் குறித்துத் தினந்தோறும் கொடுக்கப்படும் உதக கும்பத்தைத் தூதர்கள் பெற்றுத் திருப்தி அடைவர். மாசிக முதலியவற்றைச் சீவன் அடைந்து

திருப்தனுவன் தூதரும் அவற்றால் உவப்படைவர். ஓ! கருடா? வருஷ முடிவில் சீவன் பிண்டத்தாலாகிய சரீரத்தோடு யமபுரியடைவான் என்றோமே, அச்சீவன் யமபுரி யடையுமுன் அப்பிண்ட சரீரத்தைத் தவிர்த்து அங்குஷ்ட பரிமாணமாய் ஒருவன்னிமரத்தில் சிறிது காலமிருந்து பின்னர்க் கருமத்தாலாகிய சரீரம்பெற்று யமனிடம் சார்வன் என்றருளினர்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், நைமிசாரணிய வாசிகளே? வாசுதேவன், கருடபகவானைப் பார்த்துப், பறவைவேந்தே! அங்குஷ்ட பரிமாணமாயுள்ள சீவன் கருமத்தால் உளதாகிய சரீரம்பெற்று, வன்னிமரத்தை விட்டு யமதூதரோடு இருபது காதவழி விஸ்தாரமுள்ள சித்திரகுப்தனது பட்டினத்தூடு சென்று யமபுரி சார்வன். அந்த நமன் பட்டினம் புண்ணியம்செய்தோருடையகண்ணுக்கு மிகவும் ரம்மியமாய் விளங்கும் இரும்பாலாகிய ஊன்றுகோலும், உப்பும், பருத்தியும், எள்ளோடு பாத்திரமும் ஆகிய இவற்றைத் தானம் செய்தல் வேண்டும். இந்தத்தானங்களால் யமபரிசாரர்கள் அதிகசந்தோஷமடைந்து சீவன் ஆங்குப்போனவுடனே தாமதப்படுத்தாமல் தருமராஜனுக்குத் தெரிவிப்பர். தருமத்துவசன் என்று பெயருடைய ஒருவன் சர்வகாலமும்யமனுடைய அரண்மனையிலிருப்பான். கோதுமையும் - கடலையும்-மொச்சையும்-எள்ளும்-கொள்ளும்-பயறும் - துவரையும் ஆகிய இந்த ஏழு தானியங்களைப் பாத்திரங்களில் வைத்துத் தானஞ்செய்யின் அந்தத் தருமத்துவசன் திருப்தனாகி இந்தச் சீவன் நல்லவன், புண்ணியம் செய்

தவனென்று யமனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்வன். வைன தேயனே! பாவம் செய்த சீவனுக்குத் தருமராஜன் யாவரும் அஞ்சத்தக்க ரூபத்தோடு தோற்றுவன். அச்சீவனும் அவனைக்கண்டு அச்சங்கொண்டு நடுக்கமுற்று ஓலமிடுவன் புண்ணியம் செய்த சேதனனுக்கு நல்ல ரூபத்தோடு தோன்றுவன் அச்சீவன் அஞ்சாது அவனைப்பார்த்து களிகொள்வன் தருமராஜன் ஒருவனே பாபிக்குக் கெட்ட ரூபத்தோடும், புண்ணியனுக்கு நல்ல ரூபத்தோடும் தோன்றுவன். புண்ணியம்செய்த சீவன் சேர்வானாயின், இச்சீவன் மகாபுண்ணியம் செய்தமையால் சூரியமண்டல மார்க்கமாய்ப் பிரம்மலோகம் அடையத்தக்கவனென்று யமன் தான் வீற்றிருந்த ஸ்தானத்தினின்று பொருக்கென எழுந்து நிற்பன். யமலோகத்தில் கிங்கரரெல்லாரும் பாசம் உலக்கை முதலியவற்றைக் கரத்திற் கொண்டு உலாவி நிற்பர். மரித்த சீவனுக்கு மாசிகசோத கும்பமுதலாகியவும், பலதானமும் செய்யப்படாவாயின் அச்சீவன் வருத்தமுற்றுக் கிங்கரர் கயிற்றினால் கட்டி, உலக்கையாலோச்சி ஆடுமாடுபோல இழுக்கக் காலன் சமீபம் சேர்ந்து பூர்வஜன்மத்தில் செய்த புண்ணியபாபங்களை அனுசரித்து ஒரு ஜன்மம் அடைவன். அதிக புண்ணியஞ்செய்த சீவனாயின் தூதர்களாலே துன்பப்படாமல் யமன் முன் சென்று தேவனாவன் பாபஞ்செய்தவனாயின் துன்பப்பட்டு நடுக்கத்தோடு சென்று நரகத்தில் வீழ்ந்து பின்பு கிருமிமுதலிய சன்மமடைவன் பாபபுண்ணியம் மிதமாயிருக்குமாயின் முன் மானிடசன்மம் பெறுவன். தானதருமம் செய்தவன் எக்காரணத்தினாலேனும் எச்சன்மம் பெறினும் அத்தானதருமத்தின் பலனை அச்சன்மத்தில் அடைவன். சீவன் நீங்கியவுடனே சரீரத்தைக் குழியிற் புதைப்பின் மண்ணோடு மண்ணாகும் கண்டம் செய்து எறியின் நரி முதலியவை தின்று பவ்விருபமாகும் தகனஞ்செய்யின் சாம்பலாகும். மெய்யின் தன்மை

அங்ஙனமாயினும் சீவனுக்கு மானிடதேகம் கிடைப்பது அரிது மானிடதேகம் கிடைத்தாலும் பிரமகுலத்தில் சனிப்பது அதனினு மரிது பிரம குலத்தில் சனித்தும் ஒழுக்கத்தினின்று பெறவேண்டிய வீடு பெருனேல், தவம்முதலியவைசெய்து வருந்தித் தான்கரத்திலடைந்த அமிர்தம் நிறைந்த பொற்கலசத்தைச் சிந்திக் கெடுதியால் புவியில் கவிழ்ந்தவனை ஒப்பாவன் என்றோதியருளினர்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

சூதர், சௌனகாதி ருஷிகளே! கருடபகவான் கேசவனைத்தொழுது, என்றன், சுவாமியே! எவ்வித பாபம்செய்தவன் பிரேதசன்மமடைகின்றனன்? அப்பிரேதசன்மத்தினின்று எப்படி நீங்குகின்றனன்? பிரேத சன்மதோடு உலகில் சஞ்சரிப்பானே அல்லது யமனுடைய காவலிற் கிடப்பானே? அடியேனுக்குப்புகன்றருள வேண்டுமென்று வேண்டவும், நம்மாதியங் கடவுள், புள்ளரசே பிறனுடைய பொருளையும், மனைவியையும் அபகரிக்கின்றவன் யாவனே அவனை சரீரமடையாமல் காற்றுருபமான பிரேத சன்ம மடைந்து பசிதாகத்தோடு வருந்தி யமனுடைய காவலினின்று நீங்கியாண்டும் திரிதருவன் ஒருவன் மரித்துச் சரீரம் வீட்டிற் கிடக்கும்போதே அவன் இறந்தமைக் குறித்துத் துக்கப்படாமல் உற்றவர் மற்றவரெல்லாரையும் வஞ்சித்து அவனுடைய பொருள்களை அபகரித்தவன் யாவனே? அபகரிக்க இச்சித்தவன்யாவனே? அவனே கிவாய் நரகங்களை யெல்லாம் அனுபவிப்பவன். மரித்தவன் பொருளை அவன் வழியிலுள்ளோர் அடையா

மல் மோசஞ்செய்து அபகரித்த பாவியிலுங் கொடும்பாவி ஒருவனும் இலன் இவ்விதபாபஞ் செய்தவனே பிரேதசன்ம மடைந்து தன்னுடைய குடும்பத்தி லுள்ளவர்களையும், பந்துக்களையும் துன்பப்படுத்துவன். பிதிர்தினத்தில் வருகின்ற பிதிர்களை வீட்டினுள்ளே விடாமல் வாசலில் நின்று தடுத்து துரத்துவன் பிதிர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற அவி முதலியவற்றை அவனே தின்பன் மனையிலிருக்கின்ற பொருள் முதலியவற்றைக் குடும்பஸ்தர்கள் அநுபவிக்காமலும் பிறருக்குக் கொடுக்காமலும் வீணே கிடக்கச் செய்வன் தன்னுடைய புத்திரன் முதலியோருக்குச் சந்ததி உண்டாகாமல் வமிசநாசமடையும்படி யெய்வன் சீதசுரம், தாபசுரம், வைசூரி முதலிய ரோகங்களையும் அப்புத்திரன் முதலியோருக்கு உண்டாக்கி வருத்துவன் புத்திரன் முதலியோர் வாயினின்று உமிழ்ந்த எச்சில் நீரையே உண்பன் என்றருளினர். பறவைவேந்தன், ஆதிமூர்த்தி! பிரேதசன்மமடைந்தவன் இன்னும் என்செய்வன்? எவ்விதமாகத் தோற்றுவன்? குலத்தில் ஒருவன் பிரேதசன்மமடைந்திருக்கின்றுனென்பதை எப்படி அறியலாகும்? நவின்றருளுகவென்னும் நம்பகவான், வைனதேயா? பிரேதசன்மமடைந்தவன் தனது குலத்தையே அதிகம் பீடிப்பன். தருமம் செய்பவனுக்கும், அரிநாமசங்கீர்த்தனஞ்செய்பவனுக்கும் பிதிரர்களை உத்தேசித்துச் சிரார்த்தாதிகள் செய்பவனுக்கும், திருவண்ணமுதலிய தீர்த்தயாத்திரை செய்பவனுக்கும், பிரேதசன்ம மடைந்தவனால் துன்பம் நேராது நற்கருமம் ஒன்றும் செய்யாதவனுக்கும், பாகவதரை நிந்திப்பவனுக்கும், தெய்வபக்தி செய்யாதவனுக்கும், புலானுண்போனுக்கும், மதுவருந்துவோனுக்கும், பொய்சொல்லுவோனுக்கும் பிரேதசன்ம மடைந்தவனால் அதிக துன்பம் நேரிடும். பாபங்களையே செய்தலும், ஆண்மகவைப் பெருமல் பெண்மகவையே பெறுதலும், ஆண்மகவுகளைப் பெற்றுப்

பெற்று இழத்தலும், சுற்றத்தாரோடு ஒற்றுமையில்லா
மல் வேற்றுமையுறுதலும், பசுக்கள் முதலியவை இல்
லாமலிருத்தலும், துண்ணெனத் துன்பங்கள் உண்
டாதலும், நண்பனோடு விரோதம் நேர்தலும், வைதிக
உபவாசதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாச மில்லாமல்
அன்னம் உண்ணுதலும் அரிபக்திசெய்யாமல் வாணாள்
வீணாளாதலும், ஜப ஓமங்கள் செய்யாம லிருத்தலும்,
தனக்குக் கிடைப்பட்ட குலத்தாரை நேசித்தலும், சுரரை
யும், பூசுரரையும், தாய்-தந்தையரையும், இகழ்தலும்,
அயலாரைக்கொல்ல எத்தனித்தலும், பயிர்கள் நல்விரு
த்தி யடைந்தும் பலன் கிடைக்காமல் அழிதலும்,
தனக்குத் தாழ்ந்த மரபில் பெண் கொள்ளலும், கொடுத்
தலும், இழிந்தவர்செய்யும் கருமத்தையே செய்தலும்,
எப்போதும் அதர்மங்களையே எண்ணுதலும், என்றும்
தைரிய மடைதலும், அக்கினியால் அரசனால் பொ
ருள் முதலியவை அழிதலும், வழியில் திருடர்களால்
துன்பப்படுதலும், வயிற்றுவலி முதலிய மகா ரோகங்
கள் வருதலும், சுருதி-மிருதி-இதிகாச புராணங்களைப்
பொய்யென்றலும் தெய்வபக்தி பிராமணபக்தி செய்யா
மலிருத்தலும், முகத்தில் நல்ல தோற்றமில்லாம லிருத்
தலும், பிதிர் கருமங்கள் விக்கினத்தால் குறைவுபடுத
லும், புத்திரன் பகைவனைப்போலத் துவேஷித்தலும்,
ஆமுடையாளைச்சேர்ந்து வாழாமலிருத்தலும், அடுத்
தடுத்து அவளை முனிதலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம்
ஒருவனுக்குத் தனது குலத்திற்பிறந்து இறந்து பிரேத
சன்மமடைந்தவனாலேயே உண்டாகின்றன. ஓ! கரு
டா! எத்தக்குலத்திற் பிரேதசன்மதோஷம் நேரிட்டிருக்
கிறதோ அந்தக் குலத்திற்குத் துக்கமே மிகுதியாயிருக்
கும் பிரேதசன்மமடைந்தவன் பயங்கரமான முகத்தோ
டும் வாள்போன்ற எயிற்றோடும் தன்குலத்தோரிடத்தில்
சொப்பனத்தில்தோன்றி, ஐயோ! என்னைக்காப்பாற்று
கின்றவன் ஒருவனுமிலனே! பசிதாகத்தோடு வருந்து

கின்றேனே! பிரேதசன்மம் நீங்கவில்லையே! என்று கதறுவன்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், நைமிசாரணியவாசிகளே! பின்னர்க் கருடபகவான் முகுந்தபிரானைத்தொழுது, ஏ! ஜகந்நாதா? பிரேதசன்மமடைந்தவன் அதனின்று எப்படி நீங்குவன்? எவ்வளவு காலம் ஒருவனைப் பிரேதசன்மம் பீடியா நிற்கும்? மொழிந்தருளவேண்டும் எனலும், மெய்த்தேவன், ஓ! பட்சிராஜனே? பிரேதசன்மமடைந்தவன் தன் குலத்தானுக்குச் சொப்பனத்தில் தோன்றினும் தோன்றுவன். தோன்றாமலே குலத்திலுள்ளோருக்குத் துன்பங்களை மாத்திரம் விளைப்பினும் விளைப்பன். சொப்பனத்தில் தோன்றினனாயினும், துன்பம் புரிந்தனனாயினும், பெரியோர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் விதித்தபடி தருமத்திலே சித்தம்வைத்து தேமா, தெங்கு, சண்பகம், அரசு முதலிய விருக்ஷங்களைவைத்துப் பலபுஷ்பாதிகளை உண்டாக்க வேண்டும். பிராமணருக்குப் பூதான முதலியவை கொடுத்தல் வேண்டும். பசுவின் கூட்டங்கள் வயிறார மேயும்பொருட்டுப் பசும்புல் வளரும்படி நிலம் விடல்வேண்டும். தண்ணீருண்ண குளம் அமைத்தல் வேண்டும் பகவத் கைங்கர்யம், பாகவதகைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும். கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களிலே நீராடித் தானதருமம் செய்தல்வேண்டும். துன்பங்கள் எப்போது நேரிடுகின்றனவோ, அப்போது அவசியம் இவற்றையெல்லாம் செய்தல் வேண்டும். செய்யாவிடின் துன்பம் விருத்தியாகும். பிரேதசன்மதோஷத்தால் அத்தருமஞ் செய்வ

ளில் புத்திநாடாது பத்தியும் வாராது. புத்திநாடாவிடினும் பத்திவாராவிடினும், எவன் முயன்று அவ்வறச் செயல்களைச் செய்கின்றானோ அவன் இன்பமடைவன். பிரேதசன்மமடைந்தவனும் இன்பமடைந்து பூலோகம்விட்டு யமலோகம் சார்ந்து அச்சன்மம் நீங்குவன். தனது குலம் விருத்தியடையும்படி புத்திரனுண்டாகச் செய்வனென்றருளினர். கருடபகவான், ஓ! ஆராவமுதே? குலத்தில் பிரேதசன்மமடைந்தவன் ஒருவனுளனென்று தெரியவில்லை. அப்பிரேதசன்ம மடைந்தவன் சொப்பனத்தில்வந்து சொல்லவுமில்லை. அங்ஙனமாகக் குலத்திற்கு துன்பமாத்திரம் உண்டாகின்றது பெரியோரைக் கேட்பின், பிரேதசன்ம தோஷத்தால் துன்பமடைகின்றது என்றனர். அப்போது ஒருவன் செய்யத் தக்கவை என்னை? சொல்லியருளுக வெனலும், ஆதிபகவான் ஓ! புள்ளரசே? பெரியோர்சொல்வதைச் சத்தியமென்றே உறுதிகொள்ளல் வேண்டும். ஸ்நானம் - ஜபம் - ஓமம் - தானம் முதலியவைகளால் ஒருவன் தனது பாவநிவர்த்தி செய்துக்கொண்டு நாராயணபலி செய்தல்வேண்டும். பாபநிவர்த்தி செய்துக் கொள்ளாமல் நாராயணபலி செய்தலுக்கு எத்தனித்தால் அது நிறைவேறாமையின்பொருட்டு பூதப்பிரேத பைசாசர் பெரிய தடையுண்டாக்குவர் ஆகையால் முதலில் பாபநிவர்த்தி செய்துக்கொண்டு மற்றது செய்தல் வேண்டும் புண்ணியகாலங்களில் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் பிதிரர்களை யுத்தேசித்து யாவன் தானதருமம் செய்கின்றானோ, அவன் பூதப்பிரேத பைசாசர்களால் ஒருசிறிதும் துன்பமடையான் மானிடனுக்குத் தந்தை தாய் குருக்களே முதற்றெய்வமாவர். சரீரத்தை யுண்டாக்கலானும், நன்னெறியைக் காட்டலானும், அம்மூவருமே முதன்மையானோர் எக்காலத்திலும் அவர்களைப் பூசித்தல்வேண்டும் அவர்கள் சொற்படி நடக்கவேண்டும். தாய்தந்தையரைப் பூசித்து நடக்கின்ற ஒருவன்

தேவதாராதானம், பிராமணபக்தி, தீர்த்தயாத்திரை, திவ்வியதேச யாத்திரை முதலிய ஒன்றும் செய்யாவிடினும் பெருங்குற்றமன்று தாய் தந்தையரைப் பூசிக்காமல் அவர்கள் சொற்படி நடக்காமல் அத்தருமங்களையெல்லாம் தவிராது செய்யினும் வியர்த்தமாகுமேயன்றி அவற்றால் சிறிதும் பயனில்லை, தாய்தந்தையர் மரித்தபின்னர் அவர்களைக் குறித்துத் தானதருமங்கள் யாவன்செய்கின்றானோ அவற்றின் பலனை அவனே யடைகின்றனன். புத் என்கிற நரகத்தினின்று தாய் தந்தையரைக் கறையேற்று கின்றமையால், மகனுக்குப்புத்திரன் என்று பெயருண்டாயிற்று. யாவன் தாய் தந்தையர் சொற்படி நடவாமல் பெண்டுபிள்ளைசொற்படி நடக்கின்றானோ, அவன் புலையனினும் புலையனாவன். ஓ! கருடா? கூபத்திலேனும், நதியிலேனும் விழுந்து மரித்தவனுக்கும் வாளினால் வெட்டுண் டிறந்தவனுக்கும், தற்கொலை செய்து கொண்டவனுக்குப் ஒருவருஷம் வரையிலும் கிரியைசெய்யலாகாது. கருமம்செய்வதற்குள் கலியாணமும், தீர்த்தயாத்திரையும், விசேஷதருமங்களும், செய்யலாகாது. வருஷமுடிவில் கருமம்செய்துபின்பு யாவும்செய்யலாம் என்றருளினார்.

பதினொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

வியாசர் மாணுக்கர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசார மகருஷிகளே! பின்பு கருடபகவான், சுருதி நாயகனைத் திருவடிதொழுது ஓ! அநந்த கல்யாணகுண நிலயனே? சீவன் எப்பாவங்களால் பிரேதசன்மம் அடைகின்றனன்? அப்பிரேதசன்மம் அடைந்தவர் யாதையுண்ணுவன்? எங்கே வசிப்பன்? அடியேனுக்குப் புகன்று

ருளவேண்டுமெனலும், பரமபதநாதன், வைனதேயா! பூர்வசன்மத்தில் மகாபாபம் செய்தவனே பிரேதசன்மம் அடைவன், ஒருவன் கிணறும், நடைவாவியும், குளமும், பூஞ்சோலையும், தண்ணீர்ப்பந்தலும், சத்திரமும், தேவாலயமும் உண்டாக்கிப் பலருக்கும் உபயோகமாய்த் தருமம்செய்ய, அவனுடைய குலத்திலே தோன்றினவன் பின்பு அவற்றை விலைக்கு விற்பானாயின் அவன் மரித்தவுடனே பிரேதசன்மம் அடைவன். செய்தவன்தானே அவற்றை விற்பானேல் அவனும் பிரேத சன்மம்பெறுவன். பிறர்பூமியை அபகரித்தவனும், கிராமத்தின் எல்லையையும் வயலின் எல்லையையும், பூங்காவின் எல்லையையும், அரணியத்தின் எல்லையையும் புரட்டித் தன் நிலத்தோடு அந்நிலத்தைச் சேர்ந்தவனும், குலத்தைத் தூர்த்து நிலம்சேர்ந்தவனும் சண்டாளனால் அடிப்பட்டிறந்தவனும், சலத்தில்மாய்ந்தவனும், பாம்பேனும் நாயேனும் கடித்துமரித்தவனும், இடிவிழுந்து மாண்டவனும், நெருப்பால் துஞ்சினவனும், மாடுமுட்டிமரித்தவனும், கழுத்தில் சுருக்கிட்டு நான்றுமாண்டவனும், பாஷாணந்தின்று உயிர்துறந்தவனும், ஆயுதத்தால் மாய்ந்தவனும், சம்ஸ்காரம்செய்யத் தன்குலத்தில் ஒருவனும் இல்லாமல் இறந்தவனும், தேசாந்திரங்களில் ஒருவனும் அறியாமல் துஞ்சினவனும், குஷ்டமுதலிய மகாரோகங்களால் இறந்தவனும், திருடனால் மாய்ந்தவனும், விருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமல் மாண்டவனும், தாய் தந்தையருக்குச் சிரார்த்தம்செய்யாமலிருந்து இறந்தவனும்பிரேதசன்மம் அடைவர். ஓ? கருடா? பிராமணன் உயிர்மாய்வனேல், அவன் கிரியையின்பொருட்டுயாவும் பிராமணனே செய்தல்வேண்டும் சூத்திரன் இறப்பனேல் யாவும் சூத்திரனே செய்தல்வேண்டும். அவ்விதமன்றி இறந்த பிராமணனுடைய சமஸ்காரத்தின் பொருட்டு நெருப்பு, எருமுட்டை, வைக்கோல், அரிசிமுதலியவை

ற்றைச் சுடுகாட்டுக்கு சூத்திரன் கொண்டுசெல்வனேல், இறந்த அப்பிராமணனும் கொண்டுபோகும் அச்சூத்திரனும் பிரேதசன்மம் அடைவர் இறந்த சூத்திரனுடைய சமஸ்காரத்தின்பொருட்டு மேற்சொல்லிய நெருப்பு முதலியவற்றைப் பிராமணன் கொண்டு செல்வனேல், இறந்த அச்சூத்திரனும் கொண்டுபோகும் அப்பிராமணனும் பிரேதசன்மம் அடைவர். பருவதத்தினின்று விழுந்து மரித்தவனும், சுவரிடிந்து விழுந்து இறந்தவனும், கட்டிலிலே படுத்திருந்தபடியே துஞ்சினவனும், மேல்வீட்டில் உயிர் நீத்தவனும், இராமகிருஷ்ணாதித் திருநாமங்களை உச்சரியாமல் மாய்ந்தவனும், ரசஸ்வலைப்பெண், சண்டாளன்முதலியோரைத் தீண்டி ஸ்நானம் செய்யாமல் சூதகத்தில் இறந்தவனும், ரசஸ்வலையாயிருக்கும்போது மரித்தவளும்பிரேதசன்மம் அடைவர். தாய் மனைவி, பெண், மருமகள் முதலானவர்களுடைய சரீரதோஷத்தைக் கண்ணுற்பாராமலே பிறர் வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களைச் சாதிப்பிரஷ்டம் செய்பவனும், மனு நூலுக்கு விரோதமாய்த் தீர்மானம் செய்பவனும், சிநேகிதனுக்குத் துரோகம் செய்பவனும், பிராமணனையும் கோக்களையும் கொல்பவனும், கட்குடிப்பவனும், குருபத்தினியைக் கூடுபவனும், வெண்பட்டையும்சொர்ணத்தையும் திருடுபவனும், பிரேதஜன்மம் அடைவர். பிரேதசன்மமடைந்தவரெல்லாரும் பாலைவனத்தில் எப்போதும்சஞ்சரித்து வருந்துவர் என்றருளினர்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே? பின்பு கருடபகவான் ஆதிபகவானைத் தொழுது, சர்வேசா?

பூவுலகில் பிரம-க்ஷத்திரிய-வைசிய-சூத்திரர் என்று நான்கு குலத்தார் உளரல்லவோ? அவரல்லாமல்மிலேச்சரென்று ஒருவகுப்பாரும் உளரல்லவோ? அவர்களில்பாலியனுயினும், விருத்தனுயினும், கனவானுயினும், தரித்திரனுயினும் கருணையுடையோனுயினும், அஃது இல்லானுயினும், வித்துவானுயினும், அவித்துவானுயினும், ஞானியனுயினும், தருமனுயினும், அதருமனுயினும், தவத்தனுயினும், அவத்தனுயினும், திண்மையனுயினும், அஃது இன்மையனுயினும், உலகாளும் அரசனுயினும், உத்தமபிராமணனுயினும், பின்னும் யாவராயினும் ஒவ்வொரு காலத்தில் இறக்கின்றனரே இறத்தல் அடுக்கக்காரணம் என்னை! நவின்றருளுகவெனலும், நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல், ஓ! வைனதேயா? நன்கு வினவினை, செப்புகின்றும், கேட்டி! மரிக்குங் காலத்தில் சீவனைக் கவருவதற்குக்காலன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறுன். சீவரது பலவிதமான தோஷங்களால் அச்சீவர் ஆயுசுகுறைந்துமாய்கின்றனர். மரித்த வீட்டில் போஜனம்செய்கின்றவனும், பிறன் மனைவியைப்புணர இச்சிக்கின்றவனும், தனக்குத் தகாத இழிதொழிலைப் புரிகின்றவனும், வாணளிழப்பர். இகபரத்துக்கு உறுதியாய் நல்வினையைச் செய்யாதவனும், பெரியோர்களைப் பூசியாதவனும், தூய்மையில்லாதவனும், தெய்வபக்தியில்லாதவனும் பாபங்களையேசெய்கின்றவனும், யமலோகத்தில் எப்போதும் நரகவாசம் செய்வர். பிறன்கேடு சூழ்கின்றவனும், பொய்சொல்லுகின்றவனும், சீவகருணையில்லாதவனும, சாஸ்திரப்படி நடவாதவனும, தனக்குரிய கருமத்தைத் தவிராதுப் பிறனுக்குரிய கருமத்தைப்புரிகின்றவனும் யமலோகத்தில் வாதனைப்படுவர். புண்ணிய தீர்த்தமாடாத நாளும், ஜப ஓமங்கள் செய்யாத திவசமும் தேவதாராதனம்செய்யாததினமும், புனிதரை வழிபாடியற்றுதபகலும், சாஸ்திர முணராத நாளும் வீணளேயாகும் சூத்

திரமரபில் பிறந்தவன் பிராமணரே தெய்வமென்று நினைத்துப் பத்திமைசெய்து அவரிட்ட தொழில்புரிந்து தாசனாய் ஒழுகுவனேல் அச்சூத்திரன் நற்கதியடைவன். அவன் வேறொருகருமமும் செய்யவேண்டுவதுமில்லை. உயர்ந்த சாதியாருக்குரிய கருமங்களை அச்சூத்திரன் செய்வனேல் நரகமேபெறுவன். ஓ! கருடா! தேகமோ நிச்சயமற்றது நிராதாரமாயுள்ளது. சுக்கிலசோணிதங்களால் உண்டாகியது. அன்ன பானாதிகளால் விருத்தியடைவது. காலையில் உண்ட அன்னம் சாயங்காலம் நசிக்கும். உடனேபசிக்கும். மீண்டும் உண்ணாவிடின் மெய்குலையும் ஆதலால் சரீரம் அநித்தியமென்றும் அது கருமத்தால் வருவதென்றும் எண்ணி ஜன்ம மடையாமையின் பொருட்டு நற்கருமம் செய்தல் வேண்டும். ஓ! வைனதேயா? கருமத்தால் வந்ததேகத்தை யாருடையதெனலாம்? அதனை வீணே சுமந்து மெலிகின்ற சீவனது எனலாமா? அன்னவஸ்திரங் கொடுக்கும் தலைவனது எனலாமா? கருப்பமுண்டுபண்ணும் தந்தையினது எனலாமா? பத்துமாதம் சுமந்து பெற்ற தாயினது எனலாமா? தாயைப் பெற்றவனாகிய மாதாமகனது எனலாமா? பிதாமகனது எனலாமா? விலைகொடுத்து அடிமைகொண்டவனது எனலாமா? சாம்பர்செய்யும் அங்கியினது எனலாமா? அல்லது ஈர்த்து அயிலும் நரியினது எனலாமா? ஜீவன் போயினபின்பு புழுவாகவும் விஷ்டையாகவும் சாம்பராகவும் அழியும் சரீரம் ஒருவரதும் அன்றென்று முற்றுறுதியை யாவரும் ஓர்ந்து சரீரத்தில் ஆசைவைக்காமல் பகவத்பாகவதாசாரிய கைங்கர்யங்களைப் புரிதல்வேண்டும். பாபங்கள் மனோவாக்குகாயங்களால் செய்யப்படுகின்றன அதிக பாவஞ்செய்த சீவன் நாய் நரி முதலியஇழிந்தசன்மமடைவன். அதிகம்செய்யாதவன் பூர்வஜன்மமேபெறுவன். சீவன் கருப்பவாசஞ்செய்யுங்காலை தாயினுடைய மலமூத்திராதிகளாலே அதிகம் துன்புறுவன்

இறத்தலினும் பிறத்தலில் உளதாய துன்பத்தையும், கருமகதியையும் எண்ணி நன்னடையில் ஒழுகுதல் வேண்டும். தாய்வயற்றினின்று பிறந்தவன் பாலியத்தில் வண்டல் விளையாட்டயர்தலால் தனக்கு உறுதியாயதை அறிகின்றானில்ன். யௌவனத்தில் மன்மதசேஷ்டையா லறிகின்றானிலன். முதுமைப் பருவத்தில் சோர்வாலும், கிலேசத்தாலும் ஒன்றனையும் உணர்கின்றானிலன். இங்ஙனமே உறுதியுணராமல் ஒழிவோரே பலருள. பூர்வஜன்ம புண்ணியத்தால் உறுதியாயதை யுணர்ந்து செய்கின்றவன் யாவனோ அவனே நிரதிசய யின்பவீடாகிய நம்முலகு சார்வன். கருமத்தாலேயே சீவன் பிறந்துபிறந்து இறக்கின்றான் பிறந்து அதிக வயதிராமல் ஐந்துவருடத்திற்குள் மரித்தல் மகாபாபத்தினாலென்றறிக கொடும்பாபம் செய்தவனே பிறந்து உடனே மரித்து மீண்டும்பிறந்து மரிக்கின்றான் அவன் பிறத்தலுக்கும் இறத்தலுக்கும் கணக்கிலது பூர்வ ஜன்மத்தில் நன்னெறியில் ஒழுகித் தானதருமங்கள் செய்த சேதநன் புவியில் தோன்றினல் நெடுங்காலம் மனைவி மக்களோடு சுகமாய்வாழ்ந்து இறுதியில் நல்லுலகடைவான்.

ஓ! கருடா? கருப்பம் தரித்து ஆறுமாதத்திற்குட்பட்டு எந்தமாதத்திலேனும் அந்தக் கருப்பம் கரைந்து விழுந்ததாயின் விழுந்தமாதம் ஒன்றாயின் ஒருநாளும், இரண்டாயின் இரண்டு நாளும், மூன்றாயின் மூன்று நாளும், நான்காயின் நான்குநாளும், ஐந்தாயின் ஐந்துநாளும், ஆறாயின் ஆறுநாளும், கருவுற்ற மாதாவுக்குமாத்திரம் சூதகம் உளதாகும். பிதாவுக்கு சூதகமில்லை. அவன் செய்யவேண்டிய கருமமும் ஒன்றுமில்லை கருவழியாமல் பிறந்து மூன்று வயதிற்குள் மாண்டால் மாண்ட அக்குழந்தையை உத்தேசித்துப் பாற்சோறும், தயிர்ச்சோறும் குழந்தைகளுக்குக் கொ

டுத்தல்வேண்டும். மூன்று வயதிற்குமேல் ஐந்து வயதிற்குள் இறந்தால் மேற்சொன்னபடியே பாலர்களுக்கு அன்னங்கொடுத்தல்வேண்டும். இங்ஙனமன்றிப் பிறந்து ஒருமாதத்திற்குள்ளே மாய்ந்தால் அந்தந்த வருணத்திற்குச் சொல்லியபடிசெய்து தீர்த்தமும் பாலும் பாயாசாதிகளும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும். உலகில்பிறந்தவன் மிறப்பதும், இறந்தவன் பிறப்பதும் திண்ணமாதலால் இறந்து பின்பு மீண்டும்பிறக்காமல் மீளாவுலகெய்த முயலுதல்வேண்டும் அங்ஙனம் முயலாமலும், தான தருமங்கள் செய்யாமலும் வாணளை வீணாக்கி மாய்ந்தசிவன் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர குலங்களில் எக்குலத்திற் ரேன்றினு லும் ஒரு நாளில் ஒருவேளையேனும் வயிறார உண்ணக் கதியற்ற தரித்திரனுக்குப் புத்திரனாய்த் தோன்றிக்கூழுக்கும் வருந்தி, சீக்கிரத்திலே மரித்துமீண்டும் பிறப்பன். ஓ! வைனதேயா? மறு சன்மத்தில் உயர்ந்த குலத்தில் பிறக்கவேண்டும், உலக முழுமையும் ஆளவேண்டும், சகல சாஸ்திர சன்பன்னனாகவேண்டும் எனக்கருதிஒருவன் அவற்றிக்குரியகருமங்களைச்செய்வதினும், சன்மமே வாராமைக்குரிய கருமம் செய்வதேமிக நன்றாம் தீர்த்தயாத்திரை செய்பவன் மனத்தூய்மையனாவன். பொய்யுரையாமல் தாழ்மையாய் இன்சொல்பேசுகின்றவன் சகல சாஸ்திரசம்பன்னனாவன். சம்பத்திருந்தும் தானதருமம் செய்யாதவன் மறுசன்மத்தில் தரித்திரனாய்ச் சனிப்பன் அத்தரித்திரத்தால் மகாபாவம் செய்வன் அப்பாபத்தால் இறுதியில் நரக மெய்துவன் பின்பு இவனிலும் தரித்திரன் ஒருவனும் இலனென்று சொல்லும்படி மீண்டும் பிறப்பன். ஆதலால் ஒருவன் அவனுக்குள்ள சம்பத்துக்குத் தக்கபடி தானதருமஞ் செய்தல்வேண்டும் என்றருளிப் பின்னும் அருளுகின்றனர்.

பதினொன்காம் அத்தியாயம்.

சூதமகாமுனிவர், மகருஷிகளே! பின்னர் ஸ்ரீயப் பதியாகிய எம்பெருமான் கருடபகவானைநோக்கி, ஓ! காசியபதனயா? மேற்சொன்னவற்றைக் குறித்தே இன்னும் சில கூறுகின்றோம் கேண்மோ? பூர்வசன்மத்தில் செய்த பாபத்தினாலேயே சீவன் மரிக்கின்றான். கருப்பத்திலேயே கருவழிந்தால் ஒரு கிரியையும் செய்யவேண்டுவதில்லை. ஐந்துவயதிற்குட்பட்டு இறந்தால் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி செய்து குழந்தைகளுக்குப் பால், பாயசம், போசனமுதலியவை கொடுத்தல்வேண்டும், பதினொன்றுநாளும் பன்னிரண்டா நாளும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி சிலகருமங்கள் செய்யலாம், விருஷோற்சநமும் விசேஷதானங்களும் செய்யவேண்டுவதில்லை மரித்தவன்பாலனாயினும், யுவாவாயினும், விருத்தனாயினும், உதககும்பதானம் அவசியம்செய்தல்வேண்டும். மூன்றாம்வயது பிறப்பதற்குள் மரிக்கும் குழந்தைகளைப் புவியில் புதைத்தல்வேண்டும். இருபத்து நான்காமாதம் நிரம்பி இருபத்தைந்தாமாதம் பிறந்தவுடனே இறந்தகுழந்தைகளை அக்கினியில் தகனமேசெய்தல்வேண்டும். பிறந்த ஆறுமாதம்வரையில் சிசுவென்றும் மூன்றுவயதுவரையில் பாலனென்றும் ஆறுவயதுவரையில் குமரனென்றும் சொல்லவேண்டியதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றது, ஓ! கருடா? பிறந்த பதினாறுமாதம்வரையில் சிசுவென்றும், இருபத்தேழு மாதம்வரையில் பாலனென்றும், ஐந்துவயதுவரையில் குமரனென்றும், ஒன்பது வயதுவரையில் பவுண்டகனென்றும், பதினாறுவயதுவரையில் கைசோரனென்றும்சொல்லுவதும் உண்டு சூத்திரகுலத்தில் பிறந்த எச்சாதியாரும் பூணூல்பூணலாகாது பிரமக்ஷத்திரியவைசியரே பூணூலணிதல்வேண்டும், ஐந்துவயது நிரம்பிப் பூணூல் பூண்டேனும், பூணாமலேனும் இறப்ப

னேல் அவனைக்குறித்து அதிகமந்திரஞ் சொல்லாமல் பத்துநாள் பிண்டம்போடவேண்டும். அப்படி இறப்பவனுக்கு உடலோடு கூடிய வாழ்வும், தாய் தந்தையரோடு சிநேகமும், விஷயங்களில் உடன்பாடும், மற்றவையும் அறியவாகையால் கிரியையும் சிறிதாயிற்று ஐந்துவயதிற்குமேல் பன்னிரண்டு வயதிற்குள்ளேனும், அப்பன்னிரண்டுவயது நிரம்பியேனும் மரித்தால் விருஷோற்சநம் முதலியவை செய்தல்வேண்டும். ஆனால் சபிண்டீகரணம் செய்யலாகாது, பால், வெல்லம்முதலியவற்றைச்சேர்த்துப் பிண்டம்போடல்வேண்டும். கடமும், குடையும், தீபமும், தானம்செய்தல்வேண்டும். செய்யாவிடின் இறந்தவன் ஒருவனத்தில் மரமாய்த்தோன்றுவன். அம்மரம் நெற்குத்தும் உலக்கைக்கே உரியதாகும். பூணூலை இடதுபக்கத்தில் தரித்துக்கொண்டு, திலதருப்பையோடு ஏகோதிஷ்டமுதலிய சிராத்தங்கள் செய்யின் மரித்தவன் மறுசன்மத்தில் நல்லகுலத்தில் பிறந்து தீர்க்காயுசோடு வாழ்வன் நல்லபுத்திரனையும் பெறுவன். தனக்குத்தன்னுடைய ஆத்மாவே புத்திரனாகச் சனித்தல் உண்மையாதலால், புத்திரன் இறப்பனேல் அப்புத்திரனுக்குத் தந்தையும், தந்தை மாய்வனேல் அவனுக்குப்புத்திரனும், கருமம்செய்தல் வேண்டும், ஒருவன்தானே தனக்குப் புத்திரனாகின்றானென்று வேதமே சொல்லுகின்றது. ஒருவனாகிய சூரியனும், சந்திரனும், புனல்நிறைந்த அநேககடங்களில் தனித்தனியே தோன்றுமாபோல ஒருவனே தனக்குப் பலபுத்திரர்களாய்ப் பிறக்கின்றான். ஆதலாலே பெரும்பான்மை ஒருவனுடையபுத்திரன் அவனைப்போலவே ரூபமும், அறிவும், ஒழுக்கமும் உடையனாவன். ஆயின் குருடனுக்குக் குருட்டுப் பிள்ளையும், ஊமைக்கு ஊமைப் பிள்ளையும், செவிடனுக்குச் செவிட்டுப்பிள்ளையும், பிறத்தலென்பது இல்லை, தந்தைக்கு உள்ளவற்றில் ஏதேனும் தனயனுக்குப்பொருந்தியிருக்கும் என்றருளினர்.

பின்னர்க் கருடபகவான் பரமபதநாதனைத் தொழுது சகந்நாதா! உலகில் தன்புத்திரனென்றும் தன்னுடைய மனைவி வயிற்றில் பிறந்த புத்திரனென்றும், புத்திரர்பத்துப் பிரகாரமா யுளரெனச் சாஸ்திரம் சாற்றுகின்றதே ஒருவன் விலைமகளைப் புணர்ந்து புத்திரனைப் பெற்றானேல் அப்புத்திரன் அவனுக்குக் கருமஞ்செய்யலாமா அப்புத்திரன்கருமஞ்செய்யின் அவனுக்கு நல்லுலகு கிடைக்குமா? ஒருவனுக்குப் பெண்ணிருக்கின்றாள். புத்திரன் இலன். அப்பெண்வயிற்றிற் புத்திரனும் இலன். அவன் மரித்தால் யாவனால் கருமம்செய்யப்படவேண்டியது? கூறியருள்க வெனலும், பக்தவற்சலன், ஓ! புள்ளரசே? ஒருவன் தனக்கே தனது இல்லாள் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளையின் முகத்தைக் கண்ணாலே பார்த்தால் புத் என்னும் நரகத்தை அச்சன்மத்தில் பாரான். மணம்புரிந்துகொண்ட ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்குமே புத்திரன்பிறந்தால் அவன் குலத்துப் பிதிர்தேவர் அதிகம் உளமுவப்பர் மற்ற ஒன்பது புத்திரரும் இகலோக சாதகமாவரேயன்றிப் பரலோக சாதகத்துக்கு முற்றும் உரியராகார் தனக்குத் தனதுமனைவிவயற்றில் பிறந்த புத்திரனே மரித்தகாலத்தில் செய்கடன் எல்லாம் செய்யக்கடவன் மற்ற புத்திரருளரேல் இறந்த தகப்பனைக் குறித்துச் சிறிதுகருமமும் சிராத்தாதிகளும் செய்யக்கடவர். ஒருவன் தனக்குப் பெயரன்பிறந்து அவனை எடுத்துப்பார்த்தபின்னர் மாய்வனேல் இறுதிக் காலத்தில் அவன் நல்லுலகடைவன் கொள்பெயரனைப் பார்த்து மாண்டவன் அதனினும் நல்லுலகடைவன். பெண்ணைப் பெற்றவனுக்கு மணமகன், பெண்ணுக்கு விலை கொடாமல் திருத்துழாயோடு அவள் கன்னிகாதானம் செய்ய மணம் புரிந்துகொண்டு அவளோடு வாழ்ந்து புத்திரனைப்பெறுவானேல் அப்புத்திரன் இருபத்தொரு தலைமுறையையும் கரையேற்றுவன். அப்படிப் பிறந்த புத்திரனே தாய்தந்தை

யருக்குக் கருமஞ்செய்ய உரியவன். ஒருவன் மரித்தால் அவனுடைய வைப்பாட்டி புத்திரன் சிறிது கருமமாத்திரம் செய்யலாம் சிறிது செய்யாமல் முற்றும் செய்யின் செய்தவனும் மரித்தவனும் நரகம் சேர்வன். ஆனல் வேசி புத்திரன் தன்னைப் பெற்றதனைக் குறித்து மாத்திரம் வருஷந்தோறும் சிராத்தம செய்யலாம். பெற்றவனைக் குறித்தன்றி அவன் தலைமுறையில் உள்ளோரையும் குறித்து ஒன்றும் செய்யலாகாது. வேசிபுத்திரனயினும் அவனைப் பெற்றவன் இறப்பனேல் அவனைக் குறித்துத் தானங்களெல்லாம் செய்யலாம். பிராமணருக்குப் போசனம் முதலியவை செய்விக்கலாகாது, போசனத்தின் பொருட்டு அரிசி முதலியவை கொடுக்கலாம் சிலர் வைப்பாட்டிக்குப் பிறந்த புத்திரனைத் தம்மனைவிக்குப் பிறந்த புத்திரன்போலவே நினைத்துக்கொண்டாடுகின்றனர். சற்புத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்தால் தனது பிதிர் தேவரைக்குறித்து அன்ன ரூபமாயும், ஆமைரூபமாயும், இரணியரூபமாயும், சிராத்தம் செய்யலாம். வேசி புத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்யின் அன்னரூபம் தவிர மற்ற இரண்டு ரூபமாய் சிராத்தம் செய்யலாம் சூத்திரமரபில் எச்சாதியானேனும், அன்ன ரூபமாய்ச் சிராத்தம் செய்யின், செய்தவனும், சாப்பிட்ட பிராமணனும், பிதிர்தேவரும் நரகமடைதல் போல, வேசி புத்திரன் அன்னசிராத்தம்செய்வானேல், அவனும் சாப்பிட்ட பிராமணனும் பிதிர் தேவரும் மீளா நரகம் எய்துவர். ஏ! கருடா? ஒரு பார்ப்பினுக்கும் பாப்பார சாதிக்குத் தாழ்ந்த சாதியான் ஒருத்தனுக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பார்ப்பான் மகளுக்கும் சந்நியாசிக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பிரமகுல மாதுக்கும் சூத்திரனுக்கும் பிறந்த புத்திரனும், சகோத்திரத்தில் மணம் செய்துகொண்டவருக்குப் பிறந்த புத்திரனும், சண்டாளராவர். ஒருவன் தன்னுடைய சாதியிலேயே ஒரு பெண்ணை மணம்புரிந்து பெறுகின்ற புத்திரனே

சிரேஷ்டனுவன். ஆதலால் யாவரும் சற்புத்திரனைப் பெறுதல்வேண்டுமென்றருளினர்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், வைதிகாசார நைமிசாரணியவாசிகளே? கருடபகவான் அச்சுதபிரானைத் தொழுது சர்வஜகந்நாதா? மரித்தவனைக்குறித்து எப்போது சபிண்டீகரணம் செய்தல்வேண்டும்? சபிண்டீகரணம் செய்யின் இறந்தவன் எக்கதியடைவன்? அஃது செய்யாவிடின் எக்கதியடைவன்? மரித்தவனுக்கும், மரித்தவளுக்கும் பிண்டம் ஒன்றுசேர்ப்பது எங்ஙனம்? ஒன்றுசேர்ந்தால் எக்கதியடைவார்? ஆமுடையான் உயிரோடிருந்து ஆமுடையாள் இறந்தால் அவளுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்வது எங்ஙனம்? இவற்றையெல்லாம் உலகதன்மையின் பொருட்டு அடியேனுக்குச் சாதித்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், ஆதிமத்தியாந்தரகிதனாகிய கேசவபிரான் ஓ! வித்தைபுத்திரா? உயிர் மாண்டவனுக்கு வருடம் முடியுங்காலே சாஸ்திரப்படியாவும் புரிந்து சபிண்டீகரணஞ்செய்து, அவன்குலத்தில் முன்னமே மாய்ந்தோருடைய பிண்டத்தோடு இறந்தவன்பிண்டத்தையும் சேர்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் செய்தால் மாய்ந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கி பிதிர்தேவரோடு சேர்வன், இறந்த பன்னிரண்டாநாளிலும், மூன்றும்பக்ஷத்திலும், ஆறுமாதத்திலும், சபிண்டீகரணஞ் செய்யலாம். தந்தை இறக்கப் புத்திரன் அவனுக்குக் கருமமெல்லாம் செய்து சபிண்டீகரணம் செய்யாமல் நிறுத்தி வைத்திருந்த காலே, கருமம்செய்த புத்திரனுக்குக் கலியாணம் நேர்ந்தால் உடனே சபிண்டீகர

ணம்செய்து பின்பு மணலினை செய்தல்வேண்டும். சபி ண்டீகரணம் செய்யும் வரையிலும் மாய்ந்தவன் பிரே தத்துவத்தோடிருக்கின்றமையால் கருமம் செய்தவ னுக்குச் சிறிது அசுத்தியுளதாதலால் அவன் சுபகாரி யங்கள் ஒன்றும் செய்யலாகாது சந்நியாசிகளுக்குப் பிக்ஷையும் சொல்லலாகாது. பிண்டம் சேர்ந்தபின்பு இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப் பிதிர்துவம்பெற்று மகிழ்தலாலும், தேகம் அநித்தியமாதலாலும், கிருத கிருத்தியம் பலவிதமாகலாலும் பனிரண்டா நாளிலே யே சபிண்டீகரணம் செய்தல் மிகவும் உத்தமமாம். ஔபாசனம்செய்ய விக்கினம் நேரினும் பன்னிரண் டா நாளில் சபிண்டீகரணம் செய்யலாம். சபிண்டீகர ணம் செய்தபின்னர் தாய்தந்தையர் குலத்தில் மூன்று தலைமுறையிலுள்ளவருக்கும் சிராத்தம் செய்தல் வேண் டும். ஒருவருக்குமாத்திரம் சிராத்தம் செய்யக்கூடாது. ஷோடசம் சபிண்டீகரணம் முதலியன செய்தால் இறந் தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப் பிதிரர்களோடு சேர்ந்து இன்புறுவன். பெண்ணைப் பெற்றவன் பொருள் சிறி தும் வாங்காமல் அவளைக் கன்னிகாதானம் செய்திருப் பனேல் பின்பு அவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளு டைய ஆமுடையான் கோத்திரஞ்சொல்லி சமவஸ்தகிரி யையுஞ் செய்தல் வேண்டும். மாமிசவிற்கிரயம்செய்தல் போலப் பெற்றவன் விலைபெற்றுப் பெண்கொடுத்திருப் பனேல் அவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய பிதா வின் கோத்திரம் சொல்லிக் கிரியை செய்தல்வேண்டும் பிதாவுக்குப் புத்திரனே கருமம் செய்தல்வேண்டும் புத் திரனில்லாவிடில் இறந்தவனுடைய கனிஷ்டனுயி னும் ஜேஷ்டனுயினும் அவர்களில் ஒருவனுடைய புத் திரனுயினும் கருமம் செய்தல்வேண்டும். மாய்த்தவனு டைய சகோதரர் பங்கு பிரித்துக்கொண்டு தனித்துவா ழின், அவனுடைய ஆமுடையாள் கருமம்செய்தல்வே ண்டும், செத்தவனுக்குப் புத்திரனும், சகோதரரும்,

அவர் புத்திரனும், மனைவியும் இல்லாவிடின் மரித்தவனுடைய தாயாதி செய்தல்வேண்டும். தாயாதியும் இல்லாவிடின், மாணுக்கனுளனேல், அவன் செய்தல்வேண்டும். மேற்சொன்னவர்களில் ஒருவருமில்லாவிடின் புரோகிதனே கருமம் செய்யலாம். நாலைந்துபேர் சகோதரர்களிருந்து அவர்களில் ஒருவனுக்கு மாத்திரம் புத்திரனிருந்தால் மற்றவர்களும் புத்திரனுடையாரேயாவர். அங்ஙனமே ஒருவனுக்கு நாலைந்து மனைவியரிருந்து அவர்களில் ஒருத்திக்கு மாத்திரம் புத்திரனிருந்தால் மற்ற மனைவியரும் புத்திரனுடையாரேயாவர். புத்திரன் பூணூலணிதலுக்கு முன்னமே தாய்தந்தையர் இறந்திருந்தால் அப்புத்திரனே கருமம் செய்தல்வேண்டும், புத்திரனைப் பெறாதவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய கணவன் கருமம் செய்தல்வேண்டும். சபிண்டீகரணம் செய்தபின்னர் தெரியாமையாலாயினும் பிதிர்தேவர் எல்லாரையும் குறித்தல்லாமல் இறந்தவனைமாத்திரம் குறித்துச் சிராத்தம்செய்யின், இறந்தவனும், சிராத்தம் செய்கிறவனும், செய்விக்கின்ற புரோகிதனும் நிரயம்புகுவர். மாண்டவனுக்குப் புத்திரர் பலருளராயினும் ஓராண்டுவரையிலும் கிரியையெல்லாம் ஒருவனே செய்தல் வேண்டும். வருஷம் நிறையுங்காலும் நித்திய சிராத்தத்தோடு பெரிய குடத்தில் புனல் நிறைத்து உதககும்ப தானமும் செய்தல்வேண்டும். கருமங்களைத் தவறாது செய்யின், இறந்தவன் விமானத்தின்மேலேறி நல்லுலகுசேர்வன். பாட்டன் உயிரோடிருக்குங்காலை தந்தை மாய்ந்தால் அவனுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்யலாகாது. பாட்டனிறந்தபின்னர் அந்தப் பாட்டனுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்து, பின்பு, முன் இறந்த தந்தைக்குச் செய்தல்வேண்டும். பிதாவும் பிதாவைப்பெற்ற பாட்டியும் உயிரோடிருக்குங்காலை தாய் மாய்ந்தால் அவளுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்யக்கூடாது. அவ்விருவரும் மாண்டபின்பு அவர்களுக்

குச் சபிண்டீகரணஞ்செய்து, பின்பு தாய்க்குப்புரிதல்வே ண்டும் ஓ! கருடா? இவ்விதியே உறுதியன்று. இதுஒரு வர்பக்ஷமென்றுணர்க யாவளொருத்தி தனது கொழுந னேதெய்வமென்றெண்ணிப் பத்திமைசெய்து அவன் மரித்தபின்பு அவனுடைய சரீரத்தோடு சிதையில் உயிர் விடுகின்றுளோ அவள் எவரினும் கற்கதியடைவாள். அவள் மகா பாபம் செய்தவளாயினும் கணவனோடு உயிர்மாய்த்தமையால் மகா புண்ணியவதியாகிக் கண வன் பாபியேல், அவனையும் புண்ணியவானாக்கிச் சுவர் க்கலோகத்தில் நெடுங்காலம் சுகமாய் அவனோடு வாழ் வள். அப்படி இறந்த தாய்க்கும் தந்தைக்கும் புத்தி ரன் ஒரே சபிண்டீகரணம் செய்தல்வேண்டும். விரு ஷோற்சர்க்கமும் தானங்களும் தனித்தனியே செய்தல் வேண்டும். அவ்விருவருக்கும் தனித்தனியே பிராம ணர்களை வரித்துச் சிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். பாக மாத்திரம் ஒன்றுய்ச் செய்யலாம். பிண்டம் தனித்தனி யே போடவேண்டும். ஓராண்டுகாறும் யாவும் தனித்த னியே செய்யின் அவ்விருவரும் திருப்தியடைவர் புண் ணியக்ஷேத்திரங்களிலும், கிரகணம் மாளயம் முதலிய புண்ணியகாலங்களிலும் அவ்விருவருக்கும் சிராத்தம் செய்து வேறுய்ப் பிண்டம் போடவேண்டும். மாசுகூ டிய பொன்னை அக்கினி அம்மாசை மாத்திரம் போக்கி அப்பொன்னைக் கெடுக்காமைபோலக் கொழுநனோடு உயிர்விடும் புண்ணியவதியின் மேனியைமாத்திரம் அவ் வக்கினி தகிப்பானேயல்லாமல் அவளைச் கிறிதும்வருத் தான் தாய், தந்தை, மகன், மக்கள், பெயரன், அண்ண ன்தம்பி முதலியோரையும், மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரை யும் மனைமுதலிய பொருள்களையும், உயிரையும் துறந் து கணவனே தெய்வம் அவனைப் பிரிந்துவாழ அடுக் காதென்று ஆழுடையானோடு துஞ்சும் உத்தமியை யொப்பானவா உலகில் யாருளர்? சககமனஞ்செய்தபுண் ணியவதி மூன்றரைக்கோடி தேவவருஷகாலமும் சுவ

க்கத்தில் கணவனோடு இன்பம் துய்ப்பள். பின்பு ஒரு மகாயோகியின் குலத்தில் கணவனும், மற்றொருயோகியின் குலத்தில் தானும்பிறந்து அவனையே மீண்டும் பர்த்தாவை யடைந்து யோக மகிமையால் மேன்மை பெறுவள் நாயகனுடன் இறக்காத மங்கை எச்சன்மத்திலும் துக்கமே யடைவள் பிறனுக்கு உடன்பட்டு அவனுடைய இஷ்டப்படி நடந்து அவன் ஏவலால் புருஷனை இகழ்ந்து, பிறந்த குலத்துக்கும் தோஷம் உண்டாக்கும் பெண்பேய் என்றும் மீளா நரகம் எய்தும் மகிழ்நன் நல்லவனாயினும், கெட்டவனாயினும், அறிந்தவனாயினும், அறியாதவனாயினும் அவன் உயிரோடிருக்கும்போது அவனிறந்தபின்பும் அவனே தெய்வமென்று பத்திமைசெய்து ஒழுக்கத்தில் நிற்பவளே உத்தமியாவள் கொண்ட நாயகனை மதியாமல் அலட்சியம் செய்பவள், சீசீ இவளும் ஒருபெண்ணோ என்று பலராலும் ஏசப்பட்டு மறுசன்மத்தில் ஒரு பரம துஷ்டனைக் கணவனா யடைந்து அவனாலே அடுத்தடுத்து தண்டிக்கப்பட்டு அதிகம் துன்பப்படுவள். கணவன் தேவதாராதனம் அதிதியாராதனம் முதலியவைசெய்வனேல் மனைவியும் அவனுக்கு அனுகூலியாகவே யாவும் செய்தல்வேண்டும் பிராமணகுலத்தாருக்கு ஏவல் செய்தலே சூத்திரகுலத்தாருக்குத் தருமமா மதுபோல நாயகனுக்குப் பணிசெய்வதே நாயகிக்குத் தருமமாம் இத்தருமம் எச்சாதியாருக்கும் பொதுவாகும் ஆமுடையானே தெய்வமென்றெண்ணி நடப்பவள் இறுதியுற்றபின்பு உயர்ந்தகுலத்தில் பிறந்து உத்தமனை பதியாயடைந்து நன்மக்களைப் பெற்றுக் குலவிருத்திசெய்து தந்தைக்கும் கணவனுக்கும் புகழுண்டாக்கிச் சுமங்கிலியாகவே யிறந்து உத்தமலோகமடைவள். ஓ! காசிய புத்திரா? மரித்தவன் துன்பப்படாமல் இன்பமடையும் பொருட்டு இன்னும் ஒருவிசேஷம் சொல்லுகின்றேம். பன்னிரண்டாநாள் சாஸ்திரப்படி சபிண்டீகரணம்

செய்து ஒருவருஷம் வரையிலும் நித்தியசிராத்தஞ்செய்தல்வேண்டும். நித்திய சிராத்தம் எவனைக்குறித்துச் செய்யப்படுகின்றதோ அவன் மாத்திரமல்லன் அச்சிராத்தம் செய்கின்றவனும் நன்மைபெறுவன் என்றருளினர்.

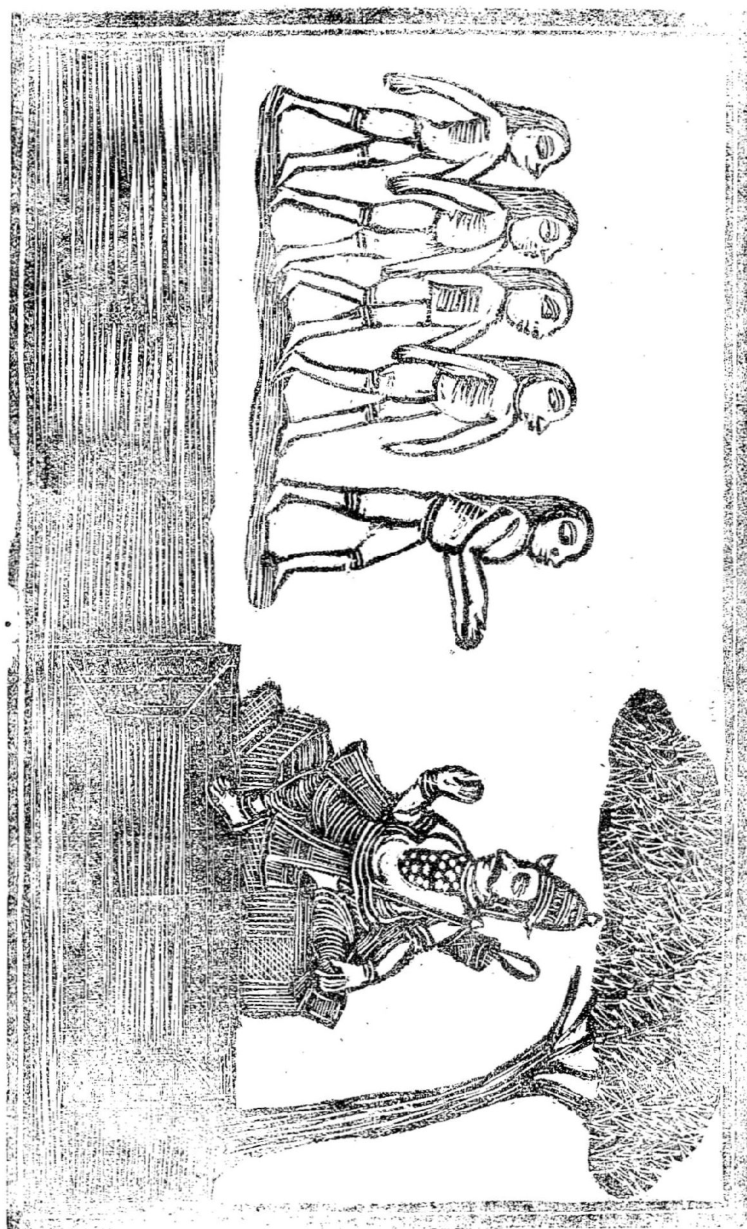
பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினாறும் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர், அந்தணர்களே! பின்னர் வைனதேயன் பரமபதியைத் தொழுது, பரமபுருஷா! பிரேதசன்மத்தைக்குறித்து முன்னமே அருளிச்செய்யக் கேட்டேனே! பிரேதசன்மமடைந்தவனைக்குறித்து ஏதேனும்சரித்திரமுளதோ? அதனைக் கூறியருளவேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன், பக்ஷி நாயகா! நன்குவினவினை, ஒருகாதையுளது அதனை பக்தனாகிய நினக்குச் செப்புகின்றோம் கேண்மோ திரேதாயுகத்தில் பப்புருவாகனென்ற ஒரு அரசன் தர்மிஷ்டனும், பெரியோர்களால் கொண்டாடத்தக்கவனும், மகோதயமென்ற நகரத்திலே வீற்றிருந்து உலகாண்டான். ஒருகாலத்தில் அவன் வேட்டையாடமிக இச்சித்து அரணியத்தினூடுசென்று ஒருமானைக் கண்டு அதனை அம்பால் அடித்தான். அந்தமான் அடிபட்டு அந்தயிடத்துக்கப்புறம் ஓடிற்று. வேந்தன் அதுகண்டு மீண்டும் அம்மானை எய்வான் முன் எய்தவாளி தைத்தபுண்வழி யொழுகிய இரத்தம் சிதறிய வழியூடு நடந்து தான் ஒருவனாகவே மற்றொருவனையும் சார்ந்து, களைப்பைக்காணமையாலும், வழி நடந்தமையாலும் மிகச்சோர்வடைந்து உண்ணீர்நசையுற்று வனமுழுதுந்தேடி ஒருதாமரைப் பொய்கைகண்டு அதனுளிறங்கி நீராடி, தனிர்புனல்

பருகி, அக்குளக் கரையிலுள்ளதாகிய ஒரு ஆலின் புடையமர்ந்து நம்பரிவாரசனம் வருங்காறும் இங் கன் சிறிதுபொழுது நீடித்திருப்போம் என்றிருந் தான், அப்போது அவ்வரசன், எலும்பு நரம்புமன் றித் தசைசிறிதும் இல்லாத சரீரமுடையதும், கோரய மும் பார்க்க அச்சந்தருவதும், அநேக பிரேதங்க ளோடு இங்குமங்கும் ஓடுவதும், பசிதாகத்தால் வருந் துவதும் ஆகிய ஒருபிரேதசன்ம மடைந்த உயிரைக் கண்டு, அச்சமும் ஆச்சரியமும் எய்தினன். அப்பிரேத மும் நரபதியைக்கண்டு உவந்து அணித்துவந்து ஓ! மகாராஜனே? நின்னையான் தரிசிக்கப்பெற்றமையால் இப்பிரேதசன்மம் நீங்கி உத்தமகதியடைந்தேன், கன் னியனுனேன் என்று வணங்கிக்கூறிற்று. வேந்தன், அப்பிரேதத்தைப்பார்த்து நீயார்? யாரும் அஞ்சத் தக்க ரூபமுடைய பிரேதம்போலத் தோன்றுகின்றனை? நினது விருத்தாந்தத்தைச் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லு தியெனலும் பிரேதம் ஓ! மகாராஜனே? அடியேன் சரி தையைச் சொல்லுகின்றேன் கருணையோடுகேட்டருள வேண்டும் வைதிசம் என்னும் ஒருபட்டினம் உளது அப்பட்டினம் ரதகஜதுரகபதாதிகளாலே மிகப்பொலி வுடையது, அடியேன் அப்பட்டினத்தில்வைசியகுலத் தில் பிறந்தேன். எனக்குத் தேவனென்று நாமம் வாழ் நாளெல்லாம் தேவதாராதனம் செய்தேன். பிராமண ரையும், பெரியோரையும் எப்போதும் வழிபட்டேன் தேவாலயம் பிரமாலயம் புதுக்கினேன் ஏழைகளையும், நாதனில்லாதவர்களையும் ரட்சித்தேன் சகல சீவருக் கும் இதமேசெய்தேன் வாணாள்முடிந்து மரித்தேன். எனக்குப் புத்திரனிலன், சுற்றத்தாருமிலர், மாய்ந்த எனக்கு ஒருவரும் கருமம் செய்யாமையால், இப்பிரேத சன்மம் நானடைந்து நெடுங்காலமாயிற்று. மிகவும் வருந்துகின்றேன். உயிர்மாய்ந்தவனுக்குச் சமஸ்கா [illegible]



[illegible] [illegible]ருவாகராஜன்.

மகரணம், மாசிகம் சிராத்தம் முதலியவை புத்திரன் முதலியோர் செய்யாவிடின், அவன் பிரேத சன்மம் அடைவன் நீ உலகைக்காக்கும் அரசனுதலால், சீவர்களுக்குப் பந்துவாயினை. மாண்டபின் செய்யவேண்டிய காரியங்களை அடியேனுக்கு நீயேசெய்து இப்பிரேத சன்மத்தை தவிர்த்தல் வேண்டும். என்கையிலுள்ள இது ஒருமணி சிரேஷ்டம் இதைப்போன்ற தொன்று எங்கும் கிடைக்காது ஆதலான், இதனைப்பாதகாணிக்கையாக நினக்குக் கொடுக்கின்றேன் என்று கொடுத்தது, அரசன், ஏ! பிரேதமே? நான் நினக்கு எப்படிக் கருமஞ்செய்வேன்? இந்த அரதனத்தை நின்னிடத்தினின்று நான் வாங்கக்கூடுமா? கருமம்செய்யாமையால் பிரேதசன்மம் வந்தது என்றனையே? பின்னும் எவற்றால் அச்சன்மம் வரும்? நவிலுதி என்றனன் பிரேதம், பூபாலனை நோக்கிப் பார்ப்பாரது பொருளையும் தெய்வசொத்தையும், ஸ்திரீ, பாலன், குருடன், செவிடன் ஊமை முதலியோர்பொருளையும், மோசம்செய்து அபகரித்தவன் பிரேதசன்மமடைவன். தவம்புரிகின்ற மங்கையையும், தன்கோத்திரத்தில் பிறந்த பெண்ணையும், பிறனுக்குரியாளையும் புணரவிரும்பினவன் பிரேதசன்மமடைவன். தாமரை மலர்களையும், நவரத்தினங்களையும், பொன்னையும் *கச்சையும், திருடினவன் பிரேத சன்மமடைவன் போரில் புறங்காட்டிபோடினவனும், செய்நன்றிமறந்தவனும், நன்றிசெய்தவனுக்கே தீங்கு செய்தவனும், பிரேதசன்மமடைவர் என்றோதிற்று. வேந்தல் அவற்றைக்கேட்டு, ஏ! பிரேதமே? பிரேதசன்மமடைந்தவன் எங்ஙனம் நிவர்த்தியடைவன்? அவனுக்கு எவ்விதம் கருமம் செய்தல்வேண்டும்? செப்புதியெனலும், பிரேதம், ஓ! வேந்தனே? சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேட்டி! நாராயணபலி ரகிதனுகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைப்போலத் திவ்வியமங்களவிக்கிரகம் ஒன்று

* கச்சு = முலைக்கட்டு.

செய்து, சங்குசக்கர பீதாம்பரங்களோடு அலங்கரித்துக் கிழக்கில் ஸ்ரீதரனையும், தெற்கில் மதுசூதனனையும், மேற்கில் வாமனனையும் வடக்கில் கதாதரனையும், நடுவில் பிரமருத்திரேந்திரரோடு ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவையும் ஆராதித்து வலம்வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து, மீண்டும், நீராடி விருஷோற்சநம்செய்து பதின்மூன்று பிராமணர்களுக்கு குடை மரவடி, மோதிரம், பலகை, வஸ்திரம், பொன்முதலியவற்றைக் கொடுத்து, மிருஷ்டான்ன போசனம் செய்வித்துச் சய்யாதானம், கடதானம் முதலியவை கொடுத்தால் மரித்தவன் பிரேதசன்மத்தினின்று நீங்குவன் என்றது. ஓ! நைமிசாரணியவாசிகளே? பின்னர்ப் பரமபதி, பெரிய திருவடியைநோக்கி ஏ! காசியபதனயா? அப்பிரேதம் அங்ஙனம் சொல்லலும், அம்மன்னனுடைய சேனைவந்தது. பெருங்கூட்டத்தைக் கண்டவுடனே அப்பிரேதம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது. அரசன் ஓ ஓ சேனையைக்கண்டதும் பிரேதம் மறைந்துபோயிற்றே, அப்பிரேதம் புகன்றவாறு கருமம் செய்தல் வேண்டும் என்றெண்ணி, வனத்தினின்றெழுந்து நகரணைந்து அந்தப் பிரேதத்தையுத்தேசித்துக் கருமம் செய்தனன் உடனே அப்பிரேதம் அச்சன்மம் நீங்கித் துறக்கமுற்றது என்றருளினர். வேதவுருவாய் எம்மடிகள் சகத்காரணனை நோக்கி, ஏ! சர்வலோகசரண்யா? பின்னும் எதனுல் பிரேதசன்மம் நிவர்த்தியாகும்? அதனையும் நவின்றருளுகவெனலும் ஆதிபகவன், ஓ! கருடா? எண்ணெய்நிறைத்த குடத்தைப் பெரியோர்களுக்குத் தானம் கொடுத்தால் சமஸ்த பாபமும் நசித்துப் பிரேதசன்மமும் நீங்கும். மரித்தவனுக்கு இன்பம் உண்டாகும். பொன்னுல் குடங்கள் செய்து பாலும் நெய்யும் அவற்றில் நிறையவார்த்துத் திக்குப்பாலகரோடு அஜசங்கரரையும், ஸ்ரீஹரி பகவானையும் ஆராதித்து அக்குடங்களை உத்தம பிராமணர்

களுக்குத் தானம் கொடுத்தல் மிகவிசேடமாம் என்றருளினர்.

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், நைமிசவன ஸ்ரீமத் பரம வைதிகர்களே! பின்னர்க் கருடபகவான் ஸ்ரீதரமூர்த்தியைத்தொழுது, சர்வேசா! இங்ஙனம் சுருக்கமாய்ச் சாதித்தருளியதுபோதாது. கருமங்கள் செய்யும்போது ஸ்தலத்தைக் கோமயத்தால் மெழுக்கிடுவானேன்? பிதிர்கருமமுதலியவை செய்யும்போது எள்ளையும் தருப்பையையும் உபயோகப்படுத்துவானேன்? கட்டிலில் படுத்தபடியே துஞ்சினவனும் உப்பரிகையில் மாய்ந்தவனும் நற்கதியடையாரென்று முன்னர்ச்சாதித்தமையால், இறப்போன் எந்தவிடத்தில் எப்படி இறத்தல்வேண்டும்? தானங்களெல்லாம் எங்ஙனம் செய்தல்வேண்டும்? செய்யப்படுந் தானங்களுக்குப் பயன்யாது? இவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்க் கூறியருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், ஸ்ரீ புருஷோத்தமன், வைனதேயா! நன்குவினவினை, மாய்த்தவனைக் குறித்துச் செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகின்றும் கேண்மோ! புத்திரனைப் பெறாதவனுக்கு எவ்வுலகினும் இன்பமில்லை. இகத்திலும், பரத்திலும் இன்பம் வேண்டியவன் கருமமும், தவமும்செய்து சற்புத்திரனைப் பெறுதல்வேண்டும். தருமமும் தவமும் செய்யானாயின், மனைவிவயிற்றில் கருப்பம் தறியாது. தரிப்பினும் பத்துமாதம் நிரம்புமுன்னரே கரைந்துபோகும் கருக்கரைந்தால் புருஷனுக்கு நற்கதி கிடையாது சற்புத்திரனைப் பெற்றவனே எவ்வுலகினும நன்மைபெறுவன்

ஓ! கருடா? கருமங்கள் செய்யத்தொடங்கு முன்னரே குறிப்பிட்ட ஸ்தலத்தைத் திருவலகால் துடைத்துக் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்டுப் பின்பு எக்கருமமும்செய்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் சுத்திசெய்யாமல் கிரியைசெய்யின் அரக்கரும், பூதப்பிரேதபைசாசரும் அவ்விடம் வந்து கருமம் முற்றுப்பெருவண்ணம் விரோதம்செய்வர். சுத்திசெய்த ஸ்தலத்தில் கருமம்செய்யின் தேவர்களெல்லாரும் அங்ஙன்வந்து முற்றுவிப்பர். பரித்தலனுக்குத் தூய்மைசெய்யாத இடனில் கருமம்செய்யின், அதுசிறிதும் பயன்படாமல் அவன் நரகமேசேர்வன் எள் எமதுவேர்வையினின்று உண்டானமையால் மிகப்பரிசுத்தமாயது அதனைக்கண்டால் அசுரரும் பூதப்பிரேதபைசாசர்முதலியோரும், வெருண்டோடுவர். அவ்வெள் கருப்பும், வெளுப்பும் என இருவகைத்து எந்த நிறமுள்ள எள்ளையேனும் தானங்களோடும் சேர்த்துக் கொடுப்பின் அதிகம்பயனுளதாகும் சிராத்தத்தில் கருப்பு எள்ளைச்சேர்த்தால் பிதிர்தேவர் அதிக உளமுவப்பர். குசைப்புல் ஆகாயத்திலுண்டாயது. அத்தருப்பையின் இருகடையிலும் பிரமனும், சிவனும், அதனடுவில் ஸ்ரீஹரியும் இருக்கின்றனர். தருப்பை இல்லாமல் சிராத்தமுதலிய கருமங்களொன்றும் செய்யலாகாது. பிராமணருக்கும், மந்திரத்துக்கும், தருப்பைக்கும், அக்கினிக்கும், திருத்துழாய்க்கும நின்மாலியதோஷமில்லை உபயோகப்படுத்திய தருப்பையையே மீண்டும் உபயோகப்படுத்தலாம் ஏகாதசி விரதமும், திருத்துழாயும், பகவத்கீதையும், பசுவும் பிராமண பக்தியும், ஸ்ரீஹரிசரணமும் ஆகிய இவை சம்சாரசாகரத்தைக் கடப்போருக்கு நல்ல தெப்பமாகும் மாய்வோன் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்ட புனிதஸ்தலத்தில் குசைப்புல்பரப்பி, எள்ளிறைத்து அப்பள்ளியில் சயனம் செய்து, தருப்பையையும், திருத்துழாயையும்கரத்தில்கொண்டு, எமது நாமங்களை வாயாரப்புகன்றவாறே இறந்தவனேல் அவனரனுகியரு

க்கும் அரிய நிரதிசய இன்ப வீடாகிய நம்முலகுசார் வன். மாய்கின்றவன் தருப்பசயனத்தில் குப்புறக்கிடக் கலாகாது. முழுகுகீழுறவே பள்ளிகொள்ளல்வேண் டும். உயிர் நீங்குமுன்னரோ திருத்துழாயோடு தானங்க ளெல்லாம் கொடுத்தல்வேண்டும். உப்புத்தானம்செய் யின் மிகவிசேடமாம். அவ்வுப்பு விஷ்ணுலோகத்தில் உண்டானமையால் அதற்கு அதிகம்மகிமையுண்டாயி ற்று. மரிந்தவன் உப்புத்தானத்தால் சுவர்க்கலோகம் சேர்வன் என்றருளிப்பின்னும் சாற்றுகின்றனர்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர், ஓ! அருந்தவர்களே? பரமாத்துமன் வேத வுருவனைப்பார்த்து, ஓ! கருடா? தானங்கள் செய்யவே ண்டிய விதத்தையும், அத்தானங்களால் வரும் பயனை யுங் கூறுகின்றேம் கேண்மோ! தானங்களிலெல்லாம் பருத்தித்தானம் மகாதானமாகும் அறமேகூறு நாவி னையுடைய நான்குவேதத்தினையுமுற்ற அறிந்தபார்ப் பார் பூணும் பூணூலுக்குப்பருத்தியேதுவானமையின், அதுமிகவிசேடமாயிற்று பருத்தித்தானம்செய்யின்மக ருஷிகளும், பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களும் உளமு வப்பர்கள். பருத்தித்தானம்செய்தவன் வாணுள்முடிந் தகாலை சிவலோகம்சார்ந்து அங்ஙன் வசித்துப்பின்பு சகலகுணசம்பன்னனும், அழகியமேனியுடையவனும், மகாபலிஷ்டனும், உலகாளும் அரசனும், தீர்க்காயுளா னாய்புவியிற்பிறந்து யாவரும்போற்ற நெடுங்காலம்வாழ் ந்து சுவர்க்கலோகஞ்சேர்வன். திலதானமும், கோதா னமும், பூதானமும், சுவர்ணதானமும், தானியதான மும் செய்யின் மகாபாபங்களெல்லாம் உடனேநசிக்கும்

திலதானமும் கோதானமும் மகாதானங்களாகும் அவ்விரண்டும் மகாபாபங்களையெல்லாம்போக்கும். கோதானமும், திலதானமும், பூதானமும், சாமானிய பிராமணருக்குக்கொடுக்கலாகாது. உத்தம பிராமணருக்கேகொடுத்தல் வேண்டும். ஸ்திரீகளுக்கும், தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் அம்மூன்றையும், வெகுமதியுத்தேசமாய்க் கொடுக்கலாமேயல்லது தானமாய்க் கொடுக்கலாகாது. தானங்கள் செய்வதற்குச் சீவன் மரிக்குங்காலமும், கிரகணகாலமும் உத்தமகாலமாகும். ஓ! வைனதேயா? எந்தமனிதனும் தான் இனியனாய் வாழும்போதே தனக்காகத் தானதருமங்களைச் செய்துகொள்ளுதல்வேண்டும். அங்ஙனம்செய்ய விரும்புவோனுக்குப் புத்திரன் இருப்பனேல், அவனுடைய சம்மதமும்பெற்றுக்கொண்டு தானம் செய்தல்வேண்டும். மரிக்குங்காலத்தில் திலமும், இரும்பும், லவணமும், பருத்தியும், தானியமும், பொன்னும், பூமியும், கோவும் தானம்செய்யின் மிகவிசேடமாம். திலமும், இரும்பும் தானம்செய்தால் யமன் உவக்கின்றான். லவணதானம் செய்தால் இறக்கின்றவனுக்கு நமனிடத்தில் அச்சமுண்டாகாது. பருத்தித்தானம்செய்தால் யமதூதர்களிடத்தில் பயமுண்டாகாது. பருத்திதானத்திற்கு முன்னேசொன்னது தவிர இந்தப்பலனுமுண்டு. தானியதானம் செய்தால் கூற்றுவனும், தூதர்களும், சந்தோஷித்துச் சீவனுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் கொடுப்பார்கள். சுவர்ணதானத்துக்கும், பூதானத்துக்கும், கோதானத்துக்கும், பாபங்களெல்லாம் நசிக்குமென்று முன்னமேஓதினேம். மரிப்போன் எம்மையேதியானித்து எமதுநாமத்தையே உச்சரிப்பனேல், அவன் நிரதிசயஇன்பவீடாகிய நம்முலகுசார்வன் தந்தையிறந்தபின்பு அவனுக்குப்புத்திரன் சிராத்தம் செய்தலினும் தந்தை மரிக்குங்காலத்தில் புத்திரன் ஒக்கவேயிருந்து தானதருமங்கள் செய்வித்தலேஉத்தமமாகும். குடாரமும், முசலம், சுரிகையும், இரு

ப்புத்தண்டமும் காலனுக்கு ஆயுதங்களாகும் பொது வாய் அவனுக்கு இரும்பு ஆயுதமாகும். அதனாலே தான் மரிக்குங்காலத்தில் இரும்புத்தானம் செய்யின் யம ன் உவப்பனென்று கூறினேம் அல்லதூஉம் யாவன் இறக்கும்போது எந்தக் கிருகத்தில் இரும்புத்தானம் செய்யப்படுகின்றதோ அந்த மனைக்கண் நமன் அடி வைக்கவும் அஞ்சுவன். இறப்பவன் யாவனாயினும் இரும்புத்தானம் செய்தல்வேண்டும். அத்தானம் செய் தால் சண்டாமிருகன், ஔதும்பரன், சம்பரன், சார் தூலன் முதலிய யமதூதர் திருப்தியடைவர் ஓ! கருடா ஜீவருடைய கால்முதல் தலைவரையிலுமுள்ள அங்கங் களில் பிரமருத்திரேந்திராதிதேவரும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வானும் இருக்கின்றனர். தாயும் தந்தையும், குருவும், சுற்றமும் ஜீவருக்கு விஷ்ணுவேயன்றி மற்றொருவரும் இலர். "சர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்" என்ற வாக்கியத் தை நீ உணர்ந்திருக்கின்றாயே; பிரிதிவியும் அப்புவும், தேயுவும், வாயும், ஆகாசமும், சுவர்ணமும், தானிய மும், தேனும், நெய்யும், கோவும், யாகமும், பிராமண ரும், அஜசங்கரேந்திராதி தேவர்களும், ஒன்றனைக் கொடுக்கின்றவனும், வாங்குகின்றவனும், பின்னும் யாவும், யாவரும் யாமேயன்றி மற்றொருவரும் இலர். பிரமருத்திரேந்திராதியோர் புரியும் கருமங்களுக்கும் பலதாகாநாமே. ஜீவன் பூர்வம்செய்த கருமத்தை அநு சரித்துப் பாபபுண்ணியங்களில் புத்தியை நாட்டச்செய் கின்றோம். புண்ணியஞ்செய்தவன் சுவர்க்கம்புகுவன். பாபஞ்செய்தவன் நரகம்புகுவன் என்றருளிப்பின்னும் நவின்றருளுகின்றனர்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமநாதர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர், மாதவர்களே! பின்னர்ச் சகத்காரணனாகிய பகவான், கருடா! எம்மையாராதித்து எமது க்ஷேத்திரங்களில் தானதருமம் செய்வோன் அதிக புண்ணியமடைவன். மாய்ந்த சீவனைக்குறித்துப் பூமிதானம் செய்யின், பூமி எத்தனை யடியுள்ளதோ அத்தனை யாண்டுகள் அச்சீவன் சுவர்க்கத்தில் வசிப்பன். மராடிதானம் செய்யின் குதிரைமீதேறி நல்லுலகுசேர்வானென்பது மாத்திரமன்று. மார்க்கத்தில் முள்முதலியவற்றால் துன்பமுமடையான் குடைத்தானம் செய்யின் நிழலிலுள்ள வழியில் செல்வானென்பது மாத்திரமோ? மழையாலும் இன்னலுறான் தீபதானம் செய்யின் முன்னமே புகன்றவாறு இருள்வழியில் பிரகாசத்தோடு செல்வன் ஐப்பசி கார்த்திகை, மாசி ஆகிய மூன்றுமாதங்களிலேனும் சதுர்த்தசியிலேனும், பௌர்ணமியிலேனும் மரித்த தினத்திலேனும் தீபதானம் செய்தல் விசேடமாம். மரித்ததினமுதல் ஓராண்டுவரையிலும் நாள்தோறும் தீபதானம் செய்யின் மாண்டவன் மேடுபள்ளமில்லா நல்ல நெறியூடு யமபுரிசார்ந்து, அவன் குலத்தோர் அப்புரியில் இருப்பரேல் அவரையும் நல்லுலகு சேர்த்துத் தானும் நற்கதியடைவன். தீபதானத்தின்மகிமை சிறிதன்று. பிரமாலயத்திலும், தேவாலயத்திலும் வடக்குமுகமாயேனும், கிழக்குமுகமாயேனும் தீபம்வைத்தல்வேண்டும் தீபதானம் செய்வோன் தனக்கு எதிர்முகமாய்த் தீபத்தைவைத்துக்கொடுத்தல்வேண்டும். இறத்தலென்பது நிச்சயமாயுளதென்பதைக் கடைபிடித்தவன், மேற்சொன்ன தானங்களையெல்லாம் தானே தனக்குச் செய்துகொள்வன். ஆசனப்பலகையும், செப்புத்தாலியும், சுயம்பாகப்பொருளும் தானம்செய்யின் மரித்தவன் மார்க்கத்தில் இனி

தாய்ச்செல்வன். அரிசியும் திலமும் பதின்மூன்று கடமும், மோதிரமும், குடையும், விசிறியும் பாதரக்ஷையும் அவசியம் தானஞ்செய்தல்வேண்டும். கரியும், பரியும் தானங்கொடுப்பின் விசேடபுண்ணியமுளதாகும் எருமையேற்றை அதிகப்பொருளோடு தானங்கொடுப்பின் மிகவிசேடமாம். வெற்றிலையும்பாக்கும், புஷ்பமும் தானஞ்செய்யின் யமதூதர் சந்தோஷித்துச்சீவனை வருத்தார். வஸ்திரதானஞ்செய்யின் காரெனக் கருத்த மேனியும், பிறையென இருகடையில் பிறக்குமெயிறும், சம்மெயிரும் அச்சந்தருரூபமுடைய யமதூதர் சீவனுக்குமுன் நல்லரூபத்தோடு தோன்றுவர் என்றருளினர். கருடபகவான் வைகுந்தநாதனைத் தொழுது, அயனரனுக்கரியோனே! அடியார்க் கெளியோனே? சரீரத்தினின்று உயிர் எங்ஙனம் நீங்கும்? திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமெனலும், சர்வாந்தரியாமியாகிய பகவான், வைனதேயா! கண்வழியாலேனும் காதுவழியாலேனும், நாசிவழியாலேனும் வாய்வழியாலேனும், மயிர்க்கால் வழியாலேனும், உயிர் நீங்கும் ஞானிகளுக்குக் கபாலம்விண்டு உயிர்நீங்கும் பாபிகளுக்கு அபானமார்க்கமாய்ச் செல்லும் உயிர் நீங்கியவுடன் காஷ்டம்போலச் சரீரங்கிடக்கும். தேகம் பஞ்சபூதாத்மகமாகலால், பிரிதிவி மண்ணிலும் அப்பு-புனலிலும், தேயு-அக்கினியிலும். வாயு - காற்றிலும், ஆகாசம் - ஆகாயத்திலும் லயமாகும், காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியமாகிய ஆறும், கர்மேந்திரியம் ஐந்தும், சரீரத்தில் திருடர்போல உறைகின்றன. உயிர் நீங்கும்போது அவ்விந்திரியங்கள் மனத்தோடு ஒன்றுசேரும். சேதநன் கருமத்தாலே மறுசன்ம மடைகின்றனன். பழைய வீடுடையோன் பொருள் சம்பாதித்து நல்ல புதுமாடங்கட்டி, அதில் குடிபுகுமாறுபோலப் புண்ணியஞ்செய்த சீவன் வாணாள்முடிந்தபின்பு இந்திரியங்கள் ஐந்தும் அமைந்த ஒரு திவ்விய தேகமடைகின்

ரூன் மலமூத்திரங்களும் கபபித்தங்களும், ஊனும், விசாலமும், நரம்பும், எலும்பும் மெய்யோடு நசிக்கப் படுகின்றன. ஓ! சிவன் மரிக்கும்விதம் இது மீண்டும் பிறக்கும் விதத்தையும் புகல்கின்றோம் கேண்மோ! பல நரம்புகளொடு ஸ்தம்பாகிருதிபோல இராநின்ற ஒரு பெரியநரம்புற்றதும் இந்திரியங்கள் பொருந்தியதும் காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாச்சரியமாகிய உட்பகைகள் கூடியதும், காமக்குரோத இச்சை துவேஷங்களால் வியாபிக்கப்பட்டதும் மாயையோடு கூடியதுமாகிய தேகம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உறுதியாய் உளதாகும். சமஸ்தலோகங்களும் சமஸ்த தேவர்களும் தேகத்தில் இருக்கின்றனர் என்றருளினர்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவான், பரமபதநாதனைத் தொழுது சர்வலோகசரணியா தோல், நரம்பு, எலும்பு, இரத்தம், மாமிசம், தலை, கை, கால், நா, நாசி, இரகசியப்பிரதேசம், நகம், மயிர் முதலியவைகளால் பரவப்பட்டு இந்திரஜாலம் போலத் தோன்றுகின்ற சரீரம் எங்ஙனமுண்டாகின்றது? சாதித்தருள்வேண்டும் என்னலும், உலகம் யாவையும் படைத்தவனைப்படைத்த பரந்தாமன், காசியபதனயா! நன்குகடாவினை! விஸ்தாரமாய்ச் செப்புகின்றோம். பயிஷ்டையான பெண்கள் நான்குதினம் வரையிலும் மனைக்குப்புறம்பே இருத்தல்வேண்டும். முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் விருத்திராசுரன் என்றவனைக் கொன்றமையால் அவனைப்பிரமஹத்திதோஷம்பிடித்து அவ்விந்திரன் பிரமனை வணங்கி அடியேன் உறுது

யரை நீக்குதிஎன்று இரத்தலும் அப்பிரமதேவன் மக பதியைப்பிடித்த பிரமஹத்தி தோஷத்தை நான்குபாக மாய் பகுப்புசெய்து ஒருபாகத்தை ஸ்திரீகளுக்குக்கொ டுத்து ரசஸ்வலையாகும்போது அப்பெண்களிடத்தில் அத்தோஷம் ஆனுகுமாறு நியமித்தனன் ஆதலால் பஹிஷ்டையான ஸ்திரீயை நான்குதினவரையிலும் ஒரு வரும் பார்க்கவுமாகாது. பார்த்தால் மகாபாவம் வந்த டையும் பஹிஷ்டையானவள் முதல்நாள் சண்டாள ஸ்திரீயைப்போலாவள். இரண்டாநாள் பிரமஹத்தி செய்தவளை யொப்பாவள். மூன்றுநாள் ஆடை வெளுப் பாளைப்போலாவள். நான்காநாள் புனலாடிய பின்பு சிறிதுபரிசுத்தளாவள் ஐந்தாநாள் கிருக கிருத்தியங் களுக்கெல்லாம் உரியவளாய்ச்சுத்தளாவள் பஹிஷ்டை யான ஆறுநாள் முதல் பதினெட்டுநாள்வரையிலும் உள்ள இரட்டைநாள் எழில் இரவில் புணர்ந்தால் புரு ஷப்பிரஜையுண்டாகும். ஐந்துதினமுதல் பதினெட்டு த்தினம்வரையிலுமுள்ள எழு ஒற்றைநாளில் புணர்ந் தால் ஸ்திரீபிரஜையுண்டாகும். ஆதலால் ஆண்மகவு பெற விரும்பினவன் தன்மனைவியை இரட்டைநாளி லேயே சேர்தல்வேண்டும். நான்குதினத்துக்குமேல் பதினெட்டுநாள்வரையிலும், இராக்காலத்தில் இரட் டைநாளில் கருப்பந்தரித்தால் குணவானாகவும், ஐசுவ ரியவானாகவும், தர்மிஷ்டனாகவும், ஸ்ரீ விஷ்ணுபக்தி யுடையவனாகவும், புத்திரன்பிறப்பான். பஹிஷ்டையான நான்கு திவசத்துக்குமேல் எட்டுநாளுக்குள் பெரும் பான்மை கருப்பந்தரிக்கும். ரசஸ்வலையான ஐந்தாநாள் ஸ்திரீகள் பாயசம் முதலாகிய மதுரபதார்த்தங்களையே யுண்ணுதல்வேண்டும். காரமானபதார்த்தங்களை அருந் தலாகாது. ஸ்திரீ புருஷர்கள் சந்தனம், புஷ்பம், தாம் பூலமாகிய குளிர்ந்த வஸ்துக்களைத் தாரணஞ்செய்துக் கொண்டு குளிர்ந்தமெய்யினர்களாய், சித்தத்தில் அதிக மோகமுடையவர்களாகச் சேர்தல்வேண்டும். அங்ஙன

னம் இருவருஞ்சேரின், சுக்கிலசோணிதங்களால் ஸ்திரீ வயிற்றில் கருத்தறித்துச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன் போல அக்கரு விருத்தியாகும். மன்மதனும், மனமும் ஒத்தகாலத்தில் இருவராலும் விடப்படும் சுக்கிலசோணிதங்களில் சுக்கிலம் அதிகமானால் ஆண்மகவும் சோணிதம் அதிகமானால் பெண்மகவும் பிறக்கும் சுக்கில சோணிதங்களிரண்டும் ஏற்றக்குறைவின்றிச் சமமானால் அலிமகவுபிறக்கும். கருத்தரிக்குமாயின் புணர்ந்து ஐந்துதிவசத்தில் கருப்பப்பையுள் ஒருகுமிழி உண்டாகின்றது பதினன்குநாளில் அது சிறிது தசையால் பெருக்கின்றது இருபதாநாளில் பின்னும் சிறிது தசையுண்டாகின்றது இருபத்தைந்தாநாளில் பின்னுஞ் சிறிது புஷ்டியாகின்றது ஒருமாதத்தில் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையுண்டாகின்றது இரண்டாமாதத்தில் தோல் உண்டாகின்றது. மூன்றுமாதத்தில் நரம்பு உண்டாகின்றது நான்காமாதத்தில் மயிரும், புறவடியும் உண்டாகின்றன. ஐந்துமாதத்தில் காதும், மூக்கும், மார்பும், உண்டாகின்றன. ஆறுமாதத்தில் கழுத்தும், சிரசும், பல்லும், உண்டாகின்றன. ஏழாமாதத்தில் ஆண்மகவாயின் ஆண்குறியும், பெண்மகவாயின் பெண்குறியும் உண்டாகின்றன. எட்டாமாதத்தில் எல்லா அவயவங்களும் உண்டாகிச் சீவனும் பிரவேசிக்கின்றான் ஒன்பதாமாதத்தில் சீவன் சுழிமுனையென்னும் நாடியின்மூலத்திலிருந்து பூர்வசன்ம கருமங்களை நினைத்துச் சன்மம் வந்ததைக் குறித்துத் துக்கித்துப் பத்தாமாதத்தில் பிறக்கின்றான்.

கருடா! பஞ்சபூதாத்மாவாகிய தேகம் பஞ்சேந்திரியங்களுற்றும், பத்து நாடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், பிராண, அபான, வியான, உதான, சமான, நாக, கூர்ம, கிருக, தேவதத்த, தனஞ்சய என்னும் பத்துவாய்க்களோடுகூடியும் இராநின்றது. அல்லதூஉம் அச்சரீரம் சுக்கிலம், எலும்பு, நீர், மயிர், இரத்தம் என்

னும் ஆறுகோசமுடையதாகியும் இராநின்றது. நரம்புகளினுல் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஸ்தூல சரீரத்தில் தோலும், எலும்பும், மயிரும், மாம்சமும், உதிரும், பிரிதிவினது குணமாகின்றன. வாயில் உண்டாகின்ற நீரும், மூத்திரமும், சுக்கிலமும், ஊநீரும், புண்ணீரும், அப்புவினது குணமாகின்றன. பசியும், தாகமும், நித்திரையும், சோம்பலும், காந்தியும் தேயுவினது குணமாகின்றன. இச்சையும், கோபமும், வெட்கமும், பயமும், மோகமும், அங்குமிங்குமோடுதலும், சுழலுதலும், கைகால் மடங்குதலும், நீட்டுதலும் ஒருவினையும் செய்யாமலேயிருத்தலும் வாயுவினது குணமாகின்றன. சப்தமும், எண்ணமும், கேள்வியும், கம்பீரமும், சத்தியமும், ஆகாயத்தினது குணமாகின்றன, காதும், கண்ணும், மூக்கும், நாவும் தொக்குமாகிய ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்களாகும். இடை பிங்கலை, சுழிமுனையென்னும் மூன்று பெரிய நாடிகளும், காந்தாரி, கஜசிம்மை, பூஷை, யச்சு அலாபு, குகு, விசாகினி என்னும் ஏழுநாடிகளும் சரீரத்தில் முக்கிய நாடிகளாகின்றன. சீவன் உண்ணும் சாறுமுதலியவற்றை மேற்சொன்ன வாயுவே அந்தந்த இடங்களில் சேர்க்கின்றன. வயிற்றில் அக்கினிக்குமேல் புனலும், அப்புனலுக்குமேல் அன்னமும் இருககின்றன. அவ்வக்கினியை வாயு ஊதி விருத்தி செய்யாநின்றது சரீரமானது மூன்றரைக்கோடி ரோமங்களும் முப்பத்திரண்டு பற்களும், இருபஃது உகிர்களும், இருபத்தேழுகோடி தலைமயிர்களும், ஆயிரம்பலந்தசையும், நூறு பலம் இரத்தமும், பத்துப்பலம் மேதசும், பத்துப்பலம் தொக்கும், பன்னிரண்டுபலம் மச்சையும், மூன்றுபலம் முக்கிய இரத்தமும், சுடமும், மலமும், மூத்திரமுங்கூடி முடிந்திராநின்றது. அண்டத்திலுள்ளவையெல்லாம் தேகத்திலிருக்கின்றன. உள்ளங்கால் அதலமென்றும், கணைக்கால்-விதலமென்றும், முழங்கால்-சுதலமென்றும் அதற்குமேல் [illegible] ஊருதலை [illegible]

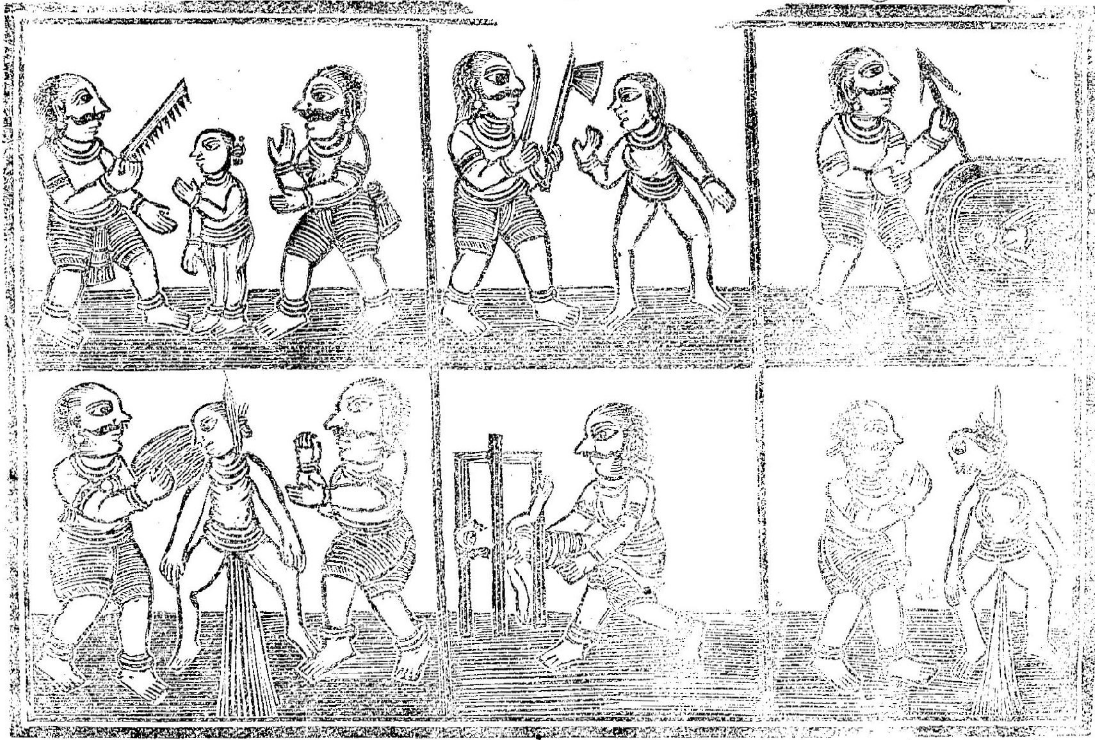
றும், குய்யம்-ரசாதலமென்றும், இடை - பாதாளமென்றும், நாபி-பூலோகமென்றும், வயிறு-புவர்லோகமென்றும், இருதயம் - சுவர்லோகமென்றும், தோள்-மகோலோகமென்றும், முகம்-ஜனலோகமென்றும், நெற்றி-தபோலோகமென்றும், சிரசு ! சத்தியலோகமென்றும், சொல்லப்படும். திரிகோணம் - மேருகிரி யென்றும், கீழ்கோணம் - மந்தரபருவதமென்றும்; அக்கோணத்துக்கு வலப்பக்கம்-கைலாயமென்றும், இடப்பக்கம்-இமாசலமென்றும், மேற்பாகம் - நிஷேதபருவதமென்றும், தென்பாகம் - கந்தமாதனமென்றும், இடது உள்ளங்கையிலுள்ள ரேகை-வருணபருவதமென்றும்,சொல்லப்படும். எலும்பு-நாவலம் தீவுஎன்றும், மேதசு - சாகத்திவு என்றும், தசை - குசைத்தீவு என்றும், நரம்பு-கிரௌஞ்சத்திவு என்றும், தொக்கு சால்மலித்திவு என்றும், மயிர்த்திரள்-பிலட்சத்தீவு என்றும், உகிர்-புஷ்கரத்தீவு என்றும், சொல்லப்படும் மூத்திரம் உப்புவேலையென்றும், நீர் - பாற்கடலென்றும், கபம் - சுராசிந்துவென்றும், மச்சை-நெய்ச்சமுத்திரமென்றும், வாய் நீர்-கருப்பங்கடலென்றும், இரத்தம்-தயிர்வேலையென்றும், வாயிலுண்டாகும் மதுரப்புனல் - சுத்தோதக சிந்துவென்றும் சொல்லப்படும் சரீரத்தில் இரண்டுசெக்கரங்களுள அவற்றில் நாதசக்கரந்தில் சூரியனும் பிந்துசக்கரத்தில் சந்திரனும், நேத்திரங்களில் அங்காரகனும், இருதயத்தில் புதனும், வாக்கில் சுரகுருவும், சுக்கிலத்தில் சுக்கிரனும், நாபியில் சனியும், முகத்தில் ராகுவும், காலில் கேதுவும் இருக்கின்றனர். ஏ ! கருடா ? மனிதனுடைய சரீரத்தில் பதினுன்குலோகங்களும் சப்தகுலாசலங்களும், திவுகளும், நவக்கிரகங்களும் இராநின்ற வகையைச் சொன்னோம். சீவன் கருப்பவாசம்செய்யும் போது தானே அச்சீவனுக்கு ஆயுசு இவ்வளவென்றும், இன்னவித்தை இவ்வளவென்றும், போகமும் யோகமும் இவ்வளவென்றும், இன்னகாலத்தில் இன்

கத்திற்கும் எண்பத்தாறுயிரங் காதவழி யுளதென்று முன்னமே சொன்னேமே அத்தனை காதவழியிலும், பாபஞ்செய்த சீவனுக்கு மரத்தினிழலும், பருகநீரும், சிறிதுங்கிடைக்கா பாபிகளுக்கு யமலோகமும் அதற்குச்செல்லும் மார்க்கமும் மிக்ககொடுமையாகவே இராநின்றன. ஓ! கருடா? இனி யமலோகத்தின் தன்மையைச் சொல்லுகின்றோம்தென்திசைக்கும், நிருதிதிசைக்கும் நடுவில் யமபுரிவச்சிரமயமாயும், தேவர் அசுரர் முதலியோரால் சிதைக்கத்தகாததாயும் இராநின்றது அப்பட்டினத்துநடுவே சதுரமாய் நாலுயோசனைவிஸ்தாரமுள்ளதாயும், இருபத்தைந்து யோசனை உயரமுள்ளதாயும், அநேகசாளரங்கள் உடையதாயும், துகிற்கொடிகளாலும், முத்துக்கோவைகளாலும், தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும், சுவர்ணமயமாயும், தர்மராஜனுடைய அரண்மனை இருக்கின்றது. அந்த அரண்மனையுள் பத்துயோசனை அகல நீளமுள்ளதாயும், அநேக ஆயிரம் வைரத்தூண்கள் உற்றதாயும், சைத்திய சௌரப்பியமுள்ள தென்றற்காற்று இயங்குவதாயும் எப்போதும் ஆடலும் பாடலும் உடையதாயும் ஒரு திவ்வியமண்டபம் இராநின்றது. அம்மண்டபத்தில் தூதர்கள் கரங்குவித்து ஓர்புறம் நிற்கவும் ரோகங்களெல்லாம் கோரரூபத்தோடு அவ்வாறே ஒருபுடை நிற்கவும் கண்டவர் அஞ்சும்படியாகியரூபத்தோடும் உவப்போடும் யமன் வீற்றிருக்கின்றனன். அவன்வீற்றிருக்கும் அம்மண்டபத்தின் பக்கத்தில் இருபத்தைந்துயோசனை அகல நீளமுள்ளதாயும் பத்துயோசனை உயரமுள்ளதாயும் பலவித அலங்காரமமையப்பெற்றதாயுமுள்ள சித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனையிருக்கின்றது அந்தமனையில் ஒரு திவ்விய மண்டபத்தில் சித்திரகுப்தன் வீற்றிருந்து சமஸ்த சீவர்கள்செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைச் சிறிதும் விடாமல் கணக்கெழுதுகின்றான். அவன் எழுதுவதில் சிறிது பிசகும் உண்டாகாது அ-

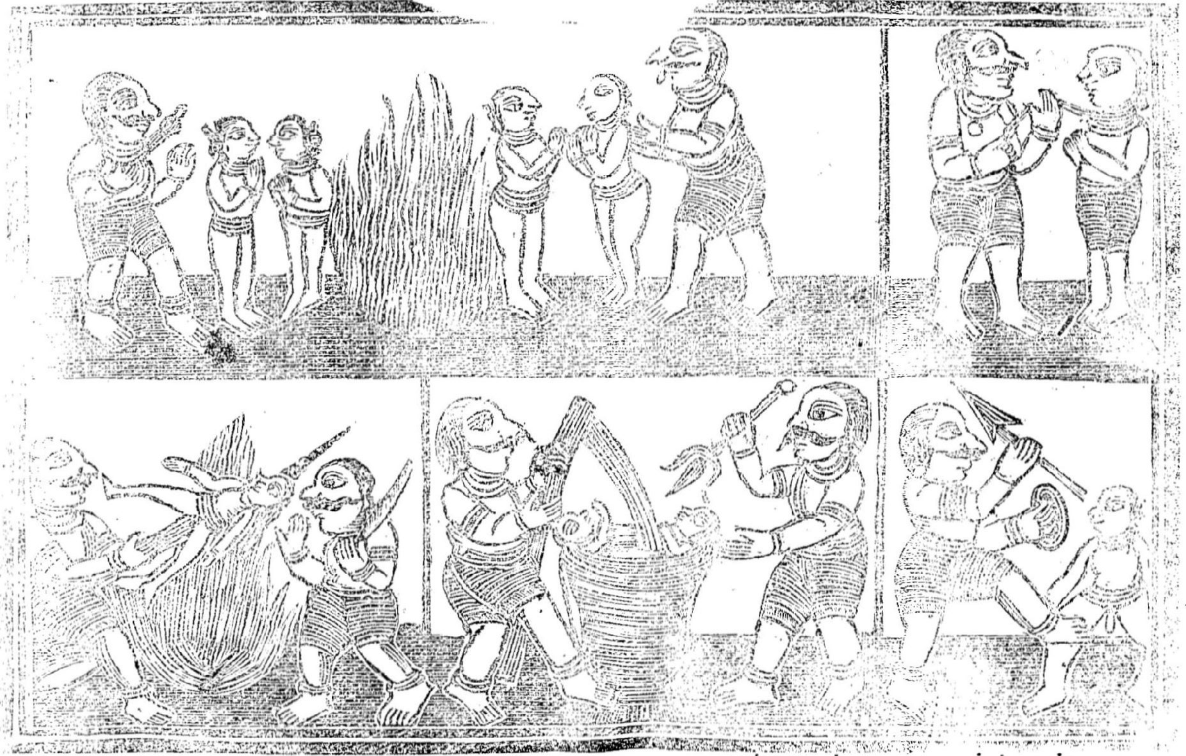
சித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனைக்குக் கீழ்ப்புறத்தில் சுரத்துக்கும், தென்பக்கத்தில் சூலையோடுவைசூரிக்கும், மேற்பக்கத்தில் காலபாசத்தோடு அசீர்ணத்துக்கும், அருசிக்கும். வடபக்கத்தில் வயிற்றுவலிக்கும், வடகிழக்கில் தலைவலிக்கும், தென்கிழக்கில் மயக்கத்துக்கும், தென்மேற்கில் அதிசாரத்துக்கும், வடமேற்கில் சன்னிக்கும் கிருகங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ரோகங்களெல்லாம் யமனுடைய உத்தரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அரண்மனைகளில் வசிக்கின்றன.

ய! கருட? அவ்யமனுடைய அரண்மனைக்குத் தென்பக்கத்தில் பாபஞ்செய்த சேதனர்களைத் தூதர்கள் பலவிதமாய் இம்சிக்கின்றார்கள் சில சீவரை உலக்கையால் புடைக்கின்றனர். சிலரை ஆயுதங்களினால் சிதைக்கின்றனர். சிலரைச் சுரிகையால் சீவுகின்றனர். சிலரைச்செக்கில்போட்டு அரைக்கின்றனர். சிலரை இருப்புச்சலாகையிற்கோத்துப் பெருந்தழலில் வாட்டுகின்றனர். வைனதேயா! ஒரு ஆண்பாவையும், ஒரு பெண்பாவையும் செம்பினால் செய்யப்பட்ட அக்கினியால் எப்போதும் தப்தமாயிருக்கின்றன தூதர்கள், பரஸ்திரீகமனஞ்செய்த சீவர்களைநோக்கிப் பாபிகாள்! தருமமும் மானமும்பாராமல் பிறர்மனைவியரைப் புணர்ந்ததற்கு, வந்தபயன் இஃதென்று அதட்டிச்சொல்லி அப்பெண்பாவையோடு ஒன்று சேர்ப்பர் பரபுருஷனோடு சேர்ந்த ஸ்திரீகளையும் அவ்வாண்பாவையோடு அங்ஙனமே சேர்ப்பர். விந்தைபுத்திரா! புருஷன் தனது ஸ்திரீயை யன்றிப் பரஸ்திரீயைப் புணர்ந்ததற்கும், ஸ்திரீ தனது புருஷனையன்றிப் பரபுருடனைக் கூடுவதற்கும் யமலோகத்தில் உளதாகிய தண்டனையைப்பாராய் இங்ஙனம் கொடிய தண்டனையுளதாயிருக்கவும், ஸ்திரீ புருஷர்களில் நல்லொழுக்கத்தில் நிற்போரைக் காண்டல் அரிதாயிருக்கின்றதே. சிலரைக் கரும்பைப்

பமதூதன். தூதன். தன் கழுவில்போடுதல்.



கழுவில்போட்டு சிதைததல. கரும்பு ஆலையிலேகொடுத்தல். தூதன்வதைத்தல.


படன். பரஸ்திரி.
இங்கான்.
யமதூதன்

போல ஆலையில் கொடுக்கின்றார்கள். சிலரை நரகங்களில் தள்ளிப் பாதாளங்களிலும் அழுத்துகின்றார்கள். கடன்வாங்கி மீண்டும் கொடாத சிலரைக் கொடுத்தவனுக்குக் கடனைக்கொடாமல் வன்கண்மை பேசினீரே என்று முனிந்து புடைக்கின்றனர். பாவிகள் படுந்துயரை விரித்துச் சொல்லுதலால் பயன் என்னை? இன்னான் தருமிஷ்டன், இன்னான் அதருமிஷ்டன், இன்னான் சுவர்க்கம் புகுகின்றவன், இன்னான் நிரயம் புகுகின்றவன் என்று அவரவர் ஒழுக்கத்தாலே உணரலாகுமே. தருமஞ் செய்தவனே சுவர்க்கம் புகுவானென்பது திண்ணமாதலால் யாவரும் தருமமே செய்தல் வேண்டும் என்று கூறிப் பின்னும் அருளுகின்றனர்.

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர், மகா முனிவர்களே கேண்மின்! அகாரவாச்சியன் வேதவுருவனைப் பார்த்துக் கருடா! சில தர்மங்களைச் சொல்லுகின்றோம் கேண்மோ? மானிடர் கிருதயுகத்தில் மாதவம் செய்தல் உத்தமமாயது. துவாபரயுகத்தில் யாகாதிகள் செய்தல் உத்தமமாயது. கலியுகத்தில் தானம்செய்தலே உத்தமமாயது. இல்லறத்திலிருக்கின்றவனுக்கு எந்த யுகங்களிலும் யாகாதிகருமங்கள் செய்தலும் கோயில், குளங்கள், சத்திரம், தோட்ட முதலியவற்றை உண்டாக்கித் தருமஞ்செய்தலும், அதிதியாராதனம்செய்தலுமே உரியவாகும். இல்லறத்திலிருக்கின்றவன் தனது தாயாதிகளில் யாரேனும் மரித்தால் அவனைக் குறித்துத் தருப்பணஞ் செய்தல் வேண்டும், மரித்தவன் அப்புனலைப்பெற்று [illegible] கிருக்கின்றவனை மூன்று பிதாக்களைக் கடந்திருக்கட்டு [illegible] ரத்தத்தில்

இறந்ததினமுதல் மூன்றுநாள் இரவில் எறிதல்வேண்டும். சஞ்சயனஞ் செய்தபின்பு தாயத்தார் எல்லோரும் மாண்டவனுக்குத் தருப்பணம் செய்தல்வேண்டும். முதல் மூன்று வருணத்தாராகிய பிரம க்ஷத்திரிய வைசியருக்குச் சூத்திரன் தருப்பணம் செய்யலாம் பிரம க்ஷத்திரியருக்கு வைசியன் செய்யலாம். க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குச் செய்யலாம். பிராமணன் தன்மரபோர்க்கன்றி மற்றகுலத்தாருக்கு ஒன்றும் செய்யலாகாது. சூத்திரசவத்தோடு பிராமணன் சுடுகாட்டுக்குப்போனால், அப்பார்ப்பானுக்கு மூன்றுநாளைக்கு ஆசௌசமுண்டு மூன்றுநாள் கழிந்தபின்னர் அவ்விப்பிரமன் காவேரி ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தனாதல்வேண்டும். மாய்ந்தவனுக்குக் கருமஞ்செய்கின்றவன் பஞ்சணையில் சயனிக்கலாகாது. இறந்தவனுடைய நற்குணங்களை எப்போதும் மிகுத்துரைத்தல்வேண்டும். எமனைக் குறித்தும் ஸ்தோத்திரம் செய்தல்வேண்டும். பத்துநாட்களில் போடப்படும் பிண்டங்களாலே துஞ்சினவனுக்குச் சரீரமுண்டாகின்றமையால், பத்துநாட் கிரியையும் தவிராது செய்தல்வேண்டும். பத்துநாட் கிரியை செய்யாவிடின் மாய்ந்தவன் சரீரம்பெறாமல் வருந்துவன். தனுர்வேதமுணர்ந்த ஒரு வில்லாளன் குறிவைத்து வாளியெய்வனேல், அவ்வாளி அக்குறியில் பிறழாது தைக்குமாறுபோலக் கலைகளுணர்ந்த சற்புத்திரன் மரிந்த தாய்தந்தையரைக்குறித்துச் செய்யும் கருமபலன் அவரைத் தவிராமல் அடையும். மரித்தசீவன் மூன்றுநாள் நீரிலும், மூன்றுநாள் அக்கினியிலும், மூன்றுநாள் ஆகாயத்திலும், ஒருநாள் கிருகத்திலும் வசிப்பன் முதல்நாளிலும், மூன்றாநாளிலும், ஐந்தாநாளிலும், ஏழாநாளிலும், ஒன்பதாநாளிலும், பதினொன்றாநாளிலும் நவசிராத்தம் செய்தல்வேண்டும் முதல்நாளில் எந்த இடத்தில் தருப்பணமுதலியவை செய்யப்பட்டனவோ அவ்விடத்தில் [illegible] பத்துநாளும்

யுதல்வேண்டும். பிரம க்ஷத்திரிய வைசியசூத்திரரில் எக்குலத்தாருக்கு எத்தனைநாள் ஆசௌசம் விதிக்கப்பட்டதோ அத்தனைநாளும், பிண்டதருப்பணம அவசியம் செய்தல்வேண்டும். எந்தத் திதியில் மரிக்கின்றனே அந்தத்திதியில் மாசிகம் செய்தல்வேண்டும் பதினொன்றுநாள் பலகாரத்தோடு சோறமைத்து நாற்சந்தியில் கொட்டி ஸ்நானம் செய்தல்வேண்டும். அதிகவருத்தப்பட்டு ஒருவன் மரிப்பனேல் அவனைக்குறித்து ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் விசேஷமாய்ச் செய்யப்படுமாயின் அவன்வருத்தம் நீங்கி இன்புறுவன். அந்த ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் க்ஷத்திரியன் பன்னிரண்டாநாளிலும், வைசியன் பதினைந்தாநாளிலும் செய்தல்வேண்டும். தாய்தந்தையர் மரிப்பினும் மகவுபிறப்பினும் சூத்திரகுலத்தாருக்கு ஒருமாதம் வரையிலும் ஆசௌசம் உண்டு. அரைமாதம் உளதென்பதும் ஒருபட்சமுண்டு. சூத்திரன் பதினைந்தாநாளுக்குப் பின்னர் ஏகோதிஷ்டம் செய்தல்வேண்டும். ஒருவன் மரித்தால் பத்துநாள் நீட்டுடைய அவனுடைய தாயத்தான் கருமம்முடிந்த பின்பு மூன்றுமாதத்திற்குள்ளாக எப்போது கேட்பினும் அத்தாயத்தானுக்கு மூன்றுதினம் சூதகம் உண்டு. மூன்றுமாதத்திற்குமேல் ஆறுமாதத்திற்குள்ளாகக் கேட்பனேல் தொண்ணூறுநாழிகையுண்டு. ஆறுமாதத்திற்குமேல் ஒருவருஷத்திற்குள் கேட்பனேல் ஒருதினமாத்திரம் உண்டு. வருடம் முடிந்தபின்பு கேட்பனேல் கேட்டவுடனே ஸ்நானம்மாத்திரம் செய்தல்வேண்டும். இவ்விதி எல்லாவருணங்களுக்கும் பொதுவாகும்.

விநாயக! சய்யாதானம் செய்யவேண்டுமென்று முன்னமே ஓதினேமே! எந்தப்புருஷனும் அத்தானத்தைத்தனதுகையாலேயே செய்தல்வேண்டும், நல்லமரத்தில் கட்டில்செய்து சொர்ணத்தாலும், வெள்ளியாலும், பூண்கள்கட்டி, முத்துமாலைகளாலும், நறுமலர்த்தொடைகளாலும், அந்தக்கட்டிலை அலங்கரித்துப்

பாயல் விரித்துத்திபமும், சந்தனமும், புஷ்பமும், தாம்பூலமும், பின்னும் நறுநாற்றமுடைய மற்றையவும் நீருடன் செம்புஸ்தாலியும் அலங்காரார்த்தமாயும், லீலார்த்தமாயும் ஸ்திரீபுருஷர்களுக்கு வேண்டியவும் அக்கட்டிலில் வைத்து நவக்கிரகங்களைப் பூசித்துச் சிவன்முதலாகிய தேவர்களும், பார்வதி முதலாகிய தேவஸ்திரீகளும், லட்சுமிநாராயணனும் இந்தச்சய்யாதானத்தால் திருப்தியடைதல் வேண்டுமென்று சொல்லி, போக்கியனும், குடும்பியாயுமுள்ள உபாத்தியாயனுக்குத் தானம்செய்து அவனை வலம்வந்து தண்டம்சமர்ப்பித்தல் வேண்டும் என்றருளினர்.

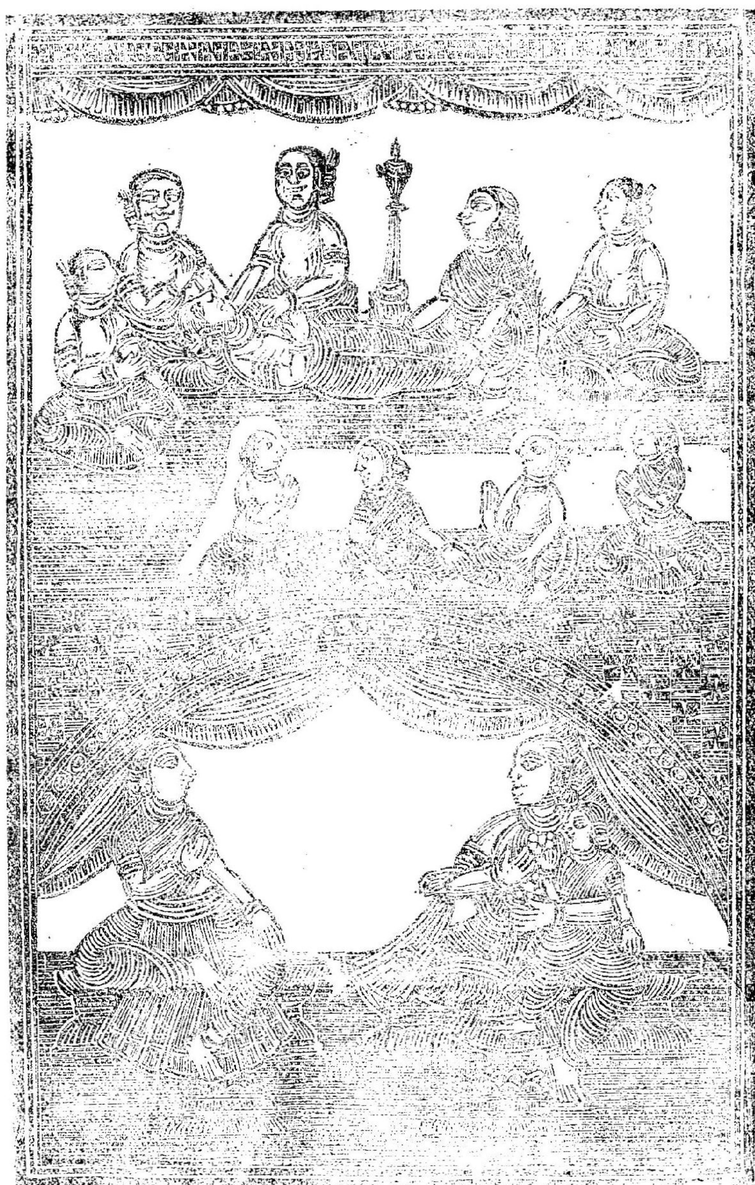
இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், மாதவர்களை நோக்கி, முனிசிரேஷ்டர்களே! கேண்மின்! பின்னர்ப் பெரிய திருவடி புராரிவணங்கும் முராரியைத்தொழுது, ஸ்ரீசர்வேசா! தாயைப்பெற்றவளும், அவளைப் பெற்றவளும், அவளைப்பெற்றவளும், தந்தையைப்பெற்றவனும், அவனைப்பெற்றவனும், அவனைப்பெற்றவனும் உயிரோடிருக்குங்கால் தாயேனும் தந்தையேனும் இறப்பின், புத்திரன் எங்ஙனம்பிண்டம் சேர்த்தல்வேண்டும்? நவின்றருளுகவெனலும், ஸ்ரீதரமூர்த்தி, வைனதேயா! தாய் தலைமுறையிலும், தந்தை தலைமுறையிலும், உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு மேலே மூன்றுதலைமுறைப் பிதிரர்கள் பிண்டத்தோடு இறந்தவர் பிண்டத்தைச் சேர்த்தல் வேண்டும். பிண்டமுண்ணும் பிதிரர்மூன்றுபேர், தியாசகர் மூன்றுபேர், லேபகர் மூன்றுபேர் பிண்டம்போடும் பத்திவில் வருவோன் ஒருவன் இங்ஙனம் தந்தைமார

யில் பத்துப்பேர்களும் உளர். ஒருவன் மரித்துப்பிதிரரோடு சேர்தலும் நான்காம்பாட்டன் முதல்தியாசகனுகின்ருன். மூன்ரும் தியாசகன்முதல் லேபகனுகின்ருன். மூன்ரும்லேபகன்பந்தியில் வருவோனுகின்ருன். பந்தியில் வருவோன்வாராமல் ஒழிகின்ருன். புத்திரன்சிராத்தம்செய்யின் தந்தை சந்தோஷித்து அப்புத்திரனுக்குப்புத்திரன் கொடுக்கின்ருன். பாட்டன் கோமுதலிய பொருள்கள் கொடுக்கின்ருன் சிராத்தம்செய்தலில் பிதிரர்க்குத் திருப்தி யுண்டாதலன்றிச் செய்கின்றவனுக்கும் மிக்கபலனுளது. அவிட்டம் முதல் ரேவதிவரையிலுள்ள ஐந்துநாட்கள் சிரேஷ்டமானவையல்ல. அவ்வைந்து நக்ஷத்திரங்களில் மரிக்கின்றவனுக்கு உடனே சம்ஸ்காரமுதலிய கிருத்தியங்கள் செய்யலாகா. அந்த நட்சத்திரங்கள் கழிந்தபின்பே செய்தல்வேண்டும் இவ்விதியை ஒருபக்ஷமாகக்கொள்க. உயிர் நீங்கியபின்பு தேகத்தைவைத்திருக்கசிறிதும் அமையாதாகலால், உடனே சமஸ்காரம் செய்தலேவேண்டும், தனிஷ்டாபஞ்சகத்தில் இறந்ததோஷ நிவர்த்தியின்பொருட்டுச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடிசிலகருமம் அதிகமாய்ச்செய்தல்வேண்டும். மேற்சொன்ன ஐந்துநக்ஷத்திரங்களிலும், இறந்தவர் நற்கதியடையார் ஆதலால் எள்ளும், கோவும் இரண்யமும். நெய்யும் தானம்கொடுத்தல்வேண்டும். கனிஷ்டா பஞ்சகத்தில்மாய்ந்தவருக்குச் சாஸ்திரம் சொல்லியபடி செய்யாவிடின் கருமம் செய்யும் கருத்தா துன்பமடைவன். பிரேதத்தையுத்தேசித்துச்செய்யப்படும் சிராத்தத்தில் பிராமணர் ஆசீர்வதித்தலும், அன்னவர் க்ஷேமம் கோருதலும், இரட்டைக்குசையும், பணவமும், ஓமமும், எச்சிலை நாய்நகரலாகாதென்றவிதியும், சேஷத்தையுண்ணலும், விகிரமும், ஸ்வதா என்கிற சப்தமும், பிதிர்சப்தமும் உடன் சொல்லுதலும், ஆவாகனமும் நமஸ்காரமும் எச்சிலையெறியின் பின்சொல்லுதலும், வலம்வருதலும், சம்பிர



மடிந்தவனைச் சேர்க்க மனைவி. கணவன்.

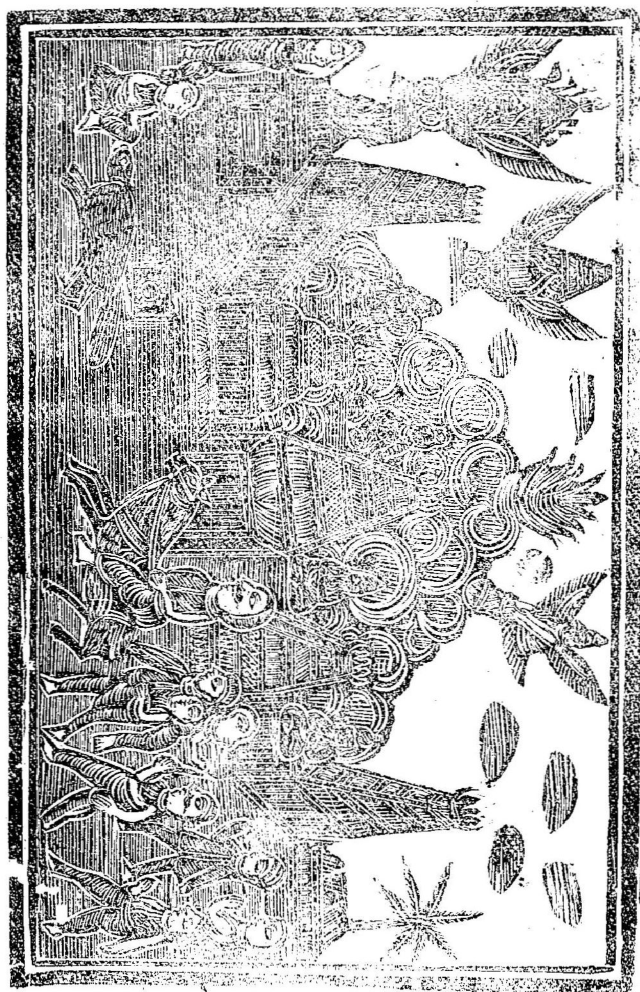
வசித்துச்சிறிது திவினையால் வேறிடத்தில் மரிப்பா னேல், அவன்மறுசன்மத்தில் காவேரிதீரத்தில் வைதிக பிராமணகுலத்தில் சர்வசாஸ்திரசம்பன்னனும் நல்லொ ழுக்கம் உடையவனும் பகவத் பாகவத் ஆசாரிய பக்தி புடையவனும்ப்பிறந்து, இறுதியில் நல்லுலகடைவன். இன்னக்ஷேத்திரம்போய் அங்கே மரிப்பேன் என்றும், அங்குமரிக்காமல் மீளேனென்றும், அரங்கரைநாவின் நான்மறைமுற்றிய அந்தணர் சந்நிதியில் சங்கற்பம் செய்துகொண்டு சென்றவன் மீண்டும் மனைக்கண் வரு வனேல், அவன் மகாபாபி ஆவன். அவனும்பிராயச் சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும் மரணகாலம் அணி த்தாயது என்பதையறிந்து விஷ்ணுக்ஷேத்திரங்களில் மரிக்கவேண்டுமென்று யாவன்நடக்கின்றானோ அவன் நடக்கும் அடிகளுக்கெல்லாம் அடியொன்றுக்கு ஒரு கோதானபலன் அடைவன். எக்காரணத்தினாலேனும், அங்ஙனம் சென்றவன் திரும்பிவருவனேல் அவன் நட ந்த அடிகளுக்கு அடியொன்றுக்கு ஒரு கோவைக்கொ ன்றதோஷம் அடைவன், கிருகத்தில் ஒருவன்செய் கின்ற பாவங்கள் திவ்வியதேசங்களில் பகவத்பாகவத சேவையாலும், தீர்த்தப்பிரசாதங்களாலும் நிவர்த்தி யாகும், க்ஷேத்திரங்களில்செய்யும் பாபம் எவற்றாலும் எந்நாளும் நிவர்த்தியாகா.

கருடா! அந்நியனுக்கு உதவிபுரிதலினும் தனது தாய்தந்தையருக்கும், உடன்பிறந்தாளுக்கும், உடன் பிறந்தானுக்கும், வேண்டியவற்றைக்கொடுத்தலே விசே டமாம், புத்திரன்தந்தைக்குப் பொருள் முதலியவை கொடுத்தால் உத்தம பிராமணனுக்குக் கொடுத்தலா ல் உளதாகும். புண்ணியத்தினும் நூறுபங்கு அதி கபுண்ணியம் பெறுவன். தாய்க்குக்கொடுத்தால் ஆ யிரம்பங்கு அதிகம் பெறுவன். சகோதரிக்குக் கொ டுத்தால் லட்சம்பங்கு அதிகம் எய்துவன். சகோ தரனுக்குக் கொடுத்தால் புண்ணியந்தூக்குக் கண

க்கேயில்லை. விருந்தித் தான்பெற்றபொருளை நல்லவிநியோகம் செய்தல்வேண்டும். யாவன் இறத்தலைமறந்து, நிலையில்லாத சரீரத்தைப்போஷித்து, ஆடையாபரணங்களால் அதனையலங்கரித்துச் சமுசாரசாகரத்திலேயே முழுகுகின்றானோ அவனைப்பார்த்து இச்சீவன்திறன். இங்ஙனமே மானிடசன்மம் பெற்றும் கருமத்தால் இவன் நமது கைப்படுவோனே யாருனென்று யமன் சிரிக்கின்றான்.

ஒருத்தி பரபுருஷனைச் சேர்ந்து பெற்ற மகவை அவள் ஆமுடையான் எடுத்து மடியில்வைத்துக்கொஞ்சிக்குலாவும்போது இக்குழந்தையை இவளோ பெற்றாள். நம்மைப்புணர்ந்து பெற்றவன் வேறொருவனாயிருக்க, அஃதுணராமல், இவன்தான் பெற்றான்போலவும், தனக்குரியதுபோலவும் கொண்டாடுகின்றானே என்று நினைத்துக் கணவன் குழந்தையோடு குலாவுதலைக்கண்டும் மகிழ்வாளென எண்ணுமாறு இதழ்பிதுக்கி நகைபுரியும் கள்ளமாதுபோல, பூதேவியானவள் அளவற்ற நிலனையும், கொள்ளக்குறையா நிதியையும் அடைந்துப், தான்உடாதும், உண்ணாதும், பிறர்க்குக் கொடாது, பொருளீட்டிவைக்கும் முழுமகனைப்பார்த்து இவனுக்கே யானுரியேயோ? அஃதுணராது எனது எனது என்கின்றானே என்று வாயாரச்சிரிப்பாள். பூமியும் மற்றபொருளும் ஒருவனுக்கே உரியவோ? நமதுநமது என்று பிதற்றித் திரிந்தோரெல்லாரும் இறுதியில் நீத்தேகினரே என்று நல்லாற்றில் ஒழுகி உயிர்களுக்கு உதவிசெய்து பூதானம் செய்கின்றவனைப் புவிமகள் நம்மாளுடையான் நல்லன். அவனால் நாம் சத்பிராமணன்கையில் கொடுக்கப்பட்டோமேயென்று உவக்கின்றாள். பூதானஞ்செய்தவனும், புனலில் மூழ்கியேனும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்தேனும் தவம் செய்தவனும், மகங்கள் புரிந்தவனும்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காமல் முன்னின்றவனும் இகத்திலும் பரத்திலும் உறுதிப் பெறுவரென்றருளினர்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.



இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதமகாமுனிவர், நைமிசாரணியவாசிகளே! கருடபகவான் ஆதிமத்தியாந்தரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்தொழுது, சகதீசா: நித்தியசிராத்தம் எங்ஙனம்புரியத்தக்கது? நவின்றருளுகவெனலும், அறவாழியந்தணன், புள்ளரசனை நோக்கி, தார்க்ஷியா! நாள்தோறும் ஒருசத்பிராமணனுக்குப் போசனஞ்செய்வித்து அன்னமும் புனலும் ஒரு கடத்தில் நிறைத்து அதனை அவ் வேதியனுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். இந்த நித்திய சிராத்தத்தால் மாய்ந்த சீவன் இன்பமடைகின்றனன். அச்சீவனை ஒரு வருஷம்வரையிலும் வழியில் நடத்திக்கொண்டு யமலோகம் சாரும். தூதரும் அச்சிராத்தத்தால் திருப்தியடைந்து அச் சீவனுக்கு இதம் சொல்கின்றனர் இறந்த பன்னிரண்டாநாள் சங்கற்பபூர்வமாய்ப் பன்னிரண்டு கடங்கள் தானஞ் செய்தல் வேண்டும், நாத்திரனுயினும் ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவானைக் குறித்துப் பெரிதாகிய ஒரு கடமும், சித்திரகுப்தனைக் குறித்து ஒரு கடமும் கொடுத்தல்வேண்டுமென்று அருளினர். கருடபகவான், பரமாத்துமனை வணங்கிப் பரமபதநாதா? மோக்ஷமும் சுவர்க்கமும் எந்த க்ஷேத்திரங்களில் மரித்தால் கிடைக்கும்? அவ்விரண்டும் எக்கருமங்களைச் செய்தால் கிடைக்கும்? புகன்றருளுகவெனலும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் வைனதேயா! அயோத்தியா, மதுரா, மாயா, * காசி, காஞ்சி, அவந்திகா, துவாரகா என்ற சப்தபுரிகளில் எதிலேனும் ஒன்றில் துஞ்சுவோன் நிரதிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகு எய்துகின்றனன். சந்நியாசியாச்சிரமம்பெற்று மரிக்கின்றவனும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபக்திசெய்து மரிக்கின்றவனும்,

* காசி இப்போது சிலக்ஷேத்திரம் ஆதியில் விஷ்ணுக்ஷேத்திரம். சிவன் பிரமஹத்தி தோஷங்களால் பீடிக்கப்பட்டு புவியெங்கும் திரிந்து காசிக்ஷேத்திரம்வர, உடனே அம்மகாபாதகம் நீங்க அச்சிவன் அப்போது அந்தக்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருந்து ஸ்ரீயப்பதியைத் திருவடிதொழுது, கைலைமலைசேர்வான்அகல மீண்டும் அப்பாதகம்நீங்கப்பெற்ற கபாலி திரும்பிக்காசியினுட்புகுந்து உலகையுண்டுமிழ்ந்த முகுந்தனை வணங்கி, உத்தமவா முனைத்துச்சருதிமூர்த்தி! நீ எழுந்தருளியிருக்கின்ற இந்த க்ஷேத்திரத்தை அடியேனுக்குத் தந்தருள்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணாதிநாமங்களைப்புகழ்ந்து துஞ்சுகின்றவ னும்இன்பவீடடைகின்றனர். திருத்துழாய்வைத்து வி ருத்திசெய்கின்றவனும், அதற்குப்புனல்பாய்ச்சுகின்றவ னும், பாபம் நீங்கி நல்லுலகடைகின்றனர். கோவுக் கும், பிராமணனுக்கும், குழந்தைக்கும் ஆபத்துவந்த காலை தன்னுயிரைவிட்டாயினும் அவற்றையாவன் ரட்சிக்கிறானோ அவன் இறுதியில்தேவரெல்லாம் எதிர் கொள்ளச் சுவர்க்கம் சேர்கின்றான். ஸ்ரீரங்கத்திலே னும், காசியிலேனும், குருக்ஷேத்திரத்திலேனும், பிரு குக்ஷேத்திரத்திலேனும், பிரபாச தீர்த்தத்திலேனும், ஸ்ரீகாஞ்சியிலேனும், திரிபுஷ்கரத்திலேனும், பூதேஸ் வரத்திலேனும் மாண்டவன் வீட்டுலகெய்துகின்ற னன். ஏழு அல்லது எட்டுவயதுள்ள கன்னிகையை மணம்புரிந்தவனும், வேதசாஸ்திரங்களை புணர்ந்தவ னும், கன்னிகையேனும், பூமியேனும், கிருகமேனும், கோவேனும், திலபருவதமேனும், யானையேனும் தா னங்கொடுத்தவனும் சுவர்க்கம் எய்துவர். கிணற்றை யும், நடவாவியையும், குளத்தையும், தேவாலயத்தை யும் புதுக்கினவன் முன்னமே அவற்றை யுண்டாக்கி னவனினும் அதிக புண்ணியமடைந்து விண்ணுலகு சார்வன். குசைப்புல்லாலேனும் வீடுகட்டித் தானஞ் செய்தவன் மூன்றரைக்கோடிவருடம் சுவர்க்கவாசம் செய்வன். பிராமணருக்கு வருஷாசனம் கொடுப்பவனும் சுவர்க்கம் எய்துவன் என்றருளினர்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

வையேல், மகாபாதகத்தாலே பிடிக்கப்படாமல் இவணிருப்பேமின ன்றுபிரார்த்திக்க, பரமகாருணியனாகிய பகவான், காசியை அரனுக் குக்கொடுத்துப் பிரயாகையில் எழுந்தருளினரென்று நாரதீயபுரா ணம் நவிலாநின்றது. பின்புசிலர் சிவனைக்குறித்துத்தவம்புரிந்துமுத் திவேண்ட, அச்சங்கரன்பிரமனைநோக்கி, எந்தையே! அடியேன்முத் திகொடுக்கும் தெய்வமென்று எண்ணி அடியேனைச் சிலர்முத்திகேட் கின்றனர். அவர்களுக்கு நான் முத்திகொடுக்க ஒருபாயம் அருளுதி யென்று பிரார்த்திக்கச், சதுமுகன், சம்புவைநோக்கி, இராமநாமத் தையோதிக்காசியில் இறப்போர்க்கு முத்திகொடுவென்று அருள, அரன் அதுமுதல் அங்ஙனம் முத்திகொடுக்கின்றனனென்று அகத் திய இராம அரசங்கிதை கூறாநின்றது.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்.

சூதர் ஸ்ரீ அரிதாசர்களே! பின்னர் வேதவுருவன் சகத்காரணனை நோக்கி ஸ்ரீசர்வேசர் ஆசௌசம் இன்னவகையுளவென்று அடியேனுக்குக் கூறியருளவேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன் விநாயகா! பிராமணனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தாலும், விப்பிரன் மாய்ந்தாலும் தாயத்தார்களுக்குப் பத்துநாள்வரையில் ஆசௌசம் உளது. ஆசௌசமுடையோர் தேவதாராதனம் ஓமம் முதலியவற்றைச் செய்யலாகாது ஆசௌசமுடையோர் வீட்டில் அது நீங்கும்வரையினும் எவரும் உண்ணலாகாது. நெருப்பில் விழுந்து இறந்தவனுக்கும், சிங்கம்முதலியமிருகங்களால் மாய்ந்தவனுக்கும், தேசாந்தரங்களில் இறந்தவனுக்கும் உடனே கருமம்செய்யலாகாது. ஆதலால், கிரியைசெய்யத்தொடங்குநாள் முதல் ஆசௌசம் உண்டாகும் இறந்தானென்றுகேட்டவுடனே ஸ்நானமாத்திரம் செய்தல்வேண்டும் அரசனுக்கும், தவம்செய்யும்பூசுரனுக்கும், மகம்புரியும்விப்பிரனுக்கும் அவர்கள் தாயத்தார் இறந்தால் ஆசௌசமில்லை. ஒருவனுக்குப் பெண்பிறந்தால் அதன் தாயத்தாருக்கு ஆசௌசம் இலது. பெற்றதாய்க்குமாத்திரம் பத்துநாள் ஆசௌசமுளதென்பதும், தந்தைக்கு ஸ்நானமாத்திரம் போதுமானதென்பதும் சிலர் அபிப்பிராயமாயிருக்கின்றன. மணக்கோலங்கொண்டிருக்கும் காலத்திலும், யாகஞ்செய்யும் காலத்திலும், உற்சவத்துக்காகக் கங்கணம் பூண்டகாலத்திலும் ஆசௌசம்நேர்ந்தால் அவ் ஆசௌசம் அத்தொழில் பூண்டாருக்கு அக்காலங்களில் இலது ஒரு ஆசௌசம்நேர்ந்தகாலத்தில் இடையில்வேறொரு ஆசௌசம்வந்தால்முன்னமேவந்த ஆசௌசத்தோடு பின்வந்ததும் தாயத்தார்களுக்கு நிவர்த்தியாகும். ஆசௌசம்வருமுன்பிராமணருக்குள் கெலிப்பணையம் உத்தேசித்திருந்தவற்றை

ஆசௌசம் வந்தபின்பும் கொடுக்கலாம். பிராமணர்களும் வாங்கலாம், கோக்களையும், பிராமணர்களையும், ஸ்திரீகளையும் இரட்சிக்கும் விஷயத்திலும், யுத்தபூமியிலும் ஒருவன் உயிர்விடுவனேல் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒருநாள்மாத்திரம்ஆசௌசம்உளது. ஆசௌசமே இலது. ஸ்நானஞ்செய்தலே போதுமானதென்பாரும் உளர் என்று அருளினர்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், மாதவர்களே! கருடபகவான் யாதவனை நோக்கித் துன்மரணமடைந்தவன் எக்கதியடைவன்? அவனுக்கு எவ்விதம் கருமம் செய்யத்தக்கது? மொழிந்தருளுகவெனலும், இலக்குமிநாயகன், காலால் தாண்டியேனும், கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக்கொண்டேனும், விஷமுண்டேனும், அக்கினியில் விழுந்தேனும், வைரப்பொடிஉண்டேனும், மரித்தவனும், பறவைமூக்கினாலேயும், எருதுமுட்டியேனும், சலத்தில்விழுந்தேனும், நாய்நரிகள்கடித்தேனும, குஷ்டரோகத்தாலேனும், தேகத்தில் புழுவுண்டாகிமரித்தவனும், பிராமணயவணராலேனும், மிலேச்சராலேனும், சண்டாளராலேனும், அடிபட்டுத் துஞ்சினவனும், இடிவிழுந்தேனும், மரம் விழுந்தேனும் மாண்டவனும், சூத்திரஸ்திரீயையேனும், வண்ணாத்தியையேனும், தீண்டிஸ்நானஞ்செய்யாமல் மாய்ந்தவனும், நற்கதி பெறுமல் நரகமெய்துவர். அங்ஙனம் மரித்தவரைச்சார்ந்தவர்கட்கு ஆசௌசமில்லை. அவர்கள் உடனே கிருத்தியம் செய்யவேண்டுவதுமில்லை. நாராயணபலிசெய்தபின்பு கருமஞ்செய்யலாம். துன்மரண மடைந்தவன்

பிராமணனாயின் ஆறுமாதத்திற்குப்பின்பும், க்ஷத்திரியனாயின் இரண்டுமாதத்திற்குப்பின்பும், வைசியனாயின் பதினைந்து நாளைக்குப்பின்பும், சூத்திரனாயின் இறந்தவுடனும் கருமஞ்செய்யத்தக்கது கங்காதீரத்திலேனும் யமுனாதீரத்திலேனும், நைமிவனத்திலேனும், புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திலேனும், அரசமரத்து நிழலிலேனும், பசுமாட்டுக் கொட்டிலேனும், இல்லறத்திலேனும் நாராயணபலி செய்தல்வேண்டும். வேதமந்திரங்களாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானை ஆராதித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தெற்குமுகமாயிருந்துகொண்டு சங்குசக்கரபீதாம்பரதாரியாயும், நித்தியனாயும், சர்வாந்தர்யாமியாயும், திவ்யமங்களவிக்கிரக அநந்தகல்யாண விஸ்வரூபனாகியும் இராநின்ற ஸ்வாமி! மரித்தவனுக்கு நற்கதிகொடுத்தல்வேண்டுமென்று அப்பகவானைப் பிரார்த்தித்துத் தியானித்துப் பத்திரபூர்வமாய்ப் பிராமணருக்குப் போசனஞ் செய்வித்துத் தானியதானம் கொடுத்தும் பிண்ட தருப்பணமுதலியயாவும் புரிதல்வேண்டும் அங்ஙனம் புரிந்ததினத்துக்கு மறுதினத்தில் சுவர்ணத்தினால் ஸ்ரீவிஷ்ணுபிரதிமையொன்றும், தாமிரத்தினால் உருத்திரப்பிரதிமையொன்றும், வெள்ளியினால் பிரமப்பிரதிமையொன்றும், இரும்பினால் யமப்பிரதிமையொன்றும்செய்து மேற்கில் விஷ்ணுவையும், கிழக்கில் பிரமனையும், தெற்கில் யமனையும், வடக்கில் உருத்திரனையும், மத்தியில்மரித்தவனையும்வைத்துப் பூசித்து ஐந்து கும்பங்கள் வைத்து அவற்றில நவரத்தினங்கள் பெய்து, பூணூல்சாத்தி, அலங்கரித்து மேற்கூறிய ஐந்து தேவர்களைக்குறித்துச் சிராத்தஞ்செய்து, பிண்டம்வைத்து எட்டுத்தானங்களுஞ் செய்து செம்புப்பாத்திரத்தில் திலமும், இரணியமும்வைத்துத் தானங்கொடுத்து இருக்குவேத முணர்ந்தவருக்குப் பயிருடன் பூதானமும், எசுர்வேதமோதியவருக்குக் கன்றுடன் ஆவும், [illegible]

தல்வேண்டும். முந்நூற்றறுபது பலாச இலைக்காம்பி னால் மரித்தவனது சரீரம்போல ஒன்று செய்தல் வேண்டும்.

கருடா! முந்நூற்றறுபது காம்புகளுக்கும் விவரம் சொல்லுகின்றோம். சிரசுக்கு நாற்பதும், கழுத்துக்குப் பத்தும் மார்புக்கு இருபதும், வயிற்றுக்கு இருபதும், இருகரங்கட்கு நூறும், இடைக்கு இருபதும், தொடை களுக்கு நூறும், முழந்தாள்களுக்கு முப்பதும், ஆண் குறிக்கு நாலும், விருஷணங்களுக்கு ஆறும், கால்களு க்குப் பத்தும் வைத்து, மீண்டும் சிரசுக்குத் தேங்காயும். முகத்திற்குப் பஞ்சரத்நமும், நாவுக்கு வாழைப்பழமும் மூக்கிற்கு எட்பூவும், காதுக்கு எள்ளும், நரம்புக்குத் தாமரைத்தண்டும், தசைக்கு அன்னமும், இரத்தத் துக்குத் தேனும், மயிர்களுக்குச் சவுரியும், தோலுக் குக் கிருஷ்ணசினமும், ஸ்தனப்பிரதேசத்துக்குக் குன் றியும், நாபிக்குத் தாமரைப்பூவும், விருஷணத்திற்குப் பனங்காயும் வைத்துச் சந்தன புஷ்பங்களால் அலங் கரித்துச் சாஸ்திரப்படி கிருத்தியம்செய்தல்வேண்டும். இங்ஙனம் செய்யின் துன்மரணமடைந்தவன் நற்கதி யடைவன். இவ்விதம் கருமஞ்செய்யும் புத்திரனுக்குப் பத்துதினமும், மற்ற தாயத்தார்களுக்கு மூன்றுதின மும் ஆசௌசம் உளது என்றருளிப் பின்னும் அருளு கின்றனர்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர், மறந்தும் புறந்தொழாத திருமா லடியார்களாகிய நைமிசாரணியவாசிகளே! பின்னர்ச் சர்வஜ்ஞன், எம்மையாளுடைய பிரானைநோக்கி, வை

ணதேயா! விருஷோற்சர்க்கத்தைக்குறித்து வேறொரு பிரகாரம் சொல்லுகின்றோம்கேண்மோ? முன்னமேசொன்னதினங்களில் ஒன்றில் ஸ்தலசுத்தி செய்தபின்னர் அக்கினிபிரதிஷ்டைசெய்து ஒரேவருணமுடைய காளைக்கன்று ஒன்றும் அதற்குச் சிறியதாய்க் கடாரிக்கன்று ஒன்றும் கொணர்ந்து அவ்விரண்டனையும் மஞ்சனமாட்டி வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரித்து, வர்லில் கருப்பணம்செய்து விடுத்து நாந்தி சிராத்தம் செய்து ஒருபக்ஷம்வரையிலும் பிராமணர்களுக்குப் போசனம் செய்வித்து வெள்ளி, இலை, உதககும்பம், வஸ்திரம் ஆகிய இவற்றைத் தானம்செய்யின் நாற்றொருதலைமுறையிலுள்ளோர்களும் சுவர்க்கம் புகுவர். இதனைக் காமிய விருஷோற்சர்க்கம் என்பர் என்று பகர்ந்தருளிப் பின்னும் பகருகின்றனர்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

வியாசர் மாணாக்கர், ஸ்ரீஹரிகதாசங்கீர்த்தன சீலர்களே! புருஷோத்தமன், வைணதேயா! சீவன் இன்பம் துன்பம் அடைவதற்கு அவன்செய்த நல்வினை தீவினைகளே காரணமாகும். சீவர் பலராயிருக்க ஒரு சன்மத்தில் ஒருசீவனால் செய்யப்பட்டகருமம் தன்னைச்செய்தவன் இன்னனென்று எங்ஙனம் அறிந்து மறுசன்மத்தில் அவனை எப்படியடையும்? என்று ஐயப்படவேண்டாம் ஓரிடத்தில் ஆன்கள் பலராயிருக்கக் கன்று தன்னையீன்ற பசுவையே அடைதல்போலக் கருமம் தன்னைச்செய்தவன் யாவனோ அவனையே தவிராது அடையும். வைனதேவா! பூதானம் செய்தலினும் உத்தமதானம் வேறில்லை. மெய்பேசுதலினும் புண்ணியம்

வேறில்லை. பொய் சொல்வதினும், பொய்பத்திரம் எழுதுதலினும் பாபம்வேறில்லை. பூமி முதற்கடவுளாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணு சம்பந்தியாகலாலும், சுரபிகள் சூரியனுடைய திருக்குமாரத்திகளாகலாலும், சுவர்ணம் அக்கினியின் மகவாகலாலும், அம்மூன்றனையும் தானம்செய்வோன் மூன்று லோகங்களையும் உடையவனாய் தானம்செய்த பலன் அடைவன். ஒரு கோவினுடையதோலின் அளவு ஒருவன் தானம்செய்யினும் அவன்மகாபாபத்தினின்றும் நீங்குவன். பூதானம் கொடுத்து அவாவினால் அப்பூமியை அபகரிக்க எத்தனித்தவனும், தானம்கொடுத்தபூமியின் பலனைத் தானம்வாங்கினோன் அடையாமல் கெடுத்தவனும், தானம்கொடுத்த நிலத்தின்பேரில் ஒருவன் வழக்கிட்டால் தானம் வாங்கினவனுக்கு உதவி செய்யாதவனும் பிரளயகாலம் வரையிலும் நரகவாசம் செய்வர். ஒருவன் ஒருவிருத்தியால் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க, அவ்விருத்தியைக் கெடுத்தவன் ஆயிரம் கோவைக் கொன்ற தோஷமடைவன் ஒருவனுக்கு ஒருஜீவனம் செய்வித்தவன் லக்ஷம் கோதானம்செய்தபலன் அடைவன் நூறுகோதானம் செய்தலினும் ஒருகோவைக் கோல்கொண்டு ஓச்சாமலும், களவாடாமலு மிருத்தல் நலமாம் ஒருவன் ஒரு கோவைக்கொன்று நூறுகோதானம் செய்யினும் கொன்றபாபமே மேலாகும். நல்ல சீலனாய் நான்மறைபயின்ற நாவினனாய் உள்ள ஒரு உத்தமபிராமணனை வழிபட்டுக் கிருககிருத்தியங்களில் அவனுக்குச்சிந்தையில்லாமற்செய்தல் அசுவமேதம் செய்தலினும் மிக்கவிசேடமாம்யாகம்செய்யின் அப்பிரத்தியட்சராகியசுரர் உளமுவக்கின்றனர். இதனால் பிரத்தியட்சனாகிய பூசுரன் உவக்கின்றான். அரசன் பிராமணனுடைய பொருளையபகரித்துச் சதுரங்கசேனைசேர்த்து யுத்தம்செய்யின் அச்சேனையுத்தபூமியில் ஒருங்குமடியும். தன்னாலேனும், தனது முன்னோர்களாலேனும் விப்பிரனுக்குக் கொடுத்த

பொருளை அபகரிக்கலாகாது. அதனை அபகரித்தவன் அறுபதினுயிரவருடம் மலத்தில் கிருமியாய்ப்பிறப்பன். பொருள்மேலாசையால் கபடத்தோடு நண்பாடிப் பிராமணர்க்குரியதை அபகரித்தவன் நெடுங்காலம் நிரயத்தில் உறைவன். இரும்புப்பொடியேனும், கருங்கற்பொடியேனும், விஷமேனும் உண்டு ஒரு வினையாலேசீரணம் செய்துகொள்ளினும் கொள்ளலாம். பிராமணருடைய பொருளை உண்டு சீரணம் செய்தலுக்குத் திரிலோகத்திலும் ஒருவினையும் இலது. தெய்வத்தின் பொருளை அபகரித்தாலும், வேதியர்பொருளை அபகரித்தாலும், அவ்விப்பிரரை அவமதித்தாலும், குலம் நாசமடையும். சாஸ்திரப்பயிற்சியும், ஒழுக்கமுமுடைய உத்தமபிராமணனையாராதித்து, அவற்றைச்சிறிதும் அறியாதபிராமணனை அவமதித்தால் தோஷமிலது. சத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் அக்கினியில் ஆகுதிசெய்தலை ஒக்கும். அசத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் சாம்பலில் ஆகுதிசெய்தலை ஒக்கும். சங்கராந்தி புண்ணியகாலத்தில் தானதருமங்கள் செய்யின் அவற்றை ஆதித்தன் அளவில்லாமல் விருத்திசெய்கின்றான். இருபிறப்பாளருக்குரிய அறுதொழில்களுள் ஓதுவித்தலும், யாகம் செய்வித்தலும், தானம் ஏற்றலும் ஆகிய முத்தொழில்களில் தானம் வாங்கலாலே அதிகதோஷமிலது வாங்குதலாலுளதாகும் பாபம் ஸ்நானஜபங்களால் நிவர்த்தியாகும். மற்ற இரண்டால் வரும்பாவம் நிவர்த்தியடைதல் அரிதாகும். ஒழுக்கத்தினின்று நீங்காமலும், பரான்னம் புசியாமலும் உள்ள பிராமணன் கடல்புடைசுற்றிப் புவிமுழுதும் தானம்வாங்கினும் அவன் தோஷத்திற் குட்படாமல் தானம் கொடுத்தவனுக்கு விசேடபலனை உண்டாக்குவன் என்றருளிப் பின்னும் கூறுகின்றனர்.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், துவாதசோர்த்துவ புண்டரந்தரி த்ததிருமேனியையுடைய பரமவைதிகர்களே! வாசு தேவன், விந்தை புத்திரனைநோக்கி, விநாயகா! நான் குவயதுக்குமேல் பன்னிரண்டு வயதுவரையில் குழந் தைகள் செய்யும்பாபம் தாய்தந்தையரைச்சாரும், தாய் தந்தையரிலராயின் அக்குழந்தைகளை ரட்சிக்கின்றவர் களைச் சாரும். அப்பாபத்துக்காக அவர்கள் பிராயச் சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். குழந்தைகளுக்குப் பாபமில்லை. குழந்தைகளை அரசன் தண்டிக்கலாகாது. அதுநிற்க, பிணியால் பீடிக்கப்பட்டு ஸ்நானம் செய்ய க்கூடாம லிருக்கின்றவனுக்கு ஆசௌசம் நேர்ந்தால் ஆசௌசமில்லாதொருவன் பத்தாவர்த்தி ஸ்நானம் செய்து ஓராவர்த்தி அவனைத்தீண்டி, மீண்டும், அவ்வி தம் பத்துஸ்நானம் பத்தாவர்த்திசெய்து, பத்தாவர்த் தி தீண்டுவானாகில் அவன்சுத்தனாகின்றான். பகவான் இலனென்று கூறுகின்றவன் யாவனோ அவன் மகா பாபியாவன் அவனுக்கும், துன்மரண மடைந்தவனுக் கும் உத்தரகிரியை செய்யவேண்டுவதில்லை. அங்ங னம் இறந்தவன் யாகம் செய்தவனாயின் அக்கினியை நீரிலும், ஔபாசனத்தை நாற்சந்தியிலும், பாத்திரங் களை நெருப்பிலும் எறிதல்வேண்டும். பின்பு வருடம் முடிகின்றகாலத்தில் தனையுடைய புத்திரன் சுக்கிலப ட்சம் ஏகாதசியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும், யமனையும் ஆரா தித்து மரித்தவனைக்குறித்துப் பத்துப் பிண்டங்கள் போட்டு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டுசென்று புனலில் போட்டு தெற்குமுகமாய் நின்று மரித்தவன் பெயரை மூன்றுவர்த்தி இரைந்துசொல்லாநின்று நீராடி, இல் லமணுகி, உபவாசமிருந்து, மறுதினம் வேதசாஸ்திர மோதிய ஏழு அல்லது ஐந்து பிராமணர்களை வரித்து மத்தியான்னத்தில் வடக்குமுகமாய் அவர்களை ஆசன

த்தில் இருத்தி ஆராதித்துப் பீதகவாடைப் பிரானைப் பூசித்து, அப்பிராமணர்களுக்குப் போசனம் செய்வித்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், உருத்திரனுக்கும், தூதர்களுடன் யமனுக்கும், மரித்தவனுக்கும் கிரமமாய் ஐந்துபிண்டம் வைத்துத் துஞ்சினவனுடைய பெயரையும் கோத்திரத்தையும் சொல்லி, ஸ்ரீவிஷ்ணுநாமங்களையுச்சரித்து மாய்ந்தவன் பிதிரரோடு சேராமையால், அவனது ஐந்தாம்பிண்டத்தை எடுத்தகற்றிப் பின்பு தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தானங்கள் கொடுத்து மேற்சொன்ன பிராமணர்களில் மரித்தவனது ஸ்தானத்திலிருக்கின்றவனுக்கு அதிகம் தக்ஷிணை கொடுத்துப் பகவான் திருப்தியடைந்து கடாட்சிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அந்தணர்களைப் பிரதட்சண நமஸ்காரம்செய்து, பின்பு தெற்கு முகமாய் இருந்து தருப்பணம்செய்தல்வேண்டும் இன்னும் விசேடமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று புத்திரனுக்கு மனமிருந்தால் சுவர்ணத்தினால் சர்ப்பம்செய்து சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி யாவும் செய்யலாம் என்றருளி வருடசிராத்தம் செய்யவேண்டியவிதி கூறியருளுவார்.

முப்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதர் திருமாலடியார்களே! சாட்குண்ணியபரமன் பட்சிராஜனைப்பார்த்துக் காசிபதனயா! புத்திரன் முதலியோர் தாய்தந்தையர் முதலியோரைக் குறித்து வருடந்தோறும் சிராத்தம்செய்தல்வேண்டும். தந்தை தன் புத்திரனுக்கும், தமயன் தனது தம்பிக்கும் சிராத்தம் செய்யும்படி நேரிட்டால் தின்முறையினன்னோரைத்

குறிக்காமல் இறந்தவனைக் குறித்துமாத்திரம் செய்தல் வேண்டும். புத்திரன் தாய் தந்தையருக்கு செய்வானாயின் மூன்று தலைமுறையைக் குறித்தே செய்தல்வேண்டும். ஆசௌசம், விருத்திமுதலியவை நேரிட்டால் அவை நீங்கிய தினத்தில் சிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். மரித்தவனுக்குக் கிருத்தியம் செய்யும்போதே சபிண்டீகரணம் செய்யாமல் மாசிகமாத்திரம் செய்துவரும்போது ஆசௌசம்நேர்ந்து மாசிகம் நிறுத்தப்பட்டால் அம்மாசிகத்தை மறுமாசிகத்தோடு சேர்த்து செய்தல்வேண்டும். சபிண்டீகரணம் செய்து மாசிகம்செய்யப்பட்டுவந்தால் ஆசௌசத்தால் நின்றமாசிகத்தை அவ் ஆசௌசம் நீங்கிய தினத்தில் செய்யலாம். பூணூல் பூணாத புத்திரன் சிராத்தம் செய்யும்படி நேரிட்டால். சங்கற்ப விதானமாய்ச் செய்தல்வேண்டும். ஒரேகாலத்தில் தேசாந்தரத்தில் பலர் துஞ்சினரென்று கேள்வியுற்றால் யாவன் இறந்தானென்று முன்புகேட்டானோ அவனுக்கு முன்பும் மற்றவருக்குப் பின்பும் கிரியை செய்தல்வேண்டும். மரித்ததினந் தெரியாமல் செத்தானென்று மாத்திரங்கேள்வியுற்றால் அமாவாசையில் கருமஞ்செய்தல்வேண்டும். தினந்தெரிந்துமாதந் தெரியாவிட்டால் ஆடி, புரட்டாசி, மார்கழி மாசி இந்த மாதங்களில் கிருஷ்ணபட்சத்தில் அஷ்டமியிலேனும், அமாவாசையிலேனும் செய்யலாம். தேசாந்திரத்தில் ஒருவன் இறந்த தினமாவது மாசமாவது தெரியாவிடின்யாத்திரைக்கு அவன்புறப்பட்ட திதியில் செய்தல்வேண்டும். ஒரு குடும்பத்துக்குத்தலைவன் அவனைச்சேர்ந்த சிலரோடு தேசாந்தரஞ்சென்றகாலை அவரில் ஒருவன்மரித்து அத்தலைவன் ஆங்கு ஆசௌசம் அநுஷ்டித்துப்பின்பு மனைக்குவருவனேல் அந்தகாலத்தில் வீட்டிலிருந்த அவன் புத்திரன் வேறொருவருக்குச் சிராத்தம் செய்துகொண்டிருந்தால், வந்ததலைவன் சிராத்தம்செய்து முடியும்வரையிலும் தூரத்திலிரு

ந்து பின்பு வருதல்வேண்டும். சிராத்தத்துக்கு வரிக்கப் பட்ட பிராமணன்மேற்சொன்ன சமாசாரத்தை முன் னமே யுணர்ந்து சிராத்தம் செய்கின்ற புத்திரனுக்கு அதனை சொல்லாமல் சிராத்தத்தில் சாப்பிட்டால் தோ ஷம் அப்பிராமணன் கையதாகும். தாய்தந்தையர் இற ந்த திதியை மறந்துவிட்டால் அஷ்டமியிலேனும், ஏகாதசியிலேனும், அமாவாசையிலேனுஞ் செய்தல் வேண்டும். செய்யாமல் விடலாகாது. சிராத்தஞ் செய் யாமல் விடுகின்றவன் யாவனோ அவனே சண்டாளன் ஒருவன் மரிக்குங்காலம்வரையிலும் நாள்தோறும் நித் தியசிராத்தஞ் செய்வனேல் அவனுக்குமிக்க நலமுண் டாகும். இறந்தவனைக் குறித்தல்லாமல் உயிரோடுள்ள வன் தன்க்ஷேமார்த்தமாய்ச்செய்யத்தக்கதாகிய இந்த நித்தியசிராத்தத்துக்கு விதியொன்றுமிலது. ஆவாக னமுமிலது. சாப்பிடுகின்ற பிராமணனுக்கும் யாதொரு நிர்ப்பந்த விதியுமிலது. தினந்தோறும் ஒரு பிராமண னுக்குப் போசனம் செய்வித்தல் மாத்திரமே என்ற ருளி, ஓ! கருடா? நீ வினவியவற்றிற்கெல்லாம் விடை தந்தோம். இனி ஏதேனும் வினவுவாயேல்செப்புகின் றும் என்று பகர்ந்தருளினர்.

முப்பத்தொன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீவியாசர்மாணுக்கர் பகவத் திருவாராதனபரர்க ளே கருடபகவான் வாசுதேவனைத்தொழுது, சுவாமி! உலகில் தோன்றுகின்ற சீவரில் இந்தச்சீவன் பூர்வஜ ன்மத்தில் இன்னபாபம் செய்தவன் இந்தச்சீவன் இன் னபுண்ணியம் செய்தவனென்று பகுத்தறியலாகுமா? பாபம்செய்தவனைக் கண்டிடப்பார் யமனன்றி வேறொரு

வரும் இலரோ பகர்ந்தருள்க வெனலும், பக்தவத்ஸலன், காசியபதனயா! இந்தச்சீவன் இன்னபாபம்செய்தவனென்று நன்கு அறியலாகும் சிஷ்டன் தவறிப் பாபம் செய்வனேல் அவனை அவனுடைய ஆசாரியன் சிட்சிக்கின்றனன். துஷ்டன் ஆசாரியன் ஆணையிலும் அடங்காதாகலால் அவனை அரசன் தண்டிக்கின்றனன். சிஷ்டனாயினும் துஷ்டனாயினும் யாரும் உணராவண்ணம், பாபம் செய்யின் யமன் நன்கு தண்டிக்கின்றனன். பாபம் செய்தவன் அப்பாப நிவர்த்தியின் பொருட்டுப் பிராயச்சித்தம் செய்யாமல் மரிப்பனேல் அவன் யமலோகத்தில் நெடுங்காலம் நரகவாசஞ்செய்து, நாய்நரி முதலாகிய இழிந்தசன்ம மடைந்து, பின்பு மானிடச்சன்மம் பெற்று முன்மாண்ட சன்மத்தில் செய்தபாபத்தை யாவரும் அறியத்தக்ககுறியுடையோனாவன். வார்த்தை சொல்லவொண்ணாமல் நெஞ்சடைப்புடையானைப் பூர்வசன்மத்தில் பொய்சொல்லி நரகவாசம்செய்தவனென்றும் மூங்கையானைச் சுரபிவிஷயத்தில் இழுதை நிகழ்த்தினவ னென்றும், பிறன் இல்லத்தைக் கொளுத்தினவனென்றும், குஷ்டரோகியைப் பிரமஹத்தி செய்தவனென்றும், புழுக்குற்ற பல்லுடையானை மத்தியபானம் செய்தவனென்றும், புழுக்குற்ற நரகம் அடைந்தவனைச் சுவர்ணம் திருடினவனென்றும், விகாரமுள்ளமேனியுடையானைக் குருஸ்திரீகமனம் செய்தவனென்றும், சண்டாளசன்ம மடைந்தவனைத் தன் சாதிப் பரஸ்திரீயைச் சேர்ந்தவனென்றும், வறிஞனை ஒருவனுக்கு ஒன்றும் கொடாதவனென்றும் உணர்க.

கருடா! பதிதனுக்கும், அசத் சூத்திரனுக்கும் புரோகிதனாயிருந்தவன் பன்றிச்சன்மமடைகின்றனன். ஒரு கிராமத்துக்குப் புரோகிதர் பலருளரேல் பாபம் முழுதும் ஒருவனையே சாராமல் புரோகிதரெல்லாரையும் சாரும். அங்ஙனமின்றி ஒரு கிராமத்துக்குப் புரோ

கிதன் ஒருவனே இருப்பனேல் பாபம் முழுதும் அவனையே சார்ந்து அப்புரோகிதன் கழுதைச்சன்மமடைகின்றனன். ஸ்நானமும், சந்தியும், தேவதாராதனையும் செய்யாமல் புசித்தவன் காக்கைசன்ம மடைகின்றனன் இல்லம் அல்லது பந்தல்முதலிய இடங்களின்றி வெளியிலிருந்து உண்டவன் மனிதசஞ்சாரமில்லாத அரணியத்தில் குரங்கு சன்மமடைகின்றனன். யாரும் அஞ்ச அதட்டிப் பேசினவன் பூனைச்சன்மமடைகின்றனன், செடிகளைக்கொளுத்தினவன் மின்மினிச்சன்மம் அடைகின்றனன். பிராமணருக்குத்தியபதார்த்தம் கொடுத்தவனும், சூத்திரஸ்திரீயைப் புணர்ந்த பிராமணனும், வண்டி இழுக்கும் எருதுசன்மம் அடைகின்றனர். விப்பிரனுக்கும் பழையசோறுகொடுத்தவன் கருங்குரங்கு சன்மமடைகின்றனன். காரணமின்றியாரையும் விரோதித்தவன் குருடனாய்ப் பிறக்கின்றனன். புஸ்தகம் திருடினவன்பிறந்து சிறிதுகாலத்துக்கப்புறம் குருடனாகின்றனன். பிராமண குடும்பத்தை நசிக்கச்செய்தவன் பெருகின்ற மகவையெல்லாம் இழக்கின்றனன். பசித்துச்சோறு தம்மி னென்றவனுக்கு அன்னங்கொடாதவன் மக்களைப்பெருத பாவியாகின்றான். ஆடை திருடினவன் உடும்புச்சன்ம மடைகின்றான். பிறருண்டு மரிக்கவிஷங்கொடுத்தவன் சர்ப்பமாய் பிறக்கின்றான். சன்யாசாச்சிரமம் பெற்றவனுடைய மனைவியைப் புணர்ந்தவன் பிசாசுசன்மமடைகின்றான். மற்ற அன்னிய ஸ்திரீகளைக் கூடினவன் சிறுவயதிலிறக்கின்றான். குருஸ்திரீயை அணைய இச்சித்தவன் ஓந்திச்சன்மமடைகின்றான். தனக்குக் கீழ்ச்சாதிப்பெண்ணைக் கூடினவன் செந்நாய்ச் சன்மமடைகின்றான். குளம் வெட்டிக் கிணறு எடுத்துப் பின்பு அவற்றைத் தூர்த்தவன் மீன் சன்மமடைகின்றான். நீதி விரோதம்செய்தவன் கோட்டான் சன்மமடைகின்றான். ஏகோதிஷ்ட

அட [illegible] சன்மமடைகின்றான். [illegible]

தாபகாரஞ்செய்தவன் நரிச்சன்மம் அடைகின்றான் இராஜஸ்திரீயைப் புணர்ந்தவன் இழிசன்மமடைகின்றான். வேதியருக்குத் தோஷம் கற்பித்தவன் ஆமைச்சன்மமடைகின்றான். மூன்றுவருஷம் வரையிலும் தட்சணைபெற்று ஆராதனம் செய்தவனும், வேதமோதுவித்தவனும் சண்டாளச் சன்மமடைகின்றனர். கனி, காய், பூவிருக்கின்ற விருக்ஷங்களை வெட்டினவன் ஒரு கதியுமில்லாதவனாகின்றான். வாசனைப்பொருளைத் திருடினவன் தீ நாற்றமுடைய சரீரமடைகின்றான் பிறனுடைய எப்பொருளையேனும் கவர்ந்தவன் புழுமுதலிய இழிசன்மமடைகின்றான். யமபுரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் சீயாலும், இரத்தத்தாலும், பலவகைமிருகங்களாலும், முதலைகளாலும் கிடங்களாலும் நிறைந்த வைதரணியென்ற ஒருநதி உளதென்றேமே! அந்நதியில் உருக்கியநெய்போல வெள்ளநீர் பெருகாநின்றது. மகாபாபங்களைச் செய்தவர்களுக்கெல்லாம் அந்நதி ஸ்தானமாயிராநின்றது. எவற்றாலும் நம்மையொப்பவனும் ஒருவனுளனோவென்று செருக்குற்றவனும், தாய்தந்தையரையும், குருவையும், புரோகிதனையும், அவமதித்தவனும், தன்னை நேசித்தவனுக்கும், தனக்குச் சீவனம் செய்வித்தவனுக்கும், ஸ்திரிகளுக்கும் குழந்தைகளுக்கும், கண்முதலிய இந்திரியக்குறையுள்ளவருக்கும் தீங்கு செய்தவனும், விவாகவிஷயத்திலும் பிராமண விஷயத்திலும், தானவிஷயத்திலும், தருமவிஷயத்திலும், மாறு புரிந்தவனும், பிராமணருக்கு ஏதேனும் ஒன்று தருகின்றேனென்றுசொல்லி, இன்றுநாளையென்று அலைவித்தவனும், புரோகிதன் மனைவியைப் புணர்ந்தவனும், ஸ்ரீமத்ராமாயண பாரத பாகவதங்கள் படிக்குமிடத்தில் வீண்வார்த்தை பேசினவனும், மணம்புரியுங்காலை கன்னிகைகளுக்குத்தோஷம் கற்பித்தவனும், பசு முதலிய மிருகங்களுக்குச் சமானத் தீர்த்தம்கொடாமல் தனக்குரியவற்றிற்கு நீருத

யாயும், பிறனுக்குரியவற்றிற்குக் குறைவாயும் கொடுத்தவனும் ஒருபொருளை ஒருவனுக்குக் கொடுத்து கொடுத்தோமேயென்று பின்பு துக்கித்தவனும், பிராமணனுக்குரிய கருமானுஷ்டானங்களை விட்டுப் புலாலுண்ட பிராமணனும். பகவானிலன் என்றவனும், எப்போதும் பிறரைமுனிந்தவனும், பிறன்பழி கூறினவனும், அந்நதியிலேயே முழுகி மிருகங்களாலும், முதலைகளாலும், கீடங்களாலும் துன்பப்படுவர்.

தார்க்ஷியா! தீவினை செய்யாமல் நல்வினைசெய்த சீவன் இறுதியுற்றபின்பு சுவர்க்கவாசஞ்செய்து நல்ல க்ஷேத்திரத்தில் உத்தமகுலத்தில் சர்வசாஸ்திரசம்பன்னனும் தனமுடையவனுமாய்ப் பிறந்துவாழ்வன். தந்தை மரித்தகாலை ஆசௌசம் நீங்குவதற்குள் புத்திரன் இப்புராணத்தை கேட்பனேல் அத்தந்தை நிரதிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகு எய்துவன். தாய்மரித்தகாலை கேட்பனேல் அத்தாய் புருடசன்மமடைந்து சுவர்க்கஞ் சார்வன். பிதிரர்களும் நற்கதியடைவர். சங்கராந்தியிலும், விஷுவென்னும் புண்ணியதினத்திலும், கிரகணத்திலும், சிராத்தத்தினத்திலும், இப்புராணத்தைப் படிப்போரும், கேட்போரும், படிப்பிப்போரும் இறுதியில் நல்லுலகு சேர்வர். அவர்களுடைய பிதிரர்களும் உத்தமலோக மடைவர்கள். கோடி கன்னிகாதானம் செய்தலாலும், நூறு ஆவர்த்திசோடச மகாதானம் செய்தலாலும், கயாசிராத்தம் செய்தலாலும் வரும் புண்ணியம் இப்புராணத்தைக் கேட்டலால் உளதாகும். சீவருக்கு யமலோகபயத்தை நிவர்த்திப்பதும், மோட்சமார்க்கத்தைத் தெரிவிப்பதும் ஆகிய இப்புராணம் உலகநன்மையின் பொருட்டு நினக்கு நம்மால் சொல்லப்பட்டதென்று பத்தராவி திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பின்னர் கருடபகவான் பரமகாருணியனாகிய பகவானை வலம்வந்து திருவடியைத்தொழுது, வேதாவுக்கு வேதமோதியருளிய திருநாவால் சர்வேசன் புரா

ணம் சொல்லியருளப்பெற்றேனே! எத்தவம் புரிந்தே னோ! என மகிழ்வுற்றனன். சூதர், நைமிசாரணியவாசி களே! புராணசிரவணஞ்செய்ய விரும்பிய நுங்கட்கு அறிந்தவாறு சொன்னேனென்று கிளத்தி ஸ்ரீஹரிநா மங்களைப் புகன்றிருந்தனர். அக்காலை புராண சிரவ ணஞ்செய்த சௌனகாதிமகருஷிகளெல்லாரும் ஆநந் தவேலையில் ஆழ்ந்து புராணிகரை நோக்கி, சூதமா முனிவரே! அடியோங்களிடத்தில் கருணைசெய்து இப்பு ராணம் பகர்ந்தருளினீர். அனேக புராணங்கள் தேவர் முகமாய்க் கேட்டிருக்கின்றோம் ஜீவனுக்கு உறுதி கற் பிக்கும் புராணம் இதனினும் மற்றொன்றிலது. தேவ ருக்கு விசேஷமாய்ச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்கட்குத் திண்ணமாயுளது. எங்கள் நிலை மை தேவருக்குத் தெரியாததன்று யாங்கள் எல்லாம் எளியோமாகவே யிருக்கின்றோம் என்றுபுகன்று கைந் நீர், அடிநீர், உண்ணீர்கொடுத்துப்போற்றினர். அவ ருள் ஒருவர் வெறுமனே புராணம் கேட்கலாகாதென்று புராணிகருக்கு ஒரு கடம் கொடுத்தனர். ஒருவர் மரவுரி கொடுத்தனர். ஒருவர் புலித்தோல் கொடுத்தனர். ஒருவர் பூணூல் கொடுத்தனர். ஒருவர் யாதைக் கொ டுக்கலாமென்று சற்றே யாலோசித்துக் குசைப்புல் கொடுத்தனர். ஒருவர் சூதரைப்போலப் புராணஞ் சொல்லுவோர் திரிலோகத்திலும் உளரோவென வாயாரப் புகழ்ந்தனர். ஒருவர் பன்முறை தண்டம் சமர்ப்பித்தனர். பின்னர் யாவரும் புராணிகரை வலம் வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து, தத்தம் ஆச்சிரமமேகினர்.

ஸ்ரீ கருடபுராணவசனம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீ கருடபுராண வசனத்தின்

திருத்தமானபதிப்பின் விளம்பரம்.

தத்துவ கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த கனதனவான்களே! ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் ஹம்சமாய் இவ்வுலகின்கண் அவதரித்தருளிய ஸ்ரீ வேதவியாச முனிவர் தாம் இயற்றிய புராணங்களுள், இக்கருடபுராணத்தையும் லோகோபகாரார்த்தமாக வெளியிட்டனர். அவ்வாறு வெளிப்படுத்தினாராயினும், அந்நூல் வடமொழிப்பாலதாய் தமிழ்ப்பயிற்சி யுடையார்க்கு பலன் தாராது நிற்றலின், அதனை வசனநடையாகச் சாதாரண கல்வியுடையாரும் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும்படி மொழிபெயர்த்து கவித்தலம் ஸ்ரீமான். துரைசாமி மூப்பனாரவர்கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பிரதிக்கிணங்கப் பலவித்வசிரோன்மணிகளைக்கொண்டு பிழையறச் சீர்திருத்தி 12-முழுப்படங்களுடன் பெரிய எழுத்தில் செவ்வனே அச்சிட்டுள்ளோம் இதன் உண்மையையும் அருமை பெருமைகளையும் இதை வாங்கி வாசித்து வருபவர்கட்கே தெரியுமாகலின், ஒவ்வொருவரும் தவருமல் எங்களுடைய பதிப்பையே வாங்கி வாசித்து அதனால் உண்டாகும் நற்பலனைப் பெறுவார்களெனத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனம்.

இப்படிக்கு,

பி. நா. சிதம்பரமுதலியார் பிரதர்ஸ்,

வித்யாரத்நாகரம் பிரஸ்.

பிரம்பூர் பாரெக்ஸ் போஸ்டு மதராஸ்.